Barbara Delinsky

Autoarea celebrelor romane: ÎN INIMA NOPȚII, O TAINĂ DIN TRECUT, SFIDEAZĂ-ȚI SOARTA, TREI DORINȚE, O LECȚIE DE VIAȚĂ, MAI BINE MAI TÎRZIU, DIN NOU ACASĂ

REVEDERE PESTE ANI

SFÎRȘIT DE SINGURĂTATE

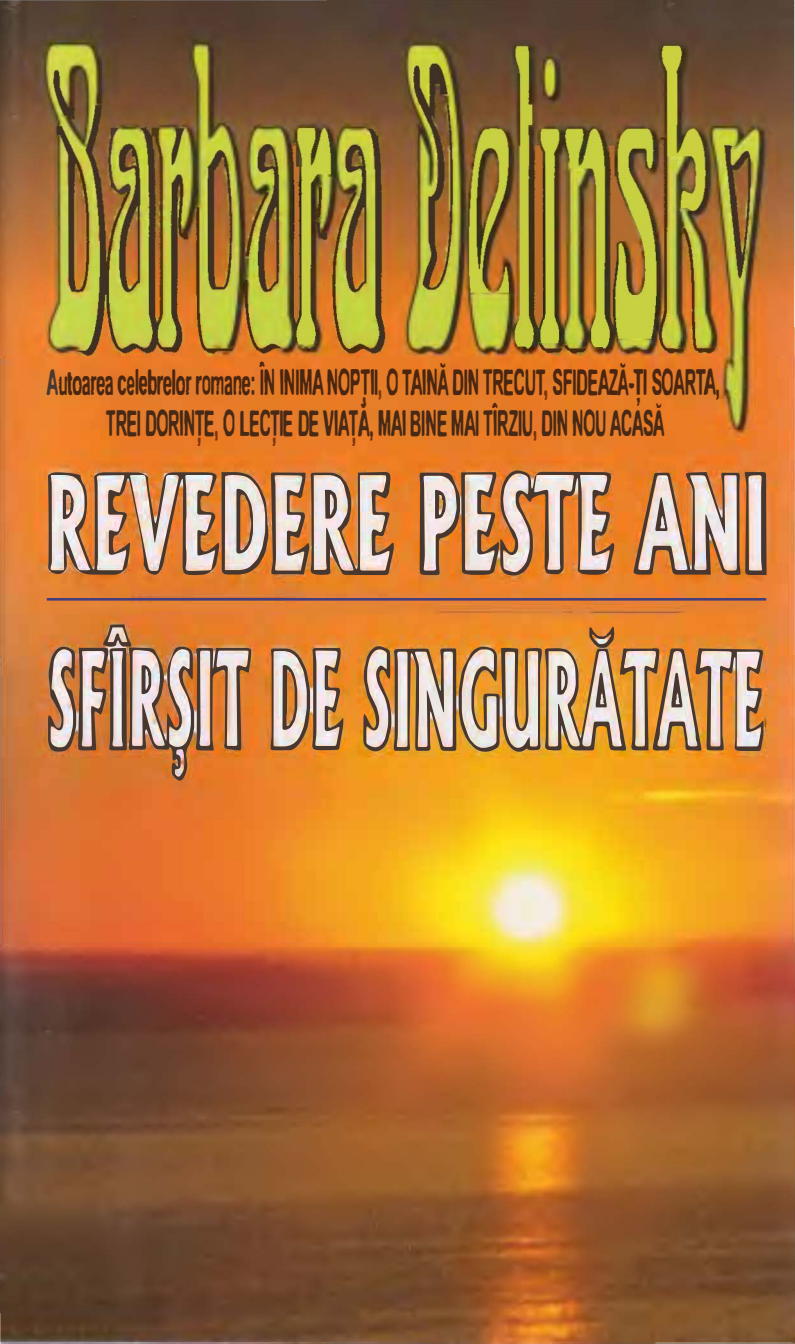

Barbara Delinsky

REVEDERE PESTE ANI

SFÎRŞIT DE SINGURĂTATE

BARBARA DELINSKY

REVEDERE PESTE ANI

SFÎRȘIT DE SINGURĂTATE

Traducere: MARIA NICOLAE - DUMITRESCU

EDITURA ORIZONTURI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DELINSKY, BARBARA
Revedere peste ani*Sfîrşit de singurătate / Barbara Delinsky; trad.: Maria Nicolae - Dumitrescu. - Bucureşti: Orizonturi, 2006
ISBN (10) 973-736-047-8 ; ISBN (13) 978-973-736-047-2

I. Nicolae - Dumitrescu, Maria (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: GINA COPEL
Corectura: EMILIA LEANCĂ
Tehnoredactare: MARCELA RADU
Coperta: CLAUDIA COSTACHE

REKINDLED
Flip side of Yesterday copyright © 1983 by Barbara Delinsky
Lilac Awakening © 1982 by Barbara Delinsky

Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin **Editurii ORIZONTURI**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

Tipografia
S.C. PRINT MULTICOLOR S.R.L.
Str. Bucium nr. 34, Cod 700265, IASI
Tel. 0232-211225 / 236388
Fax: 0232-211252

Scrisoare din partea

BARBAREI DELINSKY

Dragă cititorule,

Acest volum conține două dintre romanele mele de suflet: *Revedere peste ani* şi *Sfîrşit de singurătate*, scrise inițial ca romane de dragoste, axate, în principal, pe cîte o poveste de iubire.

Fiecare reprezintă povestea unei relații, care este, într-adevăr, o renaştere. În cazul primului roman, aceasta începe cu întîlnirea dintre Chloe şi Ross, după unsprezece ani de la o scurtă idilă. În ceea ce priveşte *Sfîrşit de singurătate*, relația dintre doi străini, Anne şi Mitch, este reînnoită în fiecare lună, cu prilejul vizitelor repetate în căsuța izolată din Vermont. Editorul meu a fost de acord să le publice împreună, sporindu-le frumusețea, în felul acesta.

Am îndrăgit aceste cărți şi sper sincer că la fel vei face şi tu, cititorule!

Cu cele mai frumoase gînduri,
Barbara Delinsky

Revedere peste ani

1

Briza blîndă a dimineţii părea să şoptească uşor „Chl... ooo... eeeee...", în timp ce silueta în alb, cu părul negru strălucindu-i pe spate, se mişca rapid de-a lungul peluzei, călcînd sprinten pe bordura de piatră.

– Chloe! Iată-te, deci! Începusem să mă îngrijorez!

Un bărbat veni spre ea dinspre clădirea întunecată de cărămidă şi i se alătură. Intrară împreună prin imensa uşă de stejar a liceului şi se îndreptară spre coridorul mare.

– Îmi pare rău, Howard! spuse ea. Howard Wolschinski era senatorul care apelase primul la serviciile sale. După trei întîlniri începuse să-l placă. Speram să fiu pe drum de la patru, dar, îţi jur, a fost o conspiraţie împotriva mea. Mai întîi telefonul, apoi maşina!...

– Una mai mare ca cealaltă? întrebă el.

– Niciuna din ele nu a avut importanţă, dar n-am clarificat situaţia la Little Compton pînă la cinci şi la ora asta de vîrf traficul este îngrozitor. Am condus cît de repede am putut. Sper că n-am stricat lucrurile.

– Nicidecum! Întrunirea a fost stabilită pentru şapte şi jumătate. Ai întîrziat doar cinci minute! I-ai oferit mulţimii prilejul să se aşeze.

O conducea, ținînd-o ușor de cot, în timp ce urcau scările. La primul etaj, Chloe îl întrebă:

– Cîți s-au adunat?

El schiță un zîmbet stîngaci:

– Mi-aș dori să avem măcar pe jumătate la întrunirile electorale! E o bine-venită schimbare, după atîta apatie! Sala de spectacole este plină! Trebuie să fie vreo șapte sute de oameni acolo!

Chloe era surprinsă și, cu siguranță, mulțumită.

– Șapte sute? Nu-i deloc rău pentru o întîlnire districtuală, în New Hampshire! Zîmbi, jenată de dramatismul vocii sale. Dar de care parte a baricadei se află? Cu noi sau împotriva noastră?

Unda de umor din cuvintele ei rămase fără răspuns, pluti prin aerul îmbîcsit al clădirii, în vreme ce Howard o introducea în sala întrunirii, conducînd-o spre scenă și indicîndu-i unde să se așeze. Apoi se așeză și el alături de ea. Mulțimea se liniști și moderatorul începu să vorbească:

– Doamnelor și domnilor! spuse el, cu o voce clară, modelată conform ideii sale despre New England. Din partea prietenilor mei și... mda – aici el îi cuprinse cu privirea pe cei aflați în spate, apoi se întoarse, tușind ușor, spre chicotelile care veneau dinspre auditoriu – ... și a adversarilor aflați pe scenă, împreună cu mine, aș vrea să vă mulțumesc pentru că ați venit aici, în această seară. Este o rară plăcere să văd că ați venit într-un număr atît de mare. Noi am bănuit că proiectele Rye Beach Resort și Condominium Complex îi va îndemna pe cîțiva să acționeze, dar habar n-aveam pe cîți. Nu credeam că vom avea o reacție ca aceasta!

Chloe tocmai se întreba cine putea fi acel bărbat, cînd Howard îi șopti:

– Este Felix Hart, mai-marele oraşului, împuternicitul cu salvarea comunităţii şi preşedintele Statelor Unite, în visele sale!

Ea zîmbi la această glumă. Înclinînd capul, în semn de mulţumire pentru informaţie, se concentră din nou asupra vorbitorului.

– ... şi ei ascultă de noi, dar numai atunci cînd menţionează riscanta dispunere a centrului la şase mile de aici. Şi, înainte de aceasta, există un subiect despre impozitele vînzărilor la licitaţiile de stat...

Monologul continuă, permiţîndu-i lui Chloe un răgaz de mai multe secunde. Se aplecă şi îşi luă carnetul din geantă, pregătindu-se să noteze punctele de vedere ale reprezentanţilor opoziţiei. Aceştia se aflau la stînga ei, ocupînd două scaune într-o latură îndepărtată. Cu coada ochiului înregistră doi bărbaţi, unul semnificativ mai înalt şi mai brunet decît celălalt. Unul trebuia să fie reprezentantul celor care susţineau construirea complexului, iar celălalt, proprietarul companiei de dezvoltare. Chloe nu cunoştea numele niciunuia dintre ei, o situaţie ce trebuia rezolvată.

– Cît despre cei prezenţi aici, în această seară, spuse moderatorul, permiteţi-mi să încep cu Howard Wolschinsky. Îl cunoaşteţi cu toţii pe Howard, distinsul nostru senator. Arătă spre Howard şi Chloe. Chloe MacDaniel, consultant pe probleme de geologie şi unul dintre partenerii fondatori ai Earth Science Education Inc., din Little Compton, Rhode Island. Mîna sa indică spre cealaltă parte a scenei. Bradbury Huff, reprezentantul dumneavoastră – Chloe îşi notă numele în carnet – şi, în cele din urmă, preşedintele Hansen Corporation, Ross Stephenson.

R-O-S-S-S-T-E...

Chloe se opri din scris la mijlocul cuvîntului. Ross Stephenson? Ross Stephenson? Nu ar fi putut uita niciodată acest nume! Cu inima bătîndu-i cu putere, privi spre cel de al patrulea membru de pe listă. El era acela mai înalt, mai negricios. Să fi fost acelaşi Ross Stephenson? Bărbatul acesta era elegant îmbrăcat, arăta impecabil. Acel Ross pe care îl cunoscuse ea era bărbos, purta jeanşi decoloraţi şi o cămaşă ţărănească din bumbac indian. Trecuseră unsprezece ani! Poate că se schimbase. Cum de îl recunoscuse?

Ochii lui! Aveau aceeaşi nuanţă chihlimbarie, greu de uitat. Cu unsprezece ani în urmă, o fixau cu ostentaţie, tăindu-i respiraţia. Şi chiar în momentul acela, privirea aceea o lovi din nou. O recunoscuse.

Păli, resimţind şocul, amintirea, durerea. Apoi îşi luă ochii de la el şi îi aplecă deasupra hîrtiei. P-H-E-N-S-O-N. Ross Stephenson! De necrezut!

– Te simţi bine? şopti Howard, remarcînd că nu era în apele ei.

S-a simţit tentată să mintă. În societatea aleasă din New Orleans ar fi făcut-o. Dar astăzi Chloe era foarte sinceră. Îi şopti:

– L-am cunoscut – pe Ross – cu mult timp în urmă. Nu m-am aşteptat niciodată să-l văd aici!

Sau să-l văd din nou, pentru mai multă exactitate, adăugă în sinea ei, străduindu-se să-şi oprească gîndurile să alerge înapoi, în trecut.

– Revederea te-a şocat?

Ea zîmbi, ruşinată:

– Da, m-a şocat!

– Te simţi în stare să continui şi să iei cuvîntul?

Trase adînc aer în piept:

– Mă voi simți bine de îndată ce vom continua.

Din nefericire, Felix Hart vorbea în continuare, gesticulînd cu multă emfază.

– Vorbeşte chiar despre amicul tău.

Chloe nu avea de ales. Trebuia să asculte.

– După cum o ştiu mulți dintre voi, tărăgănă vorbele Felix, cu un aer plin de importanță, domnul Stephenson a construit două complexe mall care s-au bucurat de succes, aici, în Granite State. Compania sa e recunoscută de la o coastă la cealaltă, în construcția de fabrici, biblioteci, complexe educaționale şi birouri. Reputația Corporației Hansen îl precede şi aici. Îmi revine marea onoare să vi-l prezint, pentru a vă explica planurile sale şi speranțele pentru Rye Beach Complex, pe domnul Ross Stephenson.

Inima lui Chloe începu să bată iar nebuneşte. În momentul în care mulțimea a izbucnit în aplauze, a îndrăznit să ridice ochii spre Ross. Şi, din nou, el o privea. Ea îşi ținu respirația, zăgăzuind amintirile ce se adunau şi se năpusteau asupra ei. O uşoară paloare se răspîndi pe pielea-i ca fildeşul. Îi trecu prin cap să iasă de acolo repede, dar, în cele din urmă, el privi înainte, se ridică de pe scaun şi se apropie de estradă.

– Ce ne facem? se auzi o şoaptă lîngă urechea ei. Asta a semănat cu un salut!

Chloe simți că-i năvăleşte sîngele în obraji. Îşi dădu seama că putea fi greşit înțeleasă, cînd Howard continuă:

– Felix l-a prezentat ca pe un demnitar aflat în vizită, nu ca pe omul ale cărui proiecte intenționăm să le respingem.

– Te rog să-mi reaminteşti asta! murmură Chloe, iar senatorul chicoti. După aceea amîndoi ascultară prezentarea lui Ross Stephenson.

Pentru Chloe, a-l asculta însemna o teribilă provocare. A-l vedea stînd drept şi înalt în faţa microfonului era o încîntare. Nu se putea împiedica să nu admire lărgimea umerilor lui, uşoara subţiere a trupului spre şoldurile înguste şi picioarele lungi. Nu îi era de niciun ajutor, dar îşi amintea pielea lui fermă şi întinsă peste muşchii umărului, pieptului şi ai braţelor, părul lui negru şi aspru pe care ea îşi sprijinea capul, cu care se juca trecîndu-şi degetele prin el.

Făcu eforturi să noteze cuvinte pe care abia le auzea, pe care mintea ei abia le putea asimila. Îşi impuse să se concentreze asupra notiţelor, în încercarea de a-şi păstra mintea la cele prezente, în afara trecutului.

Dar, oare, trecutul era acela care o forţa să privească din nou spre Ross? Era oare intrigată numai de dragul vremurilor de demult? Părul lui negru era acum bine tuns şi disciplinat. Cu unsprezece ani în urmă, fusese mai lung şi mai des. Cu barbă, arăta ca un urs – uriaş, copleşitor, dominant, dar parcă uşor nesigur. Acum, emana un soi de rafinament, un control al ţinutei şi o atitudine plină de hotărîre. Adresîndu-se auditoriului, dovedea competenţă şi inteligenţă.

Iar auditoriul era vrăjit: unii încuviinţau, alţii îşi clătinau capul, toţi sorbindu-i cuvintele cu un interes entuziast.

Vocea lui profundă şi pătrunzătoare se scurgea prin microfon şi umplea sala.

– Comunitatea dumneavoastră va avea o mulţime de beneficii. Noi ne-am propus să folosim o parte de pămînt, în prezent insuficient utilizată. Proiectul va atrage investitori, care vor patrona afacerile locale. Linii de desfacere a produselor alimentare, săli de spectacol, restaurante, instituţii cu caracter estival – pentru toate Rye Beach Complex va asigura un profit.

Complexul condominial va aduce taxe şi venituri atît statului, cît şi fondurilor locale. Realizîndu-se un acces uşor spre această zonă, dinspre sistemul federal de şosele, cererile pentru unităţile condominiale vor cunoaşte o creştere în aproximativ un an.

Chloe se surprinse ascultîndu-l atent, întrebîndu-se mirată cum ar fi putut fi acelaşi bărbat care odinioară alesese să trăiască într-o fermă obştească din Kentucky. Acel spirit liber era cu totul altfel decît antreprenorul de acum! I se părea imposibil să încerce să găsească vreo legătură între cei doi!

Howard se aplecă spre ea.

– Este un orator straşnic! Ce părere ai? Va reuşi să-i convingă, înainte să ne prezentăm şi noi punctul de vedere?

Îi răspunse, fără a-şi lua ochii de la Ross:

– Dumnezeule, sper că nu! Lucrez adesea cu grupuri de locuitori de pe coastă. Sînt puternic ataşaţi de pămînt, care reprezintă cea mai importantă resursă a lor. Voi face apel pentru ocrotirea acestei resurse!

– Şi tu eşti o oratoare convingătoare, Chloe! Te-am auzit cînd le vorbeai celor de la Martha's Vineyard pe tema modelelor de eroziune naturală. I-ai făcut să-ţi mănînce din palmă!

Chloe îşi permise un zîmbet strîmb.

– Multe dintre probleme sînt aceleaşi şi aici! Să sperăm totuşi că nu i-a convins!

Ross îşi terminase prezentarea şi acum aştepta întrebările. Un podium şi un microfon fuseseră aşezate în centrul intervalului dintre scaune. Unul cîte unul, localnicii care aveau întrebări veniră în faţă. Cei mai mulţi puneau întrebări punctuale, pe care Chloe şi le notă: preţul lanţului condominial şi taxele obţinute ulterior, timpul planificat

pentru dezvoltarea acestor unități, capacitatea complexului și posibilitățile oferite. Felix Hart se ridică în picioare și i se alătură lui Ross în mijlocul scenei.

– Mă tem că acum trebuie să trecem mai departe! se scuză el, privind ceasul uriaș de pe partea din față a balconului. Trebuie să luăm în considerare și părerile celeilalte părți. Mulțumesc, domnule Stephenson! Ați fost foarte explicit și de un mare ajutor. Poate că vom avea timp pentru mai multe întrebări mai tîrziu.

Chloe resimți o emoție crescîndă, în vreme ce Ross se întorcea la locul său –, dar acea emoție, pentru moment, nu avea nicio legătură cu el. Îi plăcea să vorbească unor oameni ca aceia și o făcea adesea. Își îndrăgea profesia – mostrele și analizele, lucrul cu computerul, calculele complicate ale compoziției solului, componentele legate de vreme, previziunile meteorologice – și găsea că prezentarea rezultatelor muncii ei era emoționantă.

Felix Hart făcu prezentarea:

– Am plăcuta sarcină să v-o prezint acum pe domnișoara Chloe MacDaniel. Domnișoara MacDaniel a primit sarcina, din partea districtului, să studieze țărmul nostru și cu precădere impactul pe care îl va avea asupra mediului proiectul Rye Beach Resort și Condominium Complex, propus de Corporația Hansen. Și-a consumat o grămadă de timp cu acest proiect. Domnișoară MacDaniel?

După ce ridică un pliant elegant de pe podea, căzut lîngă scaunul său, Chloe se ridică și se apropie de podium. Se străduise să aibă o apariție cît mai neutră. Și totuși, cînd păși înainte, curiozitatea mulțimii se manifestă într-un murmur de apreciere. Înaltă, de un metru șaptezeci, și mlădioasă, cu păr negru și ten luminos, reprezenta întruchiparea grației. Purta o rochie dintr-o țesătură moale, albă, care-i

sublinia bustul, cu mînecile căzînd liber deasupra coatelor. O eşarfă subţire, de un bleu contrastant, îi accentua talia subţire şi nuanţa de porţelan a pielii.

Vocea sa era puternică şi frumos modulată.

– Vă mulţumesc, domnule Hart, pentru amabila prezentare. Permiteţi-mi să spun cît de încîntată am fost să mă întîlnesc cu reprezentanţii dumneavoastră, primăvara trecută. Nu este vorba doar de un interes profesional faţă de zona de coastă, ci şi de o implicare emoţională în problemele legate de întregul New England, care de atunci a devenit şi căminul meu. În legătură cu aceasta, aş dori să subliniez că nu mă opun proiectului Rye Beach Resort şi Condominium Complex *în sine*. Ceea ce a schiţat domnul Stephenson sună ca un proiect care ar putea aduce beneficii acestei zone. Pe mine mă preocupă din punct de vedere ecologic. Un condominiu înălţat chiar pe ţărm poate să vină în întîmpinarea aspiraţiei noastre spre romantism, dar amplasarea lui aici nu este un lucru înţelept.

Toată atenţia i se concentră asupra explicării rezultatelor de fond ale testelor sale. Preocuparea adevărată faţă de munca ei şi faţă de situaţia zonei reprezenta cel mai puternic instrument pe care îl avea.

– În condiţiile producerii unor valuri de furtună, oferta Hansen este riscantă! argumenta ea, indicînd spre ecranul pe care erau proiectate datele calculate cu grijă. Ştiţi că o dată la fiecare şase sau şapte ani furtuna produce daune semnificative structurilor construcţiilor amplasate aproape de plajă. Dacă întregul complex va fi mutat cu două sute de picioare mai în spate, riscul va fi micşorat.

Explică din nou teoria, în amănunţime, utilizînd statistici, cînd era cazul. În momentul în care îşi termină expunerea, aşteptă întrebările, simţind că argumentele sale

fuseseră bine primite. Răspunse întrebărilor cu aceeaşi răbdare şi grijă, cu aceeaşi reală preocupare pentru mediul înconjurător.

– Grozavă prezentare! îi spuse Howard, cînd reveni la locul ei.

Zîmbi cu modestie:

– Sper doar să ne fi atins obiectivele. Ce mai urmează acum?

– O să suporţi două discursuri scurte, al lui Brad şi al meu. Încearcă să rămîi trează!

Ea chicoti în semn de „desigur aşa voi face ", dar permise minţii sale să hoinărească, odată ce îşi făcuse propria-i treabă. În timp ce Felix îl prezenta pe Bradbury Huff, se uită spre Ross. Aşezat confortabil în scaun, părea că îl ascultă atent pe susţinătorul său, reprezentantul local.

Anii fuseseră îngăduitori cu Ross: părul negru era uşor grizonat pe la perciuni. Îşi înălţa fruntea, cu demnitate şi distincţie. Maxilarul bine bărbierit, cu muşchii încordaţi, emana forţă. Ridurile de la colţurile ochilor, accentuate de un bronz luminos, vorbeau despre o viaţă trăită la soare, despre un om care zîmbeşte mult. Era absolut liniştit, exasperant de încrezător şi grozav de chipeş.

Ross clipi o dată, întoarse capul, îi întîlni privirea şi, în acel moment, timpul se opri în loc. Apoi o trimise pe Chloe înapoi, peste ani, la prima clipă cînd îl văzuse. Se întîmplase într-o minunată noapte de Ziua Recunoştinţei, la New Orleans, dar momentul îi apărea atît de clar, de parcă se întîmplase ieri. Era împreună cu Crystal atunci. Crystal... Încă îi mai era dor de sora ei, cu un soi de durere ce o măcina, de parcă cineva ar fi întors-o pe dos.

Howard îi acoperi cu mîna pumnul strîns.

– Te simţi bine? Văzînd-o că oftează, adăugă: Poţi vorbi cu el mai tîrziu...

– Nu! îl întrerupse ea. Nu e nevoie! Stînjenită, se aplecă spre Howard. Îmi pare rău! Sînt... amintiri!

– Aşa trebuie să fie! admise el, blînd. Dar după cum arăţi, cred că sînt teribile.

A durat un minut înainte să poată spune:

– Deloc!

– Eşti albă ca hîrtia! Să îţi aduc nişte apă sau altceva?

– Nu! Mă simt bine. Sincer! adăugă, văzîndu-l neîncrezător, apoi privi spre podium. Huff se apropie de final?

– Ar fi bine s-o facă. Urmez eu. Ia notiţe pentru mine, vrei? Am tendinţa de a uita ce spun, în mai puţin de un minut după aceea.

– Prostii!

– Hmm, ar putea să-mi folosească unele dintre ele. Am luat cina foarte devreme. Este aproape zece.

Cel puţin el cinase! Ea nu mîncase mare lucru.

– Cît crezi că va mai dura? Încă intenţiona să se întoarcă la Little Compton în noaptea aceea.

Howard se uită la ceas:

– Habar n-am! Dar trebuie să ies de aici pînă la zece jumătate, să ajung la Manchester, pentru ştirile de la ora unsprezece. Îmi vor lua un interviu în direct. Sper că bravul Brad se va grăbi!

I se împlini dorinţa după cîteva minute. Alunecosul reprezentant local îl invită pe podium pe „ilustrul meu coleg, senatorul guvernamental al statului, din New Hampshire " şi Howard preluă frîiele.

Chloe începu să noteze. Era singura cale de a-şi putea păstra gîndurile în prezent şi ochii departe de Ross. Cînd Howard îşi sfîrşi discursul – o pledoarie muşcătoare pentru ocrotirea zonei de coastă –, mulţimea se însufleţi. Urmară întrebări şi comentarii ce aveau legătură mai degrabă cu

latura practică, decît cu cea ştiinţifică. Oamenii doreau lămuriri despre creşterea taxelor ce le vor reveni şi utilizarea lor în folosul rezidenţilor din zonă, despre cine urma să plătească pentru forţele de poliţie suplimentare şi despre necesitatea asigurării împotriva incendiilor.

Era aproape zece jumătate, cînd i se permise lui Howard să părăsească microfonul. Îi spuse lui Chloe, aruncînd o privire disperată spre ceas:

– Mulţumesc, Chloe. Crezi că îmi poţi ţine locul mai departe, pentru cîteva minute?

– Cu siguranţă, dacă aş putea răspunde întrebărilor. Domeniul meu este geologia, nu politica!

– Nu te mai subestima! De ce nu te-ai răzgîndi şi nu ţi-ai petrece noaptea aici? Sînt multe moteluri drăguţe în apropiere. Ai un drum lung de parcurs cu maşina înapoi la Rhode Island, de una singură.

Se simţi impresionată de grija lui, dar încrezătoare în sine.

– Voi fi bine! Şofatul mă linişteşte. Am o grămadă de nedumeriri de rezolvat! O mişcare percepută cu colţul ochiului îi reaminti de sursa tensiunii ei. Ignoră silueta înaltă care se apropia. Pleacă acum, domnule senator! Vei întîrzia!

Howard se strîmbă uşor.

– Deja am întîrziat! Ai grijă! Îi aruncă o privire lui Ross. Să mă ţii la curent.

Chloe nu găsi nicio urmă de umor în vorbele sale cu dublu înţeles, mai ales că Ross apăru pe neaşteptate alături.

– Cred că oamenii vor să ne mai pună cîteva întrebări! spuse el şi Chloe îşi dori imediat ca Howard să fi rămas, fie şi numai pentru a-i servi de tampon. Acum se afla pe cont propriu.

Cu un zîmbet forțat, se ridică.

– Bine! a fost tot ce a putut spune, în timp ce se îndrepta spre podium.

Norocul se afla de partea ei. Întrebările din partea auditoriului sosiră repede, afundînd-o în universul geologiei țărmului. Pară atacul cu ușurință, reușind să facă față provocării, în ciuda neliniștii pe care o simțea ca un gol în stomac. Se întîmpla doar cînd o întrebare îi era adresată lui Ross, ceea ce îi permitea să-l privească din nou. Lățimea umerilor era mult mai evidentă acum, cînd își descheiase nasturii de la haină și își afundase mîna în buzunarul pantalonilor. Cealaltă mînă cu degete lungi și puternice, bronzate, relaxate, se odihnea pe pupitru.

După numeroase întrebări, un localnic cu trăsături vulgare veni în față.

– Am o întrebare pentru domnișoara MacDaniel! spuse el, cu voce puternică.

Ea își adună gîndurile, cuprinsă de o oarecare îngrijorare.

– Da?

Bărbatul stătea drept în fața ei.

– Vreau să știu ce calificare aveți pentru a fi consultant. Arătați îngrozitor de tînără și teribil de drăguță. Cuvintele sale erau însoțite de un vag zîmbet disprețuitor. Ce legătură este între dumneavoastră și Wolschinski? Sînteți o obișnuită pe lista sa de plată?

Un murmur de spaimă trecu printre cei de față. Era o slabă consolare pentru șocul pe care îl resimți Chloe. În trecut mai fusese pusă în situația de a-și menționa calificările, dar niciodată ca urmare a unei insinuări atît de crude!

Aceasta necesita stăpînire de sine şi profesionalism şi ea reuşi să dea dovadă de amîndouă. Dar cînd deschise gura să vorbească, Ross bătu în microfon.

– Cred, spuse el cu voce tare, că întrebarea dumitale nu este relevantă...

– Scuzaţi-mă că vă întrerup, domnule Stephenson! Se întinse spre microfon, privindu-l pe Ross pentru prima oară direct. Chiar mi-ar plăcea să-i răspund acestui domn. Expresia sa nu admitea nicio împotrivire. Era hotărîtă. Ross se trase înapoi, părînd uimit.

Chloe se uită spre bărbatul din public;

– Mai întîi, domnule...

– ... Younger, spuse el, accentuînd *r*-ul de la sfîrşitul numelui, în maniera adevăratului New England.

– ... domnule Younger. Am o licenţă în ştiinţe geologice de la Colegiul Williams din Williamstown, Massachusetts, şi masteratul în geologie, de la Boston College. Mi-am petrecut trei ani lucrînd pentru ConAm Petroleum, specialitatea studii geologice asupra depozitelor petrolifere din Golful Mexic. Am devenit apoi cofondator al Earth Science Education, Inc., firma de consultanţă pe care a contactat-o senatorul Wolschinski pentru studiul de consultanţă şi expertiză, referitor la Rye Beach Resort şi Condominium Complex. Înfruntînd privirea fixă a bărbatului, continuă: Deţin controlul atît asupra vîrstei, cît şi asupra înfăţişării mele. Şi nu am lucrat niciodată pentru senatorul Wolschinski înaintea zilei în care mi-a solicitat serviciile pentru acest proiect. Îşi înălţă bărbia. Mai aveţi şi o altă întrebare?

Un murmur veni din nou dinspre mulţime. Chiar în timp ce bărbatul dădea din umeri şi păşea înapoi, Chloe văzu mîna lui Ross ridicîndu-se de pe pupitru. Cu degetul mare, îşi apăsa bărbia, vizibil mulţumit şi plin de încîntare.

Nu era singurul care fusese impresionat. O voce se înălță din mijlocul auditoriului:

– Banii contribuabililor au fost cheltuiți cu folos! Vă mulțumesc, domnișoară MacDaniel!

Chloe adresă un zîmbet larg oceanului de capete, în vreme ce se apleca spre microfon.

– Mă simt onorată. Dacă efortul meu vă va ajuta la conservarea cadrului natural al statului dumneavoastră, atunci vom fi cu toții în avantaj. Vă mulțumesc.

Era momentul perfect pentru a-și face o ieșire grațioasă, dacă nu chiar triumfătoare. Cu Ross încă alături de ea, în respectul mulțimii care aplauda în semn de apreciere la adresa ei, ar fi putut fi liberă să meargă mai departe. Dar a făcut greșeala să privească în urmă, spre el.

Zîmbetul lui era devastator. Chloe simți o gheară în piept, în timp ce era din nou copleșită de chinul amintirilor. Pe neașteptate, s-a trezit imobilizată, suspendată în plasa dorinței și a vinovăției care ștergeau toți acei ani ce se interpuseseră între ei. Era din nou ieri, și Ross, și Crystal, și datul cu banul.

Cînd un nou val de oameni se apropie de scenă, o Chloe zdrobită reveni în prezent. Se concentră din nou, ascultînd întrebări, oferind răspunsuri. Stătea într-o parte a scenei, împreună cu susținătorii săi, iar Ross de cealaltă parte, cu ai lui. Chloe prindea puteri, cu fiecare nouă întrebare, astfel încît atunci cînd plecă și ultimul localnic se simțea iar ea însăși! Dar asta, pînă cînd realiză că rămăsese singură cu Ross.

Nu dădea niciun semn că ar fi împărtășit neliniștea sau temerile ei. Ba chiar îi zîmbea, părînd mai în vîrstă și poate mai înțelept, dar nu mai puțin plin de viață. Aerul dintre ei parcă zbîrnîia, la fel ca în urmă cu unsprezece ani.

Privindu-l, Chloe se lupta cu demonii săi lăuntrici, dar decise că trecutul trebuia să fie lăsat în urmă! Era hotărîtă să facă acea întîlnire cît mai scurtă posibil.

– Ce mai faci, Chloe? întrebă el, străbătînd repede scena şi venind lîngă ea.

Era mult mai înalt decît ea şi trebui să îşi ridice capul.

– Minunat! Dar tu?

– Nu rău! Arăți bine. Foarte diferit, aş spune!

Îi oferea ceva din căldura de odinioară. Buna dispoziție îi întinsese colțurile gurii.

– La fel şi tu! Chiar în ciuda tumultului interior, putea să-i aprecieze umorul. Cînd te-am văzut ultima oară, erai categoric antiinstituțional. Se pare că ai schimbat complet macazul!

Părea întîmplător, dar mîna ținută în buzunar accentua pieptul lui puternic şi împingea țesătura pantalonilor de-a lungul coapsei, punînd în evidență vigoarea picioarelor lungi.

– Nu chiar în totalitate! Doar că acum îmi păstrez vechii jeanşi pentru timpul liber şi cizmele pentru vremea rece.

Deci şi el îşi amintea ce purtase în acea noapte!

– Şi cămaşa țărănească? întrebă ea încet.

El rîse:

– Cămaşa țărănească a fost înlocuită pentru o vreme de *dashiki*, dar mă tem că m-am modernizat şi am adoptat cămăşile sport şi flanelele.

– Banal! murmură ea, cu un zîmbet abia schițat, tachinîndu-l cît de mult îndrăznea. Îi era greu să rămînă indiferentă față de acest bărbat. Se simțea încordată.

– Chiar întristător! încuviință el, fără pic de tristețe. Dar uită-te la tine! Te-ai schimbat complet! Ultima dată cînd te-am văzut, părul îți era creț, te machiaseşi, aveai

pantofi cu tocuri mai înalte şi îmbrăcăminte mai îndrăzneaţă. Şi vorbeai ca în New Orleans. Unde îţi este accentul?

Chloe respiră profund:

– A cam dispărut! Am locuit prea mult în Nord! Îmi închipui că timpul ne aduce multe schimbări fiecăruia dintre noi!

– Asta-i bine! Arăţi splendid! Nefericită, dar minunată!

Candoarea lui o stînjenea. Faptul că îl vedea era suficient de dureros. A continua să vorbească ar fi însemnat o traumă cumplită. Se uită la ceasul sălii de spectacole.

– Dumnezeule! E aproape unsprezece! Trebuie să fug!

Aranjîndu-şi pe umăr cureaua mapei şi strîngîndu-i pliurile peste piept, se îndreptă spre treptele scenei. Ross o urmă. Sub pretextul că e îngrozită de ora tîrzie, iuţi pasul. El păstra ritmul cu uşurinţă.

– N-ai de gînd să şofezi înapoi, noaptea, nu-i aşa?

– Ba da!

– Tot drumul pînă la...?

– Little Compton.

– Trebuie să fie două sau trei ore de condus! N-ai vrea, mai bine, s-o porneşti de dimineaţă, devreme?

– Nu pot! Am o întîlnire dimineaţă, la prima oră!

Vocea îi sunase gîfîit. Graba! îşi spuse ea.

Pentru ceva vreme, Ross nu mai zise nimic. Ajunseseră în faţa uşii. El i-o ţinu şi ea ieşi. Traversară în tăcere pajiştea care despărţea clădirea liceului de locul de parcare.

– Te admir, Chloe! spuse el, şi suna sincer. Munca ta este interesantă şi e evident că o faci cu plăcere.

– Aşa este! consimţi ea.

Uşurată să se vadă lîngă maşină, căută în geantă după chei. Cu cît mai repede se va întoarce înapoi la muncă şi la siguranţa casei sale de pe ţărm, cu atît mai repede va putea

alunga trecutul! Strecurîndu-se în spatele volanului, lăsă în jos geamul, pentru a intra aerul rece al nopții. În perspectiva iminentei evadări, deveni mai îndrăzneață, privind în sus spre Ross, care își sprijinise degetele îndoite pe geamul mașinii. Cît de chipeș putea să fie! își spunea ea în gînd. Fusese puternic atrasă de el atunci. Încă mai era. A fost plăcut să te revăd, Ross!

– Nu vrei să te răzgîndești și să rămîi? Eu stau la Wayward Sailor, un motel chiar în josul drumului. Sînt sigur că mai au vreo cameră liberă, perioada de vîrf a sezonului a trecut. Am putea să luăm o gustare undeva și să vorbim.

Nimic nu i-ar fi plăcut lui Chloe mai mult. Nu știa nimic despre Ross, care era un om de afaceri de succes. Instinctul îi spunea că timpul petrecut cu el ar fi putut fi interesant. Dar ar fi putut fi, la fel de bine, periculos, chiar nimicitor.

Oftă.

– Ar fi plăcut, dar trebuie să mă întorc. Mă simt destul de trează ca să conduc. Voi ajunge repede! În plus, am și întîlnirea aceea!

Ross chibzui cîteva clipe, apoi se dădu înapoi, acceptînd eșecul. Ea introduse cheia în contact, apăsă pedala și răsuci cheia. Se produse un clic, dar nimic altceva. Repetă operația. Tot nu pornea. Micul ei automobil albastru avusese și zile mai bune, dar exista un început în toate, își spuse ea, în timp ce întorcea cheia în contact pentru a treia oară. În acea după-amiază, auzise același zgomot și se dusese înapoi în casă, să-l ia pe Lee s-o ajute. Presupuseră că motorul era înecat, așteptaseră un timp și pînă la urmă mașina pornise. Dar, conform legii lui Murphy, acum nu mai pornea!

– Probleme? Ross se aplecase din nou pe geam.

– Bateria, presupun!

El deschise portiera.

– Lasă-mă să încerc și eu!

Chloe se strecură afară. În ciuda picioarelor sale lungi, el se strecură cu uşurinţă în spatele volanului. Scaunul din faţă era deja tras înapoi, pentru a lăsa loc propriilor ei picioare, şi el făcu o grimasă amabilă. Chloe zîmbi. A sta acolo, pe scaun, părea să fie partea uşoară. A manevra maşina, acum, că se afla înăuntru, însemna o provocare.

Dar el reuşi. Cînd încercă totuşi să pornească maşina, nu avu mai mult succes decît Chloe. Ascultă neputinciosul declic o dată, de două, de trei ori. Apoi ieşi din maşină şi se uită sub capotă.

– Ai dreptate! spuse el, îndreptîndu-se de spate. Bateria e cauza! Trînti capota la loc şi îşi frecă palmele. Se pare că va trebui să rămîi. Nu văd cum ar veni cineva la ora asta să te scoată din încurcătură.

Ea căută în geantă:

– Am *triplu A!*

– Chloe! El oftă uşor. Aici nu este o metropolă agitată! Dar între timp...

– Ai cabluri de remorcare?

– Nu. Se bătu uşor peste buzunare. Nu la îndemînă!

– În maşina ta?

– E o maşină închiriată.

Ea coborî privirea. Putea să peroreze şi să aiureze oricît ar fi vrut, dar se părea că nu avea altă alegere.

– Presupun că Lee va putea amîna acea întîlnire matinală a mea! murmură ea, liniştită, apoi se uită în sus, spre el. Şi crezi că la motel mai există vreo cameră liberă?

Privirea lui era categorică.

– Sînt sigur că da!

„Niciun învins, într-o situaţie fără victorie!" oftă Chloe.

– Condu-mă, Ross! Hai să mergem!

2

Ross o conduse spre maşina închiriată, un model vechi, dar suficient de încăpătoare ca ambele perechi de picioare lungi să se întindă confortabil. Şi atmosfera era alta. Chloe presimţea însă că nici nu era nevoie de un spaţiu prea mare pentru unii care circulau înainte şi înapoi pe drumul scurt spre motel.

– Ai venit cu avionul la întrunirea de astă-seară? întrebă ea. Încerca să rupă tăcerea stînjenitoare, care le oferea intimitatea pe care o împărţiseră odinioară.

– Aşa e! răspunse el, atent la starea drumurilor acum întunecate şi pustii.

– De la...?

– New York.

– Locuieşti acolo?

– Întîmplător.

Era un răspuns ciudat. Cum el nu se ostenea să-i dea amănunte, Chloe încercă din nou:

– Trebuie să vii des aici?

– Mult mai des decît am prevăzut! Proiectul ăsta îmi cam dă bătăi de cap.

Privirea pe care i-o aruncă era acuzatoare, dar ea o acceptă ca pe un joc şi nu o luă ca pe o ofensă. Credea în cauza sa.

– De la ceva în care se implică Felix Hart te poţi aştepta la o mulţime de lucruri! spuse ea.

– Întotdeauna m-am aşteptat!

Era o referire directă la trecut. Pe atunci Ross se afla în Peace Corps şi pleca pentru a sărbători Ziua Recunoştinţei, la fel ca toată acea lume călătoare care venea din statele limitrofe în vizită la rude. Iar el avea ceva deosebit de tulburător!

Încă mai exista şi acum. Avea un profil puternic, un aer preocupat, care sugera afaceri importante, în locuri depărtate. Chloe se uită înainte, concentrîndu-se asupra priveliştii de dincolo de geam, încercînd să ignore tăcerea care parcă devenise materială. Se simţi uşurată cînd zări motelul.

Ross se întoarse spre ea imediat ce opri maşina. Trăsăturile i se mai îmblînziseră. Tonul îi era plin de solicitudine:

– Ce-ar fi să aştepţi aici? Voi face eu aranjamentele de cazare şi voi încerca să aflu unde am putea găsi ceva de mîncare. Ţi-e foame, nu-i aşa?

Ea zîmbi cu stîngăcie:

– N-am mai mîncat nimic de la prînz.

– Nu e de mirare că eşti palidă. Îi atinse obrazul. Stai aici! Mă întorc imediat.

Ea rămase liniştită, încercînd să se gîndească la orice altceva, dar nu la Ross. Chiar cînd se afla pe punctul de a-şi recunoaşte înfrîngerea, el apăru păşind repede pe treptele încîntătoarei case vechi.

– Vreun succes? îl întrebă, cînd ajunse lîngă maşină.

– Am veşti bune şi veşti rele. Se aplecase din nou şi îi vorbea prin geam.

– Spune-mi-le pe cele bune, mai întîi! zise Chloe. Avea nevoie de asta.

El zîmbi.

– Vestea bună e că ai o cameră la mansardă.

Ea privi spre etajul trei al motelului. Presupunînd că mansarda era curată şi că putea găsi acolo un pat, o acceptă.

– Perfect! Care este vestea rea?

El îi deschise portiera.

– Aceea că nimeni nu serveşte mîncare la ora asta. Recepţionerul din tura de noapte spune că putem totuşi să facem o incursiune prin congelatorul lui. Se opri, privind-o cîteva clipe înainte de a-i oferi braţul s-o ajute să coboare. Serviciul nu va fi chiar plăcut. Sîntem pe cont propriu.

Nota de avertizare din vocea lui o enervă. Şi-o amintea pe vechea Chloe. Acea Chloe fusese o răsfăţată. Nu trebuia să ştie să gătească, avînd orice altceva de făcut la cei optsprezece ani ai săi! Dar stilul ei de viaţă se schimbase drastic de atunci.

Ieşi din maşină.

– Este perfect! Cred că ne putem descurca!

O, da, desigur, s-ar fi putut descurca să pregătească o mîncare. Acum era cu adevărat o bună bucătăreasă. Dar o preocupa faptul că ea şi Ross vor fi singuri. În privinţa aceasta nu era sigură că se va descurca!

O cută i se adînci între sprîncene, cînd intră în motel împreună cu Ross. Se îndreptară spre biroul recepţionerului care îi conduse în bucătărie, fără doar şi poate o veche încăpere, dar cu toate utilităţile moderne. Chloe se comportă ca acasă. Imediat ce aşeză pe masă o oală cu ostropel de vită, fiert înăbuşit, şi o jumătate din ceea ce părea franzelă coaptă „ în casă", îşi dădu seama că aceasta era toată munca

pe care o avea de făcut. Dar îi ținuse mintea ocupată. Ross tot intrase și ieșise, în timp ce ea pregătea masa, așezîndu-se, în cele din urmă, pe un scaun înalt, fără spetează.

Prezența lui nu o mai tulbura așa de mult. Își închipui că depășise momentul de șoc. Mai resimțea o ușoară stînjeneală în vreme ce se pregăteau să mănînce.

– Mai este ceva ce ți-ai dori? spuse ea în treacăt, așezînd două boluri mari, pline cu ostropel. O băutură?

El nu făcea nimic să o ajute. De hatîrul timpurilor trecute, ca o femeie emancipată ce era, își spuse că trebuia să fie îngăduitoare cu el.

– Niște lapte ar fi grozav!

Așteptă, în vreme ce ea luă două pahare și le umplea. Se așeză vizavi de el. După ce mai multe îmbucături mici de carne îi încălziră stomacul, puse lingura jos. Ceva o înțepa pe dinăuntru.

– Nu sînt nefericită! declară ea, atît de încet și aparent atît de neașteptat, că Ross o privi perplex. Ți-ai închipuit că sînt nefericită! Nu sînt!

El continuă să mănînce, cu un aer gînditor.

– Nu, presupun că nu ești, cel puțin nu acum, spuse în cele din urmă. Însă mai devreme exista ceva anume în ochii tăi. Venea și pleca!

Încă mai există. Inflexiunea vocii lui îi trezise din nou amintirile. Le alungă imediat, cu o clătinare abia perceptibilă a capului.

– Îndrăgesc ceea ce fac! spuse ea.

– Vorbește-mi despre asta. Cum ai început?

– Ai auzit, în linii mari, chiar în seara aceasta.

– Doar în linii mari! Acum, mi-ar plăcea să aud mai mult. Pauza pe care o făcu era plină de gînduri nerostite. De ce geologia?

Ea ridică din umeri.

– De ce nu?

– Pentru că este unul dintre ultimele domenii la care cineva ar aspira, din pricina muncii dure pe care o implică.

– Poate că de aceea l-am şi ales!

– Aha! Zîmbi. E un mod de a protesta?

– Nu în întregime!

– De a evada?

– Eşti perspicace! Dar ai dreptate doar pe jumătate.

– Continuă!

Chloe îşi dădu după ureche o şuviţă lungă de păr negru.

– De fapt, este vorba despre o descoperire simultană – evadare şi incitare. În acea perioadă a vieţii mele, aveam nevoie de ceva care să însemne o schimbare totală faţă de tot ceea ce cunoscusem înainte. Am petrecut ceva timp cu nişte prieteni în Newport şi acolo m-am îndrăgostit de ocean.

– Ai găsit consolare? întrebă el cu blîndeţe.

Ea încuviinţă, cu un uşor zvîcnet din cap.

– Am stat o grămadă de vreme pe plajă şi s-a întîmplat să mă împrietenesc cu un bătrîn care nutrea sentimente foarte puternice pentru mediul înconjurător. M-a impresionat profund. Amintirea lui Hector Wallaby îi aduse un zîmbet trist pe buze.

– A murit?

– Da! Îmi lipseşte. Niciodată n-a aflat că, cel puţin spiritual, el este fondatorul lui ESE, Inc.

– Erai la colegiu în perioada cînd l-ai cunoscut?

Chloe se încordă.

– Oh, nu! Eu... mi-am amînat primul an de studenţie.

– Aşa că ai început facultatea tîrziu şi ai mai şi făcut toate astea?

Complimentul o încîntă. Zîmbi.

– De îndată ce m-am hotărît să studiez geologia, am făcut totul într-o goană!

Ross zîmbi, dînd la iveală albeața dinților, fermecînd-o, pentru o secundă, pînă cînd o întrebă:

– Ai lucrat pentru ConAm Petroleum?

– Da. Cunoşti compania?

El clătină din cap.

– Doar din auzite. Se uita la ea, cu scepticism. M-am gîndit că dacă preocupările pentru mediul înconjurător reprezentau țelul tău, o companie petrolieră ar fi trebuit să fie un rival.

Ea se înroşi. Ross nu uşura cu nimic lucrurile, era sigură de asta. Dar dacă dorea să fie sincer, putea fi şi ea sinceră, la rîndu-i.

– Aveam nevoie de bani! răspunse, făcîndu-şi curaj pentru întrebarea de care era sigură că va urma.

Şi nu se înşela. Ochii lui Ross se lărgiră, apoi se îngustară.

– *Tu* aveai nevoie de bani? Se încruntă. Oare îmi scapă mie ceva? Credeam că James MacDaniel era – este – unul dintre cei mai bogați oameni din New Orleans!

– Chiar este!

– Atunci, de ce...?

– Printre alte lucruri, începu ea, ca o autoapărare, este vorba de mîndrie. Doream să-mi înființez propria mea firmă de consultanță şi nu am vrut să-i cer tatălui meu bani pentru asta!

Ross trebuia să afle cît de mult se schimbase! Trebuia să ştie că acum era o femeie independentă!

Dar părerea lui despre această situație era diferită de a ei.

– Aşa că te-ai vîndut companiei, pentru o perioadă de timp, cît ţi-ar fi trebuit să strîngi banii necesari pentru o campanie sistematică chiar împotriva lor!

Chloe reacţionă rapid şi vehement:

– Nu este adevărat! Nu întru totul! Activitatea mea la compania petrolieră presupunea identificarea celor mai probabile zăcăminte petrolifere. Oriunde a fost posibil, implicaţiile asupra mediului au fost prioritare. Şi e ciudat că tocmai tu vorbeşti despre o asemenea vînzare. Am avut impresia, cînd te-am văzut ultima oară, că eşti împotriva oricărui tip de instituţie.

Ross se lăsă pe spate, în scaunul său.

– Ai tras propriile tale concluzii, Chloe! Aparenţele pot fi înşelătoare! Tonul era scăzut, dar vocea şi ochii fermi.

Chloe era buimăcită. Se ridică în picioare şi începu să strige:

– Era o şaradă, deci? Hainele, barba, părul, chiar şi Peace Corps?

Se trase deoparte, dezamăgită şi deprimată. Cu capul plecat, se lupta cu ideea unei atracţii bazate pe o minciună.

– Contează chiar atît de mult? întrebă Ross cu blîndeţe.

Deoarece părea că n-avea de gînd să-i răspundă, îi puse un deget sub bărbie şi o obligă să ridice capul. Ochii îi erau uscaţi, dar ea ştia că erau încărcaţi de durere. Nu putea nici măcar să încerce să ascundă asta.

– Contează? repetă el.

Chloe se simţea copleşită de emoţie, o emoţie care dormitase ani întregi. Ross stătea aşa de aproape, iar căldura trupului său era atît de excitantă. Se folosi de toată puterea ce o mai avea ca să vorbească:

– Da! Contează mai mult decît îţi poţi închipui!

– Dar de ce? Atracția fizică dintre noi nu a avut nicio legătură cu celelalte „ornamente". După cît îmi amintesc, ne-am descotorosit de haine destul de repede! Chloe încercă să se tragă înapoi, dar el o prinse de bărbie. Nu fugi de asta! Există între noi ceva ce nu poți nega. Vrei să îmi spui că ai făcut dragoste cu o imagine? Tonul lui deveni pe neașteptate mai rece. Am fost doar un experiment pentru tine? Eram un instrument care făcea parte din răzvrătirea ta? Degetele lui îi țineau strîns falca. Din reflex, ea îl prinse de încheietura mîinii.

– Nu! Nu a fost deloc așa. O rănea ceea ce voia el să sugereze. Se pare că te gîndești numai la actul fizic. Da, a fost o atracție fizică! Cu sau fără haine! Dar eu, în cele din urmă, m-am implicat mai mult! Trebuia să fie așa! Ridică glasul. Eram virgină, pentru numele lui Dumnezeu!

Probabil că Ross îi înțelese chinul, fiindcă slăbi strînsoarea. Își purtă degetele în spatele urechii ei, trecîndu-le prin șuvițele lungi de păr cu o nesfîrșită delicatețe.

– Știu asta! șopti el. Privirea lui era la fel de tandră ca în noaptea aceea cînd o învățase, primul, arta iubirii. De atunci, lumea o prinsese în strînsoarea ei. Fără îndoială, nu și acum, cînd inima îi bătea în piept la fel de tare. Acum, ca și atunci, devenise prizoniera celui mai atractiv bărbat pe care îl cunoscuse vreodată. Era un lider, un spirit liber. Era blîndețe îndrăzneață și blîndă îndrăzneală. Era încrezător, fără aroganță, succes fără aplauze. Era bărbatul care nu vorbea afectat. Iar ea nutrea un respect instinctiv pentru el!

Simțea și acum atracția care o cucerise în acea noapte. Unele detalii puteau fi uitate, dar nu Ross și forța ce îi legase. Era o forță de neînțeles, teribil de puternică. În urmă cu unsprezece ani, o călăuzise în inocența închipuirii sale.

Acum, îi ştergea întrega amintire a ceea ce se întîmplase aşa de repede după acea noapte şi care îi schimbase irevocabil viaţa şi concepţiile.

În vreme ce mîinile mari ale lui Ross îi încadrau faţa, simţi un val de căldură care o străbătea, trezindu-i simţurile din hibernare, ca la venirea primăverii. Obrajii îi erau cuprinşi de arşiţă. Buzele i se întredeschiseră. Era, din nou, cu totul vrăjită!

El se apropie mai mult şi îşi aplecă faţa. Închise ochii şi simţi savoarea buzelor lui ca atingerea unui fulg. Se părea că aşteptase dintotdeauna să le simtă din nou dulceaţa. Şi vinovăţia? Vinovăţia se afla la ani-lumină depărtare, într-un loc dincolo de orizont, pe care spera să nu-l mai atingă niciodată. Persistase de-a lungul timpului, dar acum o părăsise. Dorea mai mult de la Ross, fie şi numai dacă putea să şteargă acel trecut din mintea sa.

Deschizînd ochii, îl descoperi pe Ross, înfierbîntat, aplecat deasupra ei. Respira sacadat, dar aştepta. Chloe înţelese că îi oferea şansa de a se întoarce şi a fugi, dar acesta era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit să-l facă.

Îi întîmpină sărutul cu o dorinţă pe care nu o mai cunoscuse de unsprezece ani. Toată intensitatea feminităţii ei, ce fusese reprimată şi negată, ţîşnea acum la suprafaţă. Buzele lui Ross, puternice şi cunoscătoare, răspunseră pasiunii ei, dominînd întîi, apoi supunîndu-se, incitînd, devenind apoi docile. Îi explorau conturul gurii cu o meticulozitate depăşită doar cînd limba lui intra în acţiune. Şi Chloe se oferi, cu fiecare izbucnire, cu fiecare schimb de răsuflare.

Revenise la viaţă şi se simţea cuprinsă de flăcări. Îi înconjură gîtul cu braţele, apropiindu-şi trupul zvelt şi încordat de trupul lui înalt şi puternic. Simţea pe spate

atingerea devastatoare a degetelor lui, mîngîindu-i fiecare centimetru de la şold pînă la gît. Iar ea era prinsă în plasa ţesută de ele, nici în stare, nici doritoare să se desprindă.

Totul la Ross era bărbătesc, de la mirosul de mosc al pielii şi la linia părului care se îngusta la ceafă, deasupra gulerului, pînă la curbura bustului şi încordarea de oţel a coapselor. Iar ea era din nou inocentă, din nou în extaz, ca în acea primă noapte de eliberare. Era excitată.

Cînd Ross gemu şi o strînse lîngă el, ea înţelese. Era o declaraţie a primitivei nevoi de împerechere. Ross păstra ceva pentru ea, ceva ce niciun alt bărbat nu reuşise să îi ofere. Instinctul o conduse mai aproape, tot mai aproape de el.

Şi atunci răsună sunetul slab de avertisment al unui clopoţel. Nu ştia dacă se întîmplase cînd mîna lui îi alunecase de pe obraz pe gît sau cînd degetele lui începură să îi alinte sînul, ori cînd îi prinse sfîrcul în căuşul palmei. Conştientiza doar un fel de dispută între o relicvă a trecutului ce protesta dorind să fie recunoscută şi grabnicul impuls al necesităţii din adîncul ei.

Se opuse acestui trecut, hrănindu-şi necesitatea. Cu mîinile petrecute pe după gîtul lui, ea închise ochii, îşi lăsă capul pe spate şi căută nebunia plăcerii senzuale. Buzele îi erau întredeschise, răsuflarea sacadată. Dar ea avea nevoie de mai mult. Împotriva celui mai înţelept raţionament, împotriva acelor mici clopoţei de avertizare, deveni mai îndrăzneaţă. Cu capul întins spre bărbia lui, ea se arcui, lipită de el, oferindu-i o încîntare pe care nu o cunoscuse înainte.

Explozii mici de plăcere o învăluiră, cînd mîna lui i se strecură sub rochie. Sînul îi era cald, plin şi încordat sub mîna lui. Degetul mare şi arătătorul îi prinseseră un sfîrc,

purtînd-o tot mai sus în vîrtejul extazului. Exista, oare, raţiune? În acea clipă nu cunoştea decît o singură cale spre satisfacerea dorinţei.

– Vino sus, cu mine! spuse Ross, cu o voce încărcată de dorinţă. Lasă-mă să te iubesc! A trecut aşa de mult timp, prinţesă!

Prinţesă. O izbi faptul că urma să repete acelaşi lucru – o imagine prindea formă şi o purta cu ani în urmă. Pentru el, mai rămăsese doar un pas spre împlinire. Dar nu şi pentru ea.

Se încordă, încercînd să scape din braţele lui.

– Te rog, opreşte-te! Nu pot face asta!

Tremura, încă aţîţată şi supărată pe sine însăşi.

– Nu poţi? o întrebă el, răguşit.

– Nu vreau! se corectă, în timp ce se agăţa de firave fire de calm. Cu unsprezece ani înainte, nu l-ar fi refuzat. Virginitatea ei n-ar fi avut nicio şansă să rămînă intactă. Dar lucrurile stăteau altfel acum. *Ea era altfel*.

– De ce nu, Chloe?

Îi auzi suferinţa, dar nu se lăsă înduplecată.

– Aş vrea să îţi pot explica.

– De ce nu poţi? Văd aceeaşi privire chinuită în ochii tăi. Pari nefericită. Este ceva legat de mine? Ceva în legătură cu ce s-a întîmplat cu unsprezece ani în urmă?

În toţi acei lungi unsprezece ani, Chloe ascunsese de ochii celorlalţi o întreagă lume de trăiri interioare. Fuseseră ţinute sub lacăt! Ross putea s-o stîrnească oricît dorea, nu le va scoate la iveală!

– Vino aici! Stai jos. O să fac nişte cafea. Între timp, tu poţi să vorbeşti.

– Nu vreau să vorbesc! E mai bine ca unele lucruri să rămînă moarte şi îngropate.

Se înfioră auzindu-şi propriile cuvinte.

– Stai!

O împinse în scaun şi ea se aşeză, dar numai fiindcă picioarele îi erau nesigure. Ross curăţă masa, spălă totul, apoi puse cafea proaspătă într-un ibric mic. Ea îl urmărea cu privirea aproape fără voie, cu gîndurile duse departe, într-o lume plină de „şi dacă?..." Şi dacă Crystal ar fi fost cîştigătoarea la acel joc de dat cu banul? Şi dacă Crystal ar fi fost cea care l-ar fi sedus pe Ross şi s-ar fi lăsat sedusă? Şi dacă Crystal ar fi murit oricum? S-ar mai fi simţit Chloe la fel de vinovată acum?

– Cum o preferi? întrebă Ross, aşezînd o ceaşcă aburindă dinaintea ei.

– Neagră, mulţumesc!

După ce puse lapte şi zahăr în propria-i ceaşcă, el se întoarse la locul său.

Chloe încercă să îşi ţină gîndurile sub control, vorbind prima:

– Ai parcurs o cale lungă în lumea afacerilor, de cînd te-am întîlnit ultima oară. Cum ai reuşit?

El zîmbi.

– Vrei să spui, de fapt, cum am reuşit să mă transform dintr-un „neconvenţional" într-un tip „la modă"? Adevărul este că nu am fost niciodată un nonconformist! Mi-am urmat doar propriul meu drum, pentru o vreme. Evitam banii! Mi-am lăsat barbă, fiindcă nu existau instalaţii sanitare, acolo, în Africa, unde mă aflam, şi nu intenţionam să mă bărbieresc pe vreun mal de rîu. Purtam jeanşi fiindcă erau confortabili, la fel ca şi cămăşile largi. Am fost crescut într-un mediu cu o disciplină rigidă. Îmi doream să fiu liber şi neconstrîns de nimic!

– Disciplină rigidă? Ea își dădu seama, încă o dată, cît de puține lucruri știa despre Ross.

O privi cu un soi de amuzament.

– E de înțeles, avînd în vedere că te-ai culcat pentru prima oară cu un bărbat pe care abia îl cunoșteai....

– Nu-i corect! îl contrazise ea. Cînd eram împreună, nu gîndeam limpede!

– Istoria se repetă! mormăi el, cu un zîmbet răutăcios, referindu-se la ceea ce se întîmplase cu puțin timp în urmă.

Lui Chloe nu-i plăcea să fie tachinată.

– Nici tu nu știai mai multe despre mine în acea noapte! Dar ea fusese incriminată mai profund!

– Niciunul dintre noi nu a vorbit mult, așa-i? întrebă Ross, vizibil încîntat de sine.

Ea clătină din cap. Nu prea existase loc pentru vorbe, printre gemete și mîngîieri! Atracția dintre ei fusese copleșitoare!

– Aș vrea să știi că nu fac asta, de regulă. Adică nu mi-am făcut un obicei din...

– ... de a sări în patul fiecărui tip care îți iese în cale? Zîmbi blînd. Îți spuneam, Chloe, că noi avem ceva special. Doar nu-ți închipui că mă culc cu orice femeie drăguță pe care o întîlnesc?

– Bineînțeles că nu! Doream numai să afli că nu trebuie să te aștepți la ceva ce nu pot să-ți dau!

– Ce nu vrei să dai! o corectă el, imediat.

– Rezultatul este același! Înțelegi, nu-i așa?

– Nu! Te aud. Te ascult. Dar nu înțeleg. Nu mi-ai oferit, încă, niciun motiv concret ca să înțeleg. Cele mai multe dintre femeile cu înfățișarea ta ar fi dorit să meargă pînă la capăt, la douăzeci și nouă de ani, și ar fi recunoscut ceva mai profund.

Chloe se simți pusă în încurcătură.

– Ce legătură are înfățișarea mea cu toate astea?

Privirea aceea de chihlimbar, plimbîndu-se pe trupul ei îi oferi un răspuns, chiar înainte ca el să vorbească:

– Ești minunată, Chloe! O femeie frumoasă are posibilitatea să aleagă! Ai fost căsătorită vreodată?

– Nu!

– Probabil, ai mulți iubiți...

– Am prieteni.

– Bărbați?

– Cîțiva.

– Adevărați prieteni?

Cînd ea dădu din umeri, el privi spre tavan.

– Ce am încercat să aflu este dacă tu ai o legătură cu cineva, trăiești cu cineva sau ești logodită cu cineva.

Pentru o clipă, ea își imagină că el era un pretendent nemulțumit. Zîmbi la acest gînd.

– Nu, Ross. Am cîte o întîlnire, din cînd în cînd, dar nu există nimic deosebit. Trăiesc singură.

Cînd el răsuflă adînc, ea bănui că era doar pentru impresie.

– Mulțumesc! spuse el, în glumă. Pe acasă te duci des?

Chloe clipi.

– Nu. Era un alt subiect despre care nu dorea să vorbească. Dar vorbește-mi despre tine. Ce este cu „disciplina rigidă" pe care ai îndurat-o?

– Tatăl meu aparținea armatei, cu trup și suflet. Un militar de carieră. Casa noastră funcționa ca o cazarmă. A fost aproape o încîntare cînd am fost trimis la școala militară.

– Oh, Dumnezeule! Nu e de mirare că te-ai „etalat" astfel!

Ross rîse:

– M-am „etalat"? Aşa ceva se întîmpla în vremuri apuse!

Chloe zîmbi:

– Îmi pare rău. Mi-a scăpat! Nici nu-mi amintesc cînd am spus asta ultima oară!

– Poate revenim la vremurile cînd eram împreună?

Se uită spre ea, apoi privi gînditor masa. Cînd îşi ridică o mînă şi îşi masă muşchii cefei, Chloe îi urmări mişcarea. Pe jumătate, ar fi vrut s-o facă pentru el, dar „periculos" era un cuvînt blînd pentru lucruri de soiul ăsta. Odinioară, pericolul reprezentase o provocare, dar acum nu mai dorea să aibă parte de el.

Confesiunea lui Ross îi împrăştie gîndurile.

– Poate că am fost destul de antiinstituţional, la vremea aceea. Nutream o oarecare doză de răzvrătire împotriva rutinei, a programelor şi perspectivelor. Nu eram cu mult mai deosebit de majoritatea tinerilor, cu excepţia faptului că eu ştiam că trebuie să mă dezmeticesc înainte de a ajunge la capăt. Vedeam acea perioadă aşa cum era – un moment al vieţii mele în care îmi puteam întinde picioarele.

Chloe chicoti. Privi spre podea şi văzu o pereche de picioare în pantofi eleganţi, cu gleznele încrucişate, care se întindeau destul de mult spre partea mesei unde se afla ea.

– O sarcină uriaşă, presupun! Ridică o sprînceană. Deci cum ai devenit un om de afaceri plin de succes? Evident că n-ai intrat într-un parteneriat cu tatăl tău. Dar ai străbătut un drum lung în unsprezece ani. Preşedinte al Corporaţiei Hansen! Îşi clătină capul, în semn de uimire.

– Am avut un mentor, la fel ca tine, îi explică el. Am lucrat pentru el în timpul studiilor comerciale şi după aceea. Afaceri bine făcute! Am achiziţionat treptat un pachet de

acțiuni. Cînd a murit Sherman, cu doi ani în urmă, mi-a lăsat o cotă-parte suficientă ca să devin deținătorul majoritar.

– Rye Beach Complex este ideea ta?

– De fapt, nu. Este „copilaşul" unuia dintre vicepreşedinți. Sherman părea să considere că merită.

– Şi tu nu? Chloe era surprinsă, luînd în considerare forța prezentării din acea seară.

– Ba da, dar cu rezerve.

– De ce ai venit tu astă-seară aici, în locul vicepreşedintelui care este mult mai ataşat de proiect?

Ross ridică din umeri.

– Nu mai este de mult în corporație.

Nu părea să regrete. Chloe avea impresia că el însuşi ar fi putut fi omul înflăcărat de idee. Îi simțea puterea. Un spirit liber, cum se autodefinise. Acum, conducea o corporație remarcabilă. Cu o mînă de fier? Probabil că da! Dar trebuie să fi utilizat metode subtile, pentru a-şi atinge scopurile.

– Ce intenționezi să faci în legătură cu asta? îl întrebă ea cu precauție.

– În legătură cu ce?

– Cu complexul! Vorbeai de nişte îndoieli. Întîlnirea din seara asta trebuie să îți fi oferit altele. Îți vei schimba proiectul?

– Nu.

– Nu? Construcția complexului, aşa cum o plănuieşti acum, e o alegere proastă.

– Proastă? o ironiză el, cu un zîmbet.

Exasperată, îşi aruncă brațele în sus:

– Ți-am oferit toate motivele în sala de conferințe. Nu vreau să le mai repet. Pesemne eşti tîmpit. Vei continua proiectele de construcție în felul ăsta?

– Ce ştii tu despre proiectele mele de construcţie? întrebă el, cu o undă de amuzament.

– Nimic. Despre Corporaţia Hansen doar am auzit cîte ceva înainte de seara asta. Dar probabil că la fel ca în cazul celor mai multe alte afaceri, banii contează mai mult decît orice altceva.

– Nu totdeauna!

Acum, în vocea lui se simţea o notă de avertizare, dar ea continuă:

– Deci recunoşti că profitul este raţiunea ta de a exista?

Ca răspuns la mîhnirea ei, Ross rîse:

– N-aş fi ajuns niciodată unde sînt astăzi, dacă n-aş fi avut un ochi îndreptat către profit!

În mod ciudat, ea se simţi trădată.

– E, într-adevăr, patetic! spuse ea, amintindu-şi de bărbatul bărbos, chipeş, înalt, cu cizme şi îmbrăcat în jeanşi şi o banală cămaşă ţărănească. Mă gîndeam la ceea ce susţineai tu într-o vreme şi credeam că disprețuieşti capitalismul. Te-ai vîndut, fapt care tocmai arată cît de teribil de greşit poate fi judecată o persoană sau cît de naiv.

Ross se ridicase. Ochii îi erau prea întunecaţi ca ea să poată deosebi furia de durere.

– Habar n-ai despre ce vorbeşti! Nu m-ai cunoscut atunci şi, cu siguranţă, nu mă cunoşti nici acum! Cînd m-am întors din Africa, pentru ultima dată cu soioşii mei pantaloni de doc, cu *dashiki*-ul meu şi barba mea – ochii i se îngustaseră – mi-a luat doar o săptămînă ca să renunţ la ele. Şi ştii de ce?

El continuă doar după ce ea clătină din cap.

– Pentru că am văzut că era mai multă îngustime de minte, mai multă prejudecată la generaţia hippie decît de oriunde altundeva. Mi-am asumat obligaţia să fiu unul

dintre ei pînă cînd am descoperit că nu se gîndeau întotdeauna la ceea ce făceau, şi atunci mi-am urmat propriul drum. Adevărata semnificaţie a progresismului, Chloe, este să accepţi oamenii cu deosebirile lor, respectîndu-le dreptul de a fi diferiţi. Toţi aceia care se împăunau cu pretenţia că sînt nonconformişti declarau război stabilităţii. Şi ce s-a întîmplat?

Fără să aştepte un răspuns, el continuă, cu voce joasă, dar necruţătoare. Îşi pusese mîinile pe masă.

– Cînd ai mai văzut ultima oară un astfel de tînăr? Hmm? Au dispărut! S-au împrăştiat! Au pierdut războiul! Se opri şi inspiră adînc. Ei bine, eu nu l-am pierdut. Acţionez din interior pentru a schimba lucrurile. Ce s-a întîmplat cu tine, Chloe? Mi-ai pus aşa de repede o etichetă, prima oară, apoi alta. Ţi s-a întîmplat vreodată să constaţi că impresia ta nu este decît una de suprafaţă, ca aceea despre mine?

A trecut un timp înainte ca Chloe să fie în stare să răspundă. Cu siguranţă, nu-l cunoştea pe Ross. Discursul îi oferise o nouă latură a lui. Şi avea dreptate.

– Îmi pare rău! spuse ea. E greşit din partea mea să fac asta. Nu mi s-a mai întîmplat. Încercă un zîmbet în semn de scuză. Spre uşurarea ei, păru să funcţioneze. Trăsăturile lui se destinseră.

– Numai cu mine, da?! Inspiră profund şi se întinse, ţinîndu-şi respiraţia pentru cîteva clipe, în vreme ce îşi lăsă capul pe spate, apoi se relaxă, cînd ochii lui îi întîlniră pe ai ei.

Chloe se simţea plină de căinţă şi, brusc, epuizată.

– Te pricepi să mă scoţi din sărite. Cred că sînt doar obosită. E tîrziu. O privire spre ceasul lui Ross îi spuse exact cît era de tîrziu. Oh, Dumnezeule! E două dimineaţa! Îşi ţinu răsuflarea, privi spre tavan şi şopti: Crezi că o să trezim pe cineva?

Ross o dojeni cu îngăduință:

– Nu este nevoie să şopteşti acum! Dacă nu i-au trezit strigătele noastre, nimic n-o va face! Luă cele două ceşti goale şi le aşeză în chiuvetă.

Chloe curăță masa.

– Dacă nu m-ar fi lăsat bateria, pînă acum eram în patul meu!

– În loc să ai şansa să te refamiliarizezi cu mine! Scuze! Să te familiarizezi! o tachină el.

Chloe se opri din curățat. A se familiariza era una, dar pînă unde puteau ajunge? Atracția fizică fusese reaprinsă, răzbunare prematură, trăgînd greu în balanță în ceea ce o privea.

– Oh, Chloe! Se apropie de ea. Liniştește-te! Ea se trase înapoi, mirîndu-se cum de ştia. Pot să simt în aer – orice va fi fost ceea ce te tulbură. Îi luă cîrpa din mînă şi o aruncă în chiuvetă. Nu intenționez să mă năpustesc asupra ta, ci doar să te conduc în cameră!

Şi exact asta a şi făcut. Se opri în prag.

– Recepționerul spunea că a lăsat o grămadă de prosoape. Aş vrea să îți pot oferi şi eu cîte ceva. Pari să nu ai nimic din acele... lucruri fără de care cele mai multe dintre femei nu pot trăi.

Ea zîmbi:

– Nu-mi trebuie nimic.

– O cămaşă? N-ai vrea o cămaşă curată de-a mea, în loc de un... un...

– Neglijeu? Zîmbi larg. Nu, mulțumesc, Ross! Dacă cearşafurile sînt curate, va fi de ajuns să mă învelesc. Dar trebuie s-o pornesc la drum devreme de dimineață!

El încuviință, cu un semn din cap:

– Am sunat la garaj, în timp ce pregăteai cina. Maşina îţi va fi adusă cel mai tîrziu la opt. Este cumva prea devreme?

– Dumnezeule, nu! Oricum, trebuie să-i telefonez lui Lee, partenerul meu! E o mică problemă cu întîlnirea de la ora nouă.

– N-ar putea să te înlocuiască?

– Nu. Are propriile lui treburi de rezolvat. Zîmbi, văzînd expresia speriată a lui Ross. O va amîna şi va explica ce se întîmplă. O voi reprograma.

Ross încuviinţă, dar continua să îşi muşte buza inferioară. Era evident că exista ceva mai mult decît dorea să spună, dar Chloe nu intenţiona să-l invite înăuntru. Putea fi periculos! Foarte periculos! Însă cînd el se întoarse şi se îndreptă spre scări, către camera sa, se simţi dezamăgită. O parte din ea se întreba dacă, flirtînd cu pericolul, n-ar fi putut pune capăt acelei întîlniri într-un mod mai plăcut.

Recepţionerul îi lăsase nu numai prosoape suplimentare, ci şi o trusă cu lucruri necesare automobiliştilor eşuaţi la motel. Găsi o periuţă de dinţi, pastă, un săpun şi – luxul luxului – un plic cu spumant de baie.

Chloe zîmbi. Îşi luase porţia de tensiune pentru ziua aceea. Demonii amintirii îşi puteau lua o pauză, iar ea se putea relaxa: va face o baie fierbinte, prelungită! Dădu drumul apei să curgă în cada de porţelan. Cum avea o stare foarte proastă, împrăştie întregul conţinut al plicului în şuvoiul fierbinte. Cîteva momente mai tîrziu, se scufundă pînă la gît în apa înspumată. Îşi ridică părul peste marginea căzii, închise ochii şi se lăsă în voia plăcerii. Era oare adevărat ce se spunea despre nevoia inconştientă de întoarcere în pîntecul matern? Aceasta însemna acea atotcuprinzătoare căldură, acea lumină în care părea că pluteşte?

Dar nu la pîntecul matern rîvnea ea cel mai mult în clipa aceea! Se gîndea, mai degrabă, la brațele care o strînseseră mai devreme, la buzele care le sărutaseră pe ale sale, la trupul puternic lipit de al ei. Încurajată de o senzație de euforie, își permise să se gîndească la acea noapte din urmă cu unsprezece ani.

Se întîmplase într-o vacanță. Ea și Crystal se întorseseră acasă, după primul lor semestru la Universitate, ca să sărbătorească Ziua Recunoștinței cu familia. Băieții se adunaseră: Allan, din Denver, Chris, de la Chicago, Tim, din Saint Louis – adică din teritoriile unde se aflau sucursalele companiei familiei MacDaniel. Au petrecut o Zi a Recunoștinței tipică și îndestulată, desăvîrșită cu pantagruelice oferte de curcan, umplutură, salate, legume, fructe, plăcinte, și prăjituri, și alte bunătăți, fără a mai pomeni de compania îndestulătoare de mătuși, unchi și veri. Mai tîrziu, în acea noapte, amîndouă au trecut pe la Sandra, unde petrecerea era în toi.

Sandra le fusese cea mai bună prietenă de-a lungul anilor lipsiți de griji ai liceului. Nu se mai văzuseră din septembrie, cînd Sandra plecase la colegiu, la New York, unde locuia fratele ei mai mare.

Ross era prietenul fratelui ei. Imediat ce puse piciorul în camera de zi a familiei Browning, ochii lui Chloe îl remarcară. Părea să reprezinte toate acele lucruri pe care ea nu le cunoscuse niciodată – nonconformism, independență, singularitate. Ieșea în evidență chiar și în mijlocul mulțimii. Sandra le spusese că este înrolat în Peace Corps, care staționa în Africa. Era înalt și atrăgător, că-i tăia respirația, într-un fel absolut nou și excitant pentru Chloe.

– Minunat, nu-i așa? șopti Crystal în urechea surorii gemene.

– Subscriu! Ce crezi că face aici?

– E o întrebare tîmpită! E în vizită la familia Browning, ca şi noi.

Rămăseseră cu capetele apropiate, cu privirile ațintite spre Ross.

– Crezi că are o iubită? întrebă Chloe.

– Un tip ca ăsta? Iubite – la plural. E teribil de viril! Sau n-ai observat?

– Ba da! îngăimă Chloe. Crezi că el ne-a remarcat?

– De ce nu? Sîntem bogate, şi frumoase, şi sexy....

– ... şi tinere!

Crystal se încordă:

– Ce are a face una cu alta?

– Dacă este prietenul lui Sammy, este cu zece ani mai în vîrstă decît noi.

– Dumnezeule, Chloe, cauți nod în papură! Sigur că ar putea fi interesat. Bărbaților le plac prospăturile. Iar noi sîntem bogate şi fru...

– Ştiu, ştiu! îi întrerupse Chloe litania, simțind un surprinzător şi neaşteptat dispreț pentru aroganța surorii sale. Dar adesea împărtăşea şi ea aroganța asta. Ca nişte odrasle de familie bună – şi gemene! – fuseseră crescute regeşte. Să fii bogată, frumoasă şi sexy era tot ce conta? Ceva îi spunea ei că acel bărbat, cu o înfățişare divină, ar fi pretins mai mult, ceva din privirea lui, în vreme ce se îndrepta încet în direcția lor.

– Oho! şopti Crystal. Mă duc spre el.

– O, nu! Este rîndul meu! îi şopti Chloe, la rîndu-i, cu hotărîre.Tu l-ai avut pe Roger. Acesta îmi aparține mie!

– Nu cred că ar vrea pe cineva care caută nod în papură! Parcă ziceai că sîntem prea tinere pentru el.

– M-am răzgîndit! În plus, se uită la mine, nu la tine!

Crystal ripostă, disprețuitor:

– Alegere arbitrară. Arătăm amîndouă la fel.

– Dintr-odată arătăm amîndouă la fel? Chloe simțea că se înăbuşă. Dar ce spui despre „adăugați o fărîmă de condimente", pe care pretinzi că le ai? Dar despre ultima născută – „o licărire de vulnerabilitate"?

Crystal îşi încreți nasul:

– Nu poate vedea totul, de la distanța asta!

Dar Chloe insistă, vehement:

– Simt ceva deosebit pentru el!

– Tu întotdeauna simți ceva. Eu sînt omul de acțiune. Îți aminteşti?

– Nu de data asta!

– Chloe... o avertiză Crystal.

– Crystal... îi ripostă Chloe. Dăm cu banul! Cap – cîştig eu!

Ochii lui Crystal se îngustară.

– Dăm cu banul! Ca să cîştigi tu, ca întotdeauna.

Era adevărat. În vreme ce Crystal, cu sporita ei ingeniozitate şi înclinația pentru instigarea la tot soiul de belele, era adesea capul răutăților, Chloe cîştiga, invariabil, la datul cu banul. Şi pentru un motiv întemeiat. Fiind cea mai liniştită dintre ele două, era de aşteptat ca ea să fie cea care deținea moneda. O scotea dintr-un compartiment secret al portofelului său şi nu servea altui scop decît acestuia. N-ar fi pus-o niciodată împreună cu celelalte. Avea *două capete!* Dar Crystal nu aflase asta niciodată, nici chiar cînd aruncase ea însăşi moneda!

Şi astfel, sub îndemnul celei mai pasionate priviri a ochilor de culoarea chihlimbarului, Chloe se apropie de misteriosul bărbat al generației iubirii. Tăcerea de început a făcut loc zîmbetelor, apoi prezentării. Petrecerea îşi pierdu

din atractivitate pentru ei. Părăsindu-şi prietenii, se aventurară dincolo de terasă, apoi se refugiară lîngă piscină. Mai tîrziu, ajunseră pe peluza în pantă a proprietăţii părinţilor Sandrei.

Chloe se mişcă încet în cadă. Fierbinţeala apei se risipise, dar era înlocuită de arşiţa trupului său, tot mai puternică pe măsură ce îşi amintea cele petrecute. Fusese o noapte caldă atunci. Luna în creştere era strălucitoare, strălucirea ei repetîndu-se în cea a zîmbetului lui Ross.

– Eşti un vis, Chloe! şoptea el, împărtăşindu-i fascinaţia. Eşti adevărată, oare?

– Sînt adevărată! şopti ea, la rîndu-i, pe neaşteptate nefiresc de tăcută.

Dar apoi cuvintele au devenit inutile. Casa de oaspeţi unde stătea Ross se afla într-un colţ depărtat al proprietăţii. El o conducea într-acolo, oprindu-se de-a lungul drumului să o sărute, să o asigure, cu o îmbrăţişare protectoare, că nu o va răni, şi nu o făcuse. Fusese un maestru al iubirii, aşa de delicat o dezbrăcase, aşa de subtil îşi stăpînise trupul ce ar fi putut, eventual, să o sperie, atît de răbdător, în vreme ce o purta, cu îngăduinţă, spre culmile dorinţei, atunci cînd îi răpi virginitatea. Cînd tandreţea se transformă în pasiune, ea se înălţă împreună cu el, dezvăluindu-i-se o stare de extaz pe care nu o cunoscuse niciodată înainte.

Felul de a face dragoste al lui Ross era o experienţă magică. Ar fi dorit s-o păstreze pentru totdeauna.

Se mişcă în cadă, suspendată între universul amintirilor şi prezent. Cu o indulgenţă finală, îşi scufundă mîna în apă şi atinse pielea pe care o atinsesese Ross, urmărind liniile curbe pe care le urmărise el. Gîndurile despre el erau proaspete şi apropiate. Suspină de plăcere.

Apoi posterorul îi alunecă pe porțelanul căzii. Cu un zvîcnet, se ridică în picioare, dar nu suficient de repede şi părul i se udă. Cu o exclamație de nemulțumire, se întinse după un prosop, pe care îl înfăşură în jurul capului, se săpuni repede şi ieşi din cadă. O călătorie plăcută în trecut poate sfîrşi într-un sentiment de frustrare. Satisfacția nu va fi cea aşteptată. Nici nu va exista alinare pentru vinovăția pe care încă o mai simțea.

Pentru că vinovăția era numai pe jumătate legată de faptul de a-l iubi pe Ross. Cealaltă jumătate era Crystal. Crystal – sora sa geamănă. Crystal – *alter-ego*-ul ei. Crystal – care nu cunoscuse niciodată o asemenea bucurie, dar care ar fi putut s-o cunoască, măcar o dată, înainte să moară, la scurt timp după aceea.

3

Părul strîns într-o coadă de cal îi flutura pe ceafă, în timp ce Chloe alerga în pas lejer pe plajă. La Rhode Island sosise vara indiană, aducînd strălucirea soarelui şi o căldură neobişnuită pentru jumătatea lui octombrie. Nu avea de ce să se plîngă, totuşi! Destul de curînd, alergarea ei zilnică va necesita îmbrăcăminte groasă, pălărie şi mănuşi. Acum se delecta cu senzaţia de libertate pe care i-o dădeau pantalonii scurţi şi tricoul fără mîneci, care permiteau braţelor şi picioarelor ei să respire. Transpiraţia îi puncta sprîncenele, prelingîndu-se încet spre tîmple şi apoi în jos, conturîndu-i obrazul. Îi scînteia pe piele, sporindu-i strălucirea.

Trecuseră două săptămîni de cînd îl văzuse pe Ross Stephenson, două săptămîni de cînd prezenţa lui o năucise. Trebuia să facă ceva în privinţa aceasta, se gîndea ea, în vreme ce evita o bucată de lemn adusă de curenţi pe plajă. Plescăitul pantofilor săi sport pe nisipul ud răsuna la fel ca lemnul purtat în sus şi în jos de valuri.

Cu unsprezece ani înainte, marcase un punct, cucerindu-i mintea şi trupul în cîteva ore. Întîlnirea lor, cu două săptămîni în urmă, se produsese în împrejurări foarte diferite, dar fusese aproape la fel de devastatoare.

Atracția fizică dintre ei nu se micşorase. Într-o oarecare măsură, era mult mai înspăimîntătoare decît înainte, dacă amintirea acelui sărut din bucătăria motelului era corectă. El trebuie să fi ştiut cît de mult o afectase, de vreme ce dispăruse în dimineața următoare într-un mod de neiertat.

Chloe nu avea habar la ce să se aştepte – indiferent dacă Ross ar fi trezit-o sau s-ar fi întîlnit la parter, pentru micul dejun. Presupunea că, la sfîrşit, ar fi condus-o la maşină. Dar o menajeră o sculase la şapte, aşezînd o ceaşcă de cafea proaspătă şi o tavă cu cornuri dulci pe suportul mic de lîngă pat, iar cînd ajunsese în fața biroului de la recepție aflase că Ross achitase deja totul.

Mai întîi, fusese dezamăgită, pentru ca apoi să se supere pe sine însăşi. Era chiar mai bine aşa! Era foarte vulnerabilă, dacă sărutul din noaptea precedentă însemnase ceva! Ross o făcuse să trăiască senzații minunate pe care nu le merita. Era vie şi i se părea de ajuns! Îşi argumenta sieşi că ar face mult mai bine să-şi vadă de viața ei.

Dar cînd recepționerul din tura de zi îi înmînase biletul lui Ross, devenise lividă. „Chloe – mîzgălise el cu o mînă sigură – a trebuit să plec ca să prind primul zbor de dimineață. Am avut grijă de maşina ta. Cineva de la motel ți-o va aduce." Era semnat „Cu dragoste, Ross".

Nu era treaba lui să facă asta, nu era treaba lui să folosească cuvîntul „dragoste" cu atîta uşurință! Dar lucrurile nu se sfîrşeau aici! Îi plătise nota la motel, noua baterie pentru maşină şi instalarea acesteia!

Chloe continua să alerge pe țărm, străduindu-se să uite cu totul de Ross, să înlăture orice gînd despre el, să se concentreze asupra a ceea ce făcea. Dar el rămase în mintea ei, împreună cu mîndria rănită. Simțise că fierbe, tot drumul de la Rye pînă la Little Compton. Sosind acasă, căutase

adresa Corporației Hansen și expediase prin poștă, în aceeași zi, un cec însoțit de un bilet mult mai puțin personal decît al lui.

„Conține un cec care acoperă cheltuielile făcute noaptea trecută și în această dimineață. Chloe MacDaniel." Nu îi ceruse să aibă grijă de ea! Nu avea nevoie ca el să îi poarte de grijă! Nu dorea să-i fie îndatorată, în niciun fel, deoarece un singur lucru era limpede: se ridicase singură de jos, după moartea lui Crystal, și își făurise o nouă viață. Nu va lăsa pe nimeni să i-o primejduiască!

Cu o hotărîre de neclintit, făcu un ușor semicerc și alergă mai încet înapoi, spre locul unde își lăsase prosopul, pe stîncile de pe malul mării, lîngă casa ei.

Dar în timp ce se apropia nu priveliștea casei îi atrase atenția, ci silueta înaltă ce ieșea dinăuntru și se îndrepta spre ea, pe plajă. Chloe se opri brusc.

Era îmbrăcat într-o pereche banală de pantaloni albaștri și o cămașă descheiată la gît, cu mînecile suflecate pînă la coate. Părul negru, răvășit, îi flutura neglijent deasupra sprîncenelor. Chiar și de la distanță, părea divin de amenințător.

Probabil că stătuse la fereastra camerei de zi, pînă cînd ea apăruse în raza lui vizuală. Dacă Lee nu s-ar fi aflat acolo, să-i deschidă ușa, poate că ar fi plecat. Acum ea se oprise din alergat și era supărată.

Ridicîndu-și bărbia în semn de sfidare, își continuă drumul la pas. Ross nu făcea nicio mișcare ca să îi iasă în întîmpinare, stătea doar, uitîndu-se în direcția ei și așteptînd, dar atitudinea sa sugera propria lui supărare, cu o undă de ceva poruncitor. În ciuda ținutei neglijente, părea foarte oficial.

Se opri în fața lui, înclină capul și îi oferi un politicos „Ross!", în semn de salut, înainte să se strecoare pe lîngă el ca să-și recupereze prosopul.

– De ce dracu' ai făcut asta, Chloe? Era într-adevăr supărat.

– Ce am făcut?

Ochii lui o țintuiră:

– Ai trimis cecul ăla! N-ai pierdut niciun minut, nu-i așa? Trebuia să-l pui la poștă în aceeași după-amiază!

– N-ar fi trebuit s-o fac?

– Nu. Nu era nevoie.

– Eu cred că era. Nu aveai niciun motiv să plătești tu, nici pentru motel, nici pentru baterie. Nu sînt o neajutorată! Pot să-mi port singură de grijă!

Un mușchi începuse să i se zbată sub maxilar.

– Deci este vorba de principiu?

– Principiu? Nu m-am gîndit deloc la principiu! Pur și simplu am considerat că era responsabilitatea mea. A fost amabil din partea ta să te oferi să plătești, dar mă simt mult mai confortabil în felul ăsta. Vreau să-mi port eu însămi de grijă!

– Aha! Femeia independentă! Așa intenționezi să îți trăiești tot restul vieții? o provocă el și mormăi: Totul prin tine însăți?

Chloe era surprinsă de întorsătura pe care o lua conversația:

– Asta-i o aiureală! spuse ea. Apari aici, ca din senin, fără măcar un politicos „bună ziua!" și începi să mă critici?! Nu am de gînd să îmi justific propriul stil de viață în fața ta sau a oricui altcuiva! Se întoarse să plece, apoi se răzgîndi. De ce te afli aici, Ross?Ai făcut tot drumul, din Park Avenue pînă aici, ca să-mi reproșezi că ți-am restituit

împrumutul? Little Compton este pe drumul spre nicăieri! Locuim pe un soi de peninsulă. Aşa că să nu-mi spui că te aflai în trecere pe aici!

– Nu. Trăsăturile începeau să i se relaxeze, dar privirea îi rămînea senină şi directă. Am venit să te văd.

Chloe putea să se înţeleagă cu un Ross furios mai uşor decît cu unul amabil. Cu o senzaţie de disconfort, se aplecă să ia prosopul, apoi se ridică, încordată.

– Puteai să telefonezi, dacă doreai să discutăm despre Rye Beach Complex. Nu se va întîmpla nimic pînă la referendumul din noiembrie. În afară de cazul în care, desigur, nu ţi-ai modificat proiectul. Mulţumită de ironia sa minoră, începu să-şi frece faţa şi gîtul cu prosopul.

Ross ignoră înţepătura.

– Nu mă aflu aici pentru afaceri. Am venit să te văd.

– Asta este o greşeală! şopti ea, auzindu-şi durerea, simţind-o.

El ripostă la fel de blînd:

– Deci, avem din nou păreri diferite! Oftă. Uite, ce-ar fi să facem o scurtă plimbare? Casa ta pare foarte aglomerată. Mi-ar plăcea să discutăm!

Conştientă întru totul de fiorul lăuntric, scutură din cap, apoi îşi întoarse privirea de la el şi se uită spre mare.

– Nu este o idee bună!

– Doar să stăm de vorbă?

– De acord, dacă e despre complex. Orice altceva...

– Ce te înspăimîntă? întrebă el. Văd la tine aceeaşi teamă pe care am remarcat-o cu două săptămîni în urmă. Ce este?

Ea îi aruncă o privire dojenitoare, care spunea: *E doar în imaginaţia ta, nu mă tem de nimic.*

– Atunci, ce poate fi rău în a discuta? Ce poate fi atît de îngrozitor în a merge de-a lungul plajei, cu mine, pentru cîteva minute? Arătă cu capul spre casă. Ai acolo o întreagă echipă gata să te apere, dacă ţipi.

– Nu voi ţipa! Vorbea încet, cu faţa îmbujorată. Nu e stilul meu!

El o studie un timp ce i se păru o eternitate.

– Poate că asta e problema ta! decise el, în cele din urmă. Eşti prea liniştită. Poate că ai nevoie de un ţipăt straşnic, de un strigăt, să laşi să iasă totul din tine!

– Să las să iasă ce?

El îi atinse braţul.

– Vino! Hai să discutăm!

O trase cu blîndeţe spre el şi ea i se alătură. La urma urmelor, ce rău îi putea produce o plimbare pe plajă?

Privirea îndreptată imediat spre Ross oferea un răspuns. Magnetismul pe care îl emana se manifesta cu toată forţa, trăgînd de ea. Dacă ei doi nu s-ar fi întîlnit niciodată înainte, dacă n-ar fi avut un trecut, ar fi existat o speranţă.

– Ce ar fi fost dacă – se făcu el ecoul gîndurilor sale, cu o precizie nefirească – nu ne-am fi întîlnit niciodată înainte? Ai fi simţit altfel?

– Poate! Trase de capetele prosopului care îi înconjura gîtul. Dar tu? o făcu să întrebe o voce interioară.

– Nu! Nu existase nicio ezitare în răspunsul lui. Cu două săptămîni în urmă, am văzut o femeie de care sînt interesat. Aş fi venit aici fără nicio grijă. Numai că...

Chloe aştepta să continue, în vreme ce paşii lor treceau în zigzag peste urmele lăsate de ea mai devreme.

– Numai că...? îl provocă ea.

El se opri. Ea continuă să meargă, apoi se întoarse şi îl înfruntă. El se încruntă, părînd să chibzuiască.

– Numai că, după ce s-a întîmplat în urmă cu unsprezece ani, m-am simțit mai puțin îndreptățit...

Ea ridică vocea, cum făcea adesea cînd era supărată:

– Vrei să spui că te simți vinovat, după atîta timp? De asta ai venit? Ca să îți ușurezi îndelung tăinuita vinovăție? Unde ai fost atunci? Unde ai fost cînd eu...?

Se întrerupse brusc. Pentru prima oară se întreba ce s-ar fi putut întîmpla dacă Ross ar fi fost cu ea, în momentul morții lui Crystal. Se petrecuse tîrziu, în noaptea de sîmbătă, la două zile după Ziua Recunoștinței, cînd ea și Crystal s-au certat, iar Crystal gonise cu mașina ei și avusese loc accidentul. În acest timp, Ross se afla pe drum, înapoi, spre Africa. Ce s-ar fi întîmplat dacă i-ar fi fost alături în acest calvar? Oare lucrurile ar fi stat altfel?

Dar nu fusese cu ea. Nu putea schimba nimic! Ea supraviețuise! Ea supraviețuise! Nu și Crystal...

Cînd închise ochii pentru o clipă, în încercarea de a se liniști, Ross o apucă de braț și spuse repede:

– Acolo! Pe stîncile acelea! Trebuie să stai jos.

– Mă simt bine...

– Atunci vreau eu să stai! Fă-mi plăcerea asta!

O conduse spre o porțiune netedă a îngrămădirii de stînci. Pe cînd se așezau de o parte și de alta a bolovanilor, el spuse:

– E în regulă! De ce nu-mi povestești despre noaptea aceea? Și încetează să te uiți la mine ca la un nebun! Știi despre ce vorbesc. Recunosc că m-am bucurat, în acea noapte. Mi-ar plăcea să aud că și cu tine a fost la fel.

– Oh, Ross! oftă ea, obosită. Nu vreau să mai discutăm despre asta! Surprinse zborul plin de grație al unei rîndunici de mare pe deasupra plajei îmbibate de sare. E prea frumos aici, ca să reînviem trecutul!

– Trecutul are şi el momentele lui de frumuseţe!

Ea făcu un gest brusc cu capul, dar căldura din privirea lui îi reteză replica ce ar fi urmat. Pe neaşteptate, i se păru fără sens să se împotrivească cererii lui. Era doar o problemă de alegere a cuvintelor adecvate.

– Trecutul îşi are momentele lui! Şi, da, ele sînt frumoase! Avea în voce un soi de blîndeţe, în timp ce se ducea cu gîndul la acea noapte.

Ross strîngea marginea pietrei de lîngă el.

– Aţi plănuit ceea ce s-a întîmplat? Cînd te-ai îndreptat spre mine, de-a lungul camerei, ai sperat că vom sfîrşi prin a ajunge în pat?

– Dinainte? Ea îl privea surprinsă. Nu! N-am făcut niciodată aşa ceva! Oh, am avut întîlniri şi am participat la multe petreceri, dar noi n-am făcut niciodată... asta este... niciuna dintre noi nu... ah, am vrut să spun că eu niciodată...

– Ştiu! o salvă el de zbucium, îndrăznind să îi atingă obrazul cu dosul degetelor.

Ea îşi întoarse instinctiv faţa, în întîmpinarea atingerii lui, apoi se dezmetici şi îşi îndreptă capul.

– Îţi pare rău că ai făcut-o? Vorbea încet, imperios.

– Nu!... Da!... Nu ştiu!... şopti ea în cele din urmă, trăgînd de capetele prosopului din jurul gîtului. Nu pot să îţi răspund cu un simplu „da" sau „nu". Nu am regretat niciodată faptul în sine. A fost minunat.

– Atunci de ce te face prezenţa mea să te simţi atît de stingherită?

În tăcerea care urmă se auziră doar sunetele venind dinspre ţărm – zgomotul valurilor, strigătul pescăruşilor, foşnetul frunzelor uscate ale caprifoiului sub adierea brizei. Fiecare din ele avea puterea de a linişti, dar Chloe rămase tensionată.

– Vezi tu, i se confesă ea într-un tîrziu, e tragic pentru mine să-mi amintesc de ultimele zile ale acelei vacanțe.

– Moartea surorii tale!

Ochii ei îl fulgerară:

– Ai aflat?!

Şi de ce nu încercase să ia legătura cu ea?

Negrul strălucitor al părului lui prindea razele de aur ale soarelui care se înălța încet.

– Da, am aflat, dar după multă vreme de la reîntoarcerea în Africa. Şi am simțit că nu e de datoria mea să iau legătura cu tine.

– De ce nu?

Nu înțelegea această detaşare. Pînă atunci fusese cît se poate de insistent.

– În primul rînd, începu el, era neplăcut că am aflat despre întîmplare mult timp după ce se petrecuse. Sammy m-a anunțat despre asta într-o scrisoare din primăvara următoare. Păru să ezite. Mai liniştit, continuă: A fost atunci cînd mi-am făcut curaj să întreb despre tine.

– Dar de ce? strigă ea.

– Fiindcă nu numai tu nu puteai să-ți scoți din minte noaptea aceea! Fiindcă mi-am dat seama că o sedusesem pe fiica virgină a celui mai bun prieten al gazdei mele. Aveam douăzeci şi şapte de ani. Tu aveai optsprezece. Trebuia să mă fi gîndit mai bine. Dar cel mai rău în toată povestea asta era că mă bucuram că n-o făcusem. Glasul i se înmuie. Amintirea acelei nopți m-a ajutat după aceea să trec prin multe alte nopți de singurătate.

– Oh, Ross! şopti Chloe, simțind cum înlăuntrul ei creştea o imensă dorință. Să nu mai vorbim despre asta. E prea tîrziu pentru o întoarcere în trecut!

– Eu nu vreau să mă întorc în trecut! Vreau să merg înainte! De aceea mă aflu aici.

Îndurerată, privi în jos.

– Nu e bine! Eu nu pot.

– Nu poți sau nu vrei? Am mai trecut noi prin asta. Ei bine, spuse el, dintr-o suflare, așa cred. Poate că am fost insuficient de matur cu unsprezece ani în urmă, fugind de ceva care mă înspăimînta, dar nu vreau să fac aceeași greșeală și a doua oară. Soarta a fost aceea care a făcut să fim împreună la Rye Beach și blestemat să fiu dacă te voi lăsa să scapi. M-am străduit să descopăr orice lucru posibil despre tine în aceste ultime două săptămîni. Și am aflat ce s-a întîmplat cu Crystal.

Vorbele lui rămaseră suspendate în aer. Ochii ei îi cerșeau să nu spună mai mult. Își susținu pledoaria cu voce șoptită:

– Atunci înțelegi de ce nu pot să mă duc cu gîndul înapoi, la acele momente.

– A fost un accident, Chloe! Nu din vina ta!

– Dar ea a murit!

– Și tu ai trăit, asta era?! Nu te poți ierta pe tine însăți pentru asta?

Ea sări în picioare. Cu inima bătînd să-i spargă pieptul, se uită la el o clipă, torturată, înainte de a-și obliga picioarele să se miște. A pornit cu pași lenți, apoi a cîștigat viteză, în vreme ce puterea obișnuinței o făcea să alerge pe terenul lipsit de pericole.

Ross o ajunse din urmă cu ușurință. O prinse de cot, folosindu-se de propria ei inerție de mișcare pentru a o întoarce cu fața spre el, și o apucă de brațe.

– Încercam să fiu sincer! spuse el.

– Dar doare! Înțelegi asta? Doare! Era chinuită, faptul că ea se afla în viață era ca o rană ce începea să supureze. El trebuia să înțeleagă asta, indiferent cum i-ar fi părut.

– Singura cale de a face ca durerea să înceteze, o dojeni el blînd, este să o lași acolo, în trecut!

Ochii ei se umplură cu lacrimi.

– Crezi că nu am încercat? Crezi că mi-am petrecut acești unsprezece ani trăind intenționat cu o fantomă?

– Poate că nu, dar ai făcut-o. N-ai rezolvat lucrurile în unsprezece ani, dacă această suferință din ochii tăi este adevărată. Este pedeapsa ta, nu-i așa? Modul tău de a te pedepsi pentru că trăiești?

Ea negă, clătinîndu-și capul, și șopti:

– Nu! Nu este adevărat!

– Nu este adevărat? întrebă el ca un ecou, cu o voce stranie. Răspunde-mi la o singură întrebare, Chloe! Ai mai fost cu un alt bărbat, de atunci?

– Asta nu este nicidecum trea...

– Într-adevăr! Îi prinse fața între palme, anticipînd corect încercarea ei de a privi în altă parte. Gestul său era blînd, dar hotărît. Eu am fost primul. Eu te-am modelat. Cîți alții au mai fost?

– E vulgar! strigă ea.

– Poate! Răspunde la întrebare.

– Nu vreau! Ești gelos, gelos și marcat de vină? Nu am nevoie de nimic masculin în viața mea! Mă descurc foarte bine fără... fără....Buzele îi tremurau.

Ross o trase spre el, apăsîndu-i obrazul de pieptul lui și cuprinzînd-o în brațe.

– Fără dragoste? întrebă el, așa de încet că abia îl putu auzi.

Incapabilă să vorbească în acele clipe, doar inspiră mirosul întru totul bărbătesc, întru totul al lui Ross. Inima lui bătea regulat lîngă urechea sa, înduplecînd-o treptat pe a ei să încetinească ritmul. Brațele lui o înconjurau și îi dădeau putere.

– Am încercat. Vorbi nesigură la început. M-am întîlnit cu cîțiva. Încă mă mai întîlnesc. Îi era mai ușor să vorbească fără să se uite la el. Chiar am încercat să mă culc cu unul dintre ei. Își aminti oroarea acelor clipe. El a conchis că sînt frigidă.

Un hohot de rîs izbucni din gîtul lui Ross, un rîs straniu, răgușit.

– E ridicol! susură el, în căldura părului ei, dar cînd încercă să îi ridice fața, o simți că ea se crispează. Oh, nu, nu face asta. Gura lui o găsi pe a ei.

Se luptă cu el. Se străduí să se elibereze din strînsoarea brațelor lui, îi împinse obrazul în timp ce încerca să îi evite buzele, dar era mai puternic decît ea. Cu cît se agita ea mai mult, cu atît o liniștea el. Buzele lui i le mîngîiau pe ale ei, cerîndu-i răspunsul pe care doar el singur știa că îl purta undeva, înlăuntrul ei.

Cînd forțele o părăsiră, Chloe încercă să i se împotrivească prin pasivitate. Ultimul lucru pe care îl dorea era o repetare a nopții din New Hampshire sau, și mai rău, a acelei nopți fatale, din New Orleans. Nu avea dreptul, își spunea sieși, nu avea acest drept!

– Haide, Chloe! mormăi Ross, cu gura lîngă buzele ei. Calmează-te!

– Nu...

Nu mai trebuia să spună nimic. A fost suficientă această mică deschidere a buzelor ei pentru ca el să găsească deschizătura de care avea nevoie, iar ea nu mai avu nicio

şansă. Limba lui îi invadă gura. Chloe îşi spunea că era doar ceva fizic, dar nu se putea opune, chiar dacă dorea asta, căci propriul trup o trăda, lăsîndu-se dominat de el, secătuit de dorinţă.

Printr-un ciudat mecanism de apărare, mintea i se goli, de parcă lupta dintre vinovăţie şi dorinţă crease un vid mental. În acest vid existau doar Ross şi trupul lui, buzele ce i le mîngîiau pe ale ei, braţele care o înconjurau cu atîta gingăşie, picioarele pe care se sprijineau ale ei. De dincolo de acest vid, sosi răspunsul pe care-l aştepta el, încet, sigur, şi Ross învinse. Buzele ei le întîmpinară pe ale lui, gustînd, savurînd. După o mică şovăială, răspunse gurii lui, buzelor lui ferme, limbii lui şi îi întoarse sărutul, cu o pasiune egală.

– Oh, Ross! gîfîi Chloe, cînd buzele lui le părăsiră pe ale ei, pentru a purta dîra de foc de-a lungul liniei sensibile a gîtului.

– Ce este, prinţesă?

– Nu!

Acel cuvînt! Acel trecut!

Răsuflarea lui îi încălzea urechea:

– Tu vei fi întotdeauna prinţesa mea, Chloe! O muşcă uşor de ureche. Nu este nimic de făcut cu trecutul. Dar acum, tu eşti prinţesa mea. Cu un geamăt, îi strivi trupul de al lui. Ea îi simţea dorinţa, în timp ce încerca să şi-o nege pe a ei, dar aceasta zvîcnea înăuntrul său, ca un ghem chinuitor. Se afla pe punctul de a-şi pierde controlul.

– Nuuuu! Strigătul lui Chloe reverberă prin ea cu asemenea forţă, încît numai braţele lui Ross îi opriră căderea. În timp ce se lăsa moale în braţele lui, el se aşeză uşor jos, întorcînd-o cu spatele lipit de pieptul său, cu genunchii îndoiţi între ai lui. Nu spunea nimic, doar o ţinea cu braţele înlănţuite în jurul mijlocului ei.

Chloe n-ar fi putut să se mişte, chiar dacă ar fi încercat. Secătuită de zbuciumul emoţional, închise ochii şi inspiră profund aerul rece.

Cînd, după mult timp, Ross vorbi, o surprinse ironia din glasul lui.

– Nu-i rău, pentru o novice!

– Ce?!

– Ţipătul ăsta! Pentru cineva care afirmă că nu face asemenea lucruri, tu chiar că te-ai eliberat!

Ea respiră profund şi apoi zîmbi:

– Îmi dau seama ce am făcut. Ai un fel de a mă determina să fac lucruri care nu-mi stau în fire.

– Aşa sper şi eu, desigur! mormăi el.

– Ross..

– Sssttt! Am ceva de spus!

– Tu... Uf! Respiraţia îi fusese frîntă de o strînsoare în jurul mijlocului. Nu mai încercă să vorbească.

– Aşa-i mai bine! rosti el. Acum ascultă! Îmi dau seama că ai nevoie de timp şi ţi-l voi acorda. Dar nu te voi părăsi. Nu şi de data asta. Vreau să te cunosc şi vreau să mă cunoşti şi tu pe mine. Data trecută am pierdut amîndoi. Dar ieri a fost una, astăzi este altceva, şi lucrurile stau cu totul altfel, Chloe, cu totul altfel!

Îi plăcea să audă asta. Nu ştia dacă şi credea. Dar era minunat, cel puţin în acel moment. La fel de minunat era faptul de a sta în braţele lui, privind departe, la ultimele raze ale unui apus în flăcări. Ross îi servea drept sprijin. Unul fierbinte. Era în mod acut conştientă de picioarele lui lungi, de puterea braţelor, de pieptul lat, de răsuflarea caldă. Poate că nu avea dreptul să facă asta, dar savura tihna momentului.

Deci, astăzi putea fi o diferență. Cu siguranță că erau cu unsprezece ani mai în vîrstă şi poate că mai înțelepți. Dar Crystal reprezentase o parte intrinsecă a vieții ei. A o uita ar fi fost o greşeală. Era mai mult o problemă de acceptare. Putea ea să accepte trecutul şi să învețe să trăiască mai departe cu el?

– Ei bine? murmură vocea baritonală a lui Ross în urechea ei.

– Ei bine, ce? Ajunsese la un punct de saturație şi nu mai putea continua să se tortureze.

Ross o înghionti în coaste:

– Nu ai nimic de spus?

Chloe făcu o pauză lungă, apoi rosti, cu un oftat:

– Acum pot să vorbesc?

– Vorbeşte!

– Ce minunat apus de soare! medită ea cu glas tare. Toată căldura şi strălucirea lui, în acest moment al anului, sînt o încîntare! Ai măcar idee ce s-ar întîmpla dacă stratul de ozon ar fi distrus de o accidentală emanație puternică de freon?!

4

Chloo... eee....

Înainte ca Ross să-i fi putut răspunde, o chemare îngrijorată veni de undeva, dinspre plajă.

– E Lee! îl lămuri Chloe, în timp ce partenerul ei se îndrepta cu paşi mari spre locul unde stăteau ei doi. Ross nu făcu nicio mişcare ca să o reţină, cînd ea se desprinse din strînsoarea braţelor lui şi sări în picioare.

Momentul nici nu putea fi mai bine ales. Cu acel trup puternic lîngă ea – o serioasă tentaţie – diversiunea ei în legătură cu temerile referitoare la mediul înconjurător ar fi însemnat doar pentru moment o alegere mai inspirată. Apariţia lui Lee era un adevărat noroc.

Conştientă că Ross se ridicase şi el, Chloe îi prinse privirea, în timp ce o siluetă se apropia.

– L-ai cunoscut pe Lee la mine acasă, nu-i aşa? întrebă ea.

– Nu! răspunse el, cu un soi de mormăit. Un alt specimen mi-a dat drumul înăuntru şi mi-a explicat unde te afli. Este, cumva, un soi de trai în comun?

Vocea tunătoare a lui Lee o împiedică pe Chloe să-i răspundă.

– E totul în regulă, Chloe? Străbătu ultima porțiune de drum cu un mers mai circumspect, nefăcînd niciun efort să-şi ascundă îngrijorarea față de Ross. Se întunecă. Începusem să intru la idei!

Chloe se prinse absentă de încheietura mîinii stîngi, un vechi obicei, din vremea cînd obişnuia să poarte ceas. Degetele sale înconjurau încet osul.

– Oh, Dumnezeule! Am pierdut noțiunea timpului! Noi tocmai ne îndreptam... Pe neaşteptate, îşi dădu seama că cei doi bărbați se uitau unul la celălalt. Îşi întrerupse ideea şi apoi spuse: Lee, acesta este Ross Stephenson. Noi doi ne-am cunoscut cu mult timp înainte. Ross conduce corporația care se ocupă de proiectul Rye Beach. Se uită spre Ross. El este Lee Haight. Lee şi cu mine sîntem coproprietari ai firmei ESE.

Pentru scurt timp, ea şi-i imagină pe cei doi bărbați privindu-se cu dușmănie, şi chiar a existat acest moment de înfruntare. S-a simțit uşurată cînd Ross a întins mîna, întîlnind-o pe aceea la fel de mare a lui Lee.

Pe Chloe a izbit-o vederea celor două mîini, dar acesta era doar începutul. Asemănările fizice dintre cei doi bărbați, fiecare în felul său esențial în viața ei, era uimitoare. Amîndoi erau înalți şi slabi. Amîndoi aveau o constituție atletică. În vreme ce părul negru al lui Ross avea cîteva fire încărunțite, părul lui Lee era mai mult roşcat, dar amîndoi bărbații erau bronzați şi arătau neobişnuit de bine. Doar îmbrăcămintea le era deosebită, în funcție de concepția lor despre viață. În vreme ce Ross era imaginea tipului de bărbat degajat al şcolii mai mult tradiționale, Lee aparținea, în aparență, celei de dată recentă, în faza mai nonconformistă, dintre toate prin cîte trecuse. Ross purta pantaloni largi, Lee purta jeanşi de doc. Ross purta o

cămaşă sport, Lee – un tricou inscripţionat cu un adecvat EARTHMAN. Ross avea pantofi, bine întreţinuţi, Lee – încălţăminte sport, pentru jogging. Şi apoi mai exista acea barbă frumos aranjată a lui Lee, care se întindea de la o ureche la cealaltă, mai mare decît o avusese Ross în noaptea cînd îl cunoscuse Chloe.

Nu i se întîmplase niciodată înainte să îi compare pe cei doi bărbaţi, dar, după toate socotelile, asemănările erau stupefiante.

În mod vizibil, Ross remarcase şi el aceasta. Zîmbi uşor, aproape cu viclenie.

– S-ar părea că preferinţa lui Chloe, în materie de bărbaţi, nu s-a schimbat prea mult, la urma urmelor! spuse el, cu o lipsă de maliţie care îl mai linişti puţin pe Lee.

– Intenţionez să iau această afirmaţie ca pe ceva pozitiv, prietene! Această micuţă doamnă îmi este foarte apropiată şi dragă. Puse un braţ protector pe umărul lui Chloe, trăgînd-o spre el, într-o pornire posesivă obişnuită. Ei îi plăcuse întotdeauna atitudinea asta, dar acum îi făcea şi mai multă plăcere. Prezenţa lui o făcea să se simtă mai puţin vulnerabilă. Chicoti, cînd Lee întrebă: Sînteţi prieteni sau duşmani?

– Prieteni, în toate sensurile! ripostă Ross.

– Atunci pot zice că nu te afli aici cu treburi! concluzionă Lee. Şi nu poţi fi nici în trecere.

Chloe rîse, auzindu-l.

– A mai trecut o dată prin asta, Lee! Ştie sigur unde se găseşte!

Lee o măsură cu privirea:

– Sună ameninţător! Se uită spre Ross. Cît ai de gînd să rămîi?

– Speram să-mi petrec weekendul aici! răspunse Ross, cu un calm care avea un efect contrar asupra lui Chloe. Stomacul i se umplu pe neaşteptate de fluturi care se agitară speriaţi, cînd ochii de culoarea chihlimbarului se întoarseră spre ea. Dacă Chloe este liberă!

Chloe nu ştia dacă Lee îi simţise tulburarea interioară, dar îi era profund recunoscătoare pentru braţul ce îi înconjura strîns umerii.

– Asta va fi mai greu! spuse el. Eu am un drept prioritar asupra ei. Probabil că marea ta corporaţie e capabilă să se descurce fără tine în weekend, dar a noastră este mică şi nu aşa de generoasă. Privind în jos spre ea, adăugă: Sînt multe solicitări pentru tine. Alabama a sunat din nou, în legătură cu problema aceea a arderii deşeurilor toxice. Le-am spus că vom avea un răspuns pentru ei pînă luni.

Chloe încuviinţă afirmativ, oftînd din pricina incertitudinilor sale în problema celor din Alabama.

– Şi celelalte?

– Derry Township a sunat pentru seria de lecturi de la colegiul public. Vor să ştie cînd va fi gata de multiplicat materialul tipărit. A mai telefonat şi Jay, din Pittsburgh, ca să anunţe că va fi înapoi pînă duminică, şi Debbie îţi va aduce datele statistice pentru studiul despre doline, ca să le studiezi mîine.

– Oho! Da' ştiu că s-a mişcat repede! I se adresă lui Ross: Debbie este cea mai nouă membră a firmei. Abia şi-a luat gradul. Se pricepe mult mai bine decît mine sau Lee la capitolul computere! Se încruntă. Dumnezeule, ar fi trebuit să urmez mai multe ore de curs!

– De ce n-ai făcut-o?

– Lipsă de timp! Lee şi cu mine ne-am unit forţele în încercarea de a face din ESE o întreprindere funcţională. Îi

aruncă o privire partenerului său. Cred că, în cele din urmă, se vede lumina de la capătul tunelului.

Grimasa lui o luă prin surprindere. În loc de acord, ea întrezări o îndoială subită.

– Este un alt punct pe care trebuie să-l discutăm, în acest sfîrşit de săptămînă, o informă Lee, încet. Dar, hei, se întunecă! Hai să intrăm înăuntru! Vrei să rămîi la cină, Ross?

Chloe se aplecă să îşi lege un şiret la pantof, care nu avea nevoie să fie legat. Nu dorea ca Ross să rămînă la cină. Dorea să se întoarcă la viaţa ei şi aceasta însemna ca el să plece. Dar, firește, Ross avea altă intenție.

– Ar fi minunat! spuse el, cu recunoştinţă.

Însă Chloe sesiză ceva la el. În timp ce se îndreptau toţi trei spre casă, văzu încordarea de pe chipul lui Ross. Ochii lui îi întîlniră pe ai ei şi se simţi din nou recunoscătoare pentru prezenţa lui Lee.

Şi chiar atunci Lee se dovedi un trădător.

– Mai este ceva vin bun în beci, Chloe. Şi fripturile sînt pe masă. Mai scoţi tu încă una din congelator? Ne întîlnim în bucătărie! spuse el şi grăbi pasul.

Înainte să îl poată urma, Ross o prinse de lunga ei coadă de cal şi o opri.

– Ce e cu astea toate? o întrebă, cu o căutătură încruntată. Mi-ai spus că locuieşti singură!

Ea se oprise, privind după Lee.

– Aşa este!

Ross veni mai aproape. Capul lui se aplecă spre al ei.

– Atunci de ce se poartă în casa ta de parcă ar fi la el acasă? Vorbeşte ca şi cum el ar fi şeful – între vin şi fripturi. Ce alte servicii mai prestează?

Nu-i plăcu această imixtiune a lui. Încă privind spre casă, îi răspunse:

– Este destul de bun ca să ducă gunoiul, o dată pe săptămînă, şi să fixeze obloanele la ferestre, cînd vine iarna, şi să pompeze apa din subsol, cînd se inundă. În afară de asta, biroul lui are această adresă, la fel ca şi mine, şi ca toţi ceilalţi angajaţi ai firmei noastre. Înfruntînd riscul de a se alege cu o durere de cap, întoarse capul şi îl privi. Mi-am închipuit că ai aflat cîte ceva despre mine în această săptămînă. Este un lucru de la sine înţeles că firma ESE şi locuinţa mea se află la aceeaşi adresă.

El îi eliberă părul.

– Ştiu asta. Nu mi-am bătut capul să aflu şi adresa partenerului tău, totuşi. Şi acum aflu că locuieşte aici, cu tine!

– Ţi-am spus că stau singură! Cu o nerăbdare neobişnuită la ea, Chloe o luă înainte, spre casă. Ross o urmă, cu repeziciune.

– Atunci, el unde locuieşte?

– Chiar acolo! Indică o casă mică, aflată mai departe de plajă, dar nu cu mai mult de cîteva sute de yarzi de a lui Chloe.

– Convenabil! murmură Ross, glacial.

Ea se opri.

– Se întîmplă să fie cu adevărat convenabil! Se uită la chipul lui atît de minunat, pe care, spre furia ei, părea să se aştearnă o expresie amuzată. Lee este un bun prieten, un geolog capabil şi un suflet de încredere. Cum Ross îndrăzni să zîmbească, ea ţipă: Ce ţi se pare aşa de amuzant?

– Nu e amuzant! El rîdea, totuşi! E revigorant! După felul în care îţi reprimi multe alte simţăminte, este plăcut să aflu că poţi fi atît de sinceră. Iar atunci, la Rye Beach, ai fost şi destul de bună!

– Destul de bună? întrebă ea, încîntată de sine însăşi. Mai bine ai începe să-ţi revizuieşti planurile, altfel acei oameni de treabă îţi vor respinge întregul proiect! Nu are nicio legătură cu faptul că eu sînt bună sau cu adevărul argumentelor mele!

– Este unul dintre subiectele despre care vreau să discutăm în weekend! spuse el.

Îşi reluase mersul spre casă şi Chloe simţi o atingere uşoară ca o pană pe spate, în dreptul taliei. Îl privi cu scepticism:

– Credeam că este o vizită strict personală!

– Aşa şi este! O problemă personală de afaceri.

– O problemă personală de afaceri? Ea îşi înălţă ochii către cer. Dumnezeu să mă aibă în paza sa! Ce mai urmează? Vaga apăsare a mîinii lui pe spatele ei era suficient de sugestivă. Uită că am întrebat asta. O problemă personală de afaceri... În regulă! Am putea discuta în timpul cinei.

– Sper să vorbim despre ea în particular. De fapt, sperasem să te duc undeva, să cinăm împreună.

– Ar fi trebuit să suni mai înainte.

– Ai fi acceptat, dacă aş fi făcut-o?

– Nu! Lee şi cu mine obişnuim să cinăm împreună în fiecare vineri şi să trecem în revistă evenimentele săptămînii.

Ajunseseră la baza treptelor din piatră ce duceau către terasa din spate a casei lui Chloe. Ross se opri lîngă prima treaptă.

– Şi toţi ceilalţi, pe care i-am văzut în această după-amiază? Cine sînt?

– Lucrează la diferitele noastre proiecte!

– Parteneri ai firmei?

Ea negă, clătinînd din cap:

– Angajăm oameni cu jumătate de normă. Cei mai mulți sînt studenți, candidați la masterat ai unor colegii locale.

Albastrul palid al amurgului lăsa repede locul purpuriului mai întunecat al serii, iar cerul începea să se umple de stele. Doar o lumină anemică ce venea dinspre fereastra bucătăriei mai cădea acum pe trăsăturile lui Ross. Îi accentua liniile feței, făcea ca profilul să-i apară mai distinct și dramatic. Chloe era intrigată.

– Te admir pentru dăruirea ta! spuse el.

Ea continuă să îl studieze.

– Oare am auzit ceva ce seamănă a nostalgie?

Chicotitul lui era suspicios de mușcător.

– Poate! Au fost vremuri... dar, ah, este vorba de cu totul altceva!

Ar fi dorit ca el să continue, dar strigătul lui Lee îi zgîrie auzul.

– Chloe! Unde sînt chibriturile? S-a stins lumina de veghe la boiler! Nu pot să-l aprind!

Ross se apropie și mai mult de ea și murmură:

– Și eu care credeam că el este cel care îți sare mereu în ajutor!

Ea se întoarse să îi ia apărarea lui Lee, dar nu reuși decît să descopere buzele lui Ross aproape de ale ei. Ochii lui erau strălucitori, trupul cald, deși căldura zilei dispăruse, și gura ei i se umezise, pe neașteptate.

– Cred că mai bine i-am da o mînă de ajutor. Mă rog să nu ni se fi terminat chibriturile.

Răspunsul ei se dorise plin de umor, fiindcă nu îi spusese lui Ross chiar tot adevărul. O, da, Lee era un inimos meșter la toate, capabil să rezolve nouă cazuri din zece. Dar chiar acum ajunseseră la trucul cu „al zecelea". Chloe

era convinsă că această intervenție a lui Lee era intenționată, și, după cum îl cunoștea, însemna felul lui de a îi aminti că și el avea nevoie de ea. El nu negase niciodată acest lucru. Și Chloe fusese întotdeauna îngăduitoare cu el. Emoțional, Lee îi oferise atît de mult! Îi făcea plăcere să-i ofere și ea, la rîndu-i, cîte puțin.

Alergă în sus, pe trepte. Cînd ajunsese la capătul scărilor și deschidea ușa, Ross o apucă de mînă, punîndu-i ceva în palmă. Privi în jos, spre cutia de chibrituri.

– Fumezi?

– De fapt, răspunse el, țuguindu-și buzele, am mereu la mine o cutie de chibrituri, pentru cazul în care se stinge lumina de veghe!

– Tu fumezi?

– Scot fum doar prin ochi, cînd sînt furios, dacă la asta te referi!

– Ross, fumezi?

– Să fumez? Nu!

Ea oftă.

– Asta-i bine. Aici e o casă de nefumători. Dacă ai fi vrut să fumezi, ar fi trebuit să te furișezi în spatele casei sau să rămîi afară, cu veverițele.

– Nu prea aș fi avut de ales! E bine că nu trebuie s-o fac. Dar se întîmplă, o anunță el, ca singurul meu viciu să fie sexul. Trebuie să ne furișăm în spatele casei și în acest caz?

Chloe avu un șoc, dar se dezmetici repede, își dădu capul pe spate și murmură încet „Incorigibil!... ", în timp ce deschidea paravanul de la ușă. Se refugie în bucătărie, unde o aștepta loialul său protector, Lee.

Și Ross continuă acest rol, de-a lungul serii, atrăgîndu-i atenția, cînd ea era tulburată. Se dovedi priceput în con-

versație și un interlocutor plăcut. Ea tremura, gîndindu-se ce s-ar fi putut întîmpla dacă ar fi rămas singuri în casă. Se simțea prea vulnerabilă, prea susceptibilă, ori de cîte ori o privea Ross. Dacă n-ar fi știut-o dinainte, ar fi aflat-o în această seară.

Începuse înainte de cină, cînd îi părăsi pe cei doi bărbați și urcă să facă un duș. Se îmbrăcă într-o pereche de jeanși și o bluză stil „western", cu buzunare în formă de inimă și un model decorativ. Intenția ei fusese să arate calmă și liniștită. Rezultatul final vorbea totuși doar despre o simplă feminitate. Să fi fost din pricina rozului-pal al bluzei? se întrebă ea, mai tîrziu. Sau a felului în care pantalonii de doc îi scoteau în evidență șoldurile? Orice va fi fost, îi atrase atenția lui Ross. Imediat ce făcu primul pas în camera de zi, unde bărbații se serveau cu băutură, așteptînd să fie gata fripturile, atrase privirile lui Ross, care o examina atent, și inima începu să îi bată cu putere. Dacă tot ceea ce o preocupa era tihna minții sale, Chloe se afla departe de a-și împlini dorința. Ar fi dorit să-l ignore, dar nu putea.

Conversația se concentrase asupra problemelor de afaceri. Stînd calmă într-un fotoliu de răchită, cu spătarul pictat, ca o coadă de păun, Chloe află că Ross își avea, într-adevăr, cartierul general la New York, dar mai existau și filiale asociate în sud și în vest.

Încercă să-și imagineze viața lui.

– Probabil că nu poți trăi fără o valiză cu toate cele necesare!

– Chiar folosesc așa ceva! Nu uita, cînd eram copil, familia mea se muta încoace și încolo, după cum cerea Armata.

La insistențele lui Lee, Ross povesti despre mediul în care trăise. Chloe se surprinse întrebîndu-se dacă el se

stabilise vreodată într-un loc, fie şi pentru scurt timp, sau dacă o va face vreodată. Se surprinse întrebîndu-se cum reuşise un bărbat atît de irezistibil şi atrăgător să scape de tentaţia unei soţii, a unui cămin, a unei familii. Pe cînd era prinsă în mrejele admiraţiei pentru el, Ross îi zîmbi într-un fel despre care ar fi putut jura că era plin de înţeles.

Şi astfel trecu seara. Lee vorbea cu Ross, şi Ross discuta cu Lee. Chloe asculta, intervenind din cînd în cînd, încercînd să se împotrivească admiraţiei, fără prea mult succes.

De ce Ross? se întrebă ea pe sine, la un moment dat. De ce nu Lee? Ca aspect fizic, parcă ar fi fost fraţi. Dar atunci de ce Ross fusese atras mai degrabă de Chloe decît de Crystal? Sau nu aşa stătuseră lucrurile? Oare Crystal avusese dreptate? Fusese o întîmplare că o acceptase pe aceea dintre surori care îi ieşise în întîmpinare?

Întrebarea o obseda. Ce se petrecuse între ea şi Ross fusese doar un simplu capriciu al sorţii? Dar atunci cum rămînea cu moneda trucată? Nu existase nimic întîmplător în faptul că Chloe cîştigase la aruncatul monedei! Şi Ross s-ar fi uitat la Chloe, mai degrabă decît la identica ei soră geamănă? Totul se întîmplase datorită înfăţişării de ansamblu sau graţie simplei şanse?

Pe măsură ce seara trecea, se simţea din ce în ce mai tulburată, fără să sesizeze privirile preocupate ce se îndreptau spre ea. Cînd Lee spuse: „Eu mă cărăbănesc acum, Chloe!", ea tresări, speriată. Îşi ridică brusc capul. Se îndreptă de spate, nesigură.

– Îmi pare rău! se scuză ea încet. Mă tem că nu am fost de prea mare ajutor! N-am discutat despre problemele noastre.

– Nu-i nimic! El îi zîmbi. O vom face mîine. Luînd ca o aluzie tulburarea din ochii ei, se întoarse spre Ross. Rămîi aici în noaptea asta?

– Da!

– Nu!

Răspunseseră în acelaşi timp. Chloe se grăbi să i-o ia înainte:

– Nu, Ross! Nu poţi rămîne aici. Era hotărîtă. Există un singur dormitor şi un singur pat şi am nevoie de el.

– De ce nu vii să stai la mine, prietene? se oferi Lee şi, pentru a doua oară în seara aceea, Chloe îl renegă. Dorea ca Ross să plece. Să dispară din faţa şi din mintea ei. Oferta lui Lee nu făcea decît să complice situaţia.

Fireşte, Ross acceptă invitaţia.

– Nu deranjez?

– Deloc! Sofaua din camera de zi este rabatabilă. Uşa din spate va fi deschisă. Chloe îţi va indica pe unde să ajungi. Înainte ca ea să poată protesta, Lee ajunsese la uşă. Noapte bună, oameni buni! Le zîmbi, în timp ce ieşea.

Cu un oftat de uşurare, Chloe se afundă în fotoliu, cu picioarele îndoite sub ea, obligîndu-şi degetele să se relaxeze pe marginile braţelor împletite din răchită ale acestuia şi privind de-a curmezişul camerei, spre Ross.

El i se adresă cu blîndeţe:

– Tu chiar arăţi ca o prinţesă, în fotoliul ăla! Coada aceea de păun ar putea fi tot atît de bine o coroană de aur răsucită! Te simţi bine?

Ochii îi licăreau, ironici.

– Nu! îi răspunse ea cu sinceritate.

Zîmbetul lui nu avea nicio scuză.

– Păcat! Nu vreau să fii nefericită tot weekendul!

– Nu poţi rămîne tot weekendul!

– De ce nu? Lee ăsta e un tip de treabă!

– Chiar prea de treabă! mormăi ea, nemulţumită. Credeam că pot avea încredere în el!

Ross se aşează în faţa ei, cu coatele pe genunchi:

– Asta e ceea ce mă încurcă pe mine. Sînt sigur că poţi avea încredere în el, dar nu pot pricepe nici în ruptul capului de ce.

Chloe sări imediat în apărarea lui Lee:

– Îmi este un adevărat prieten!

– De ce numai un adevărat prieten? De ce nu un iubit?

– Lee nu doreşte lucrul ăsta de la o femeie...

– Vrei să spui că el preferă...?

– Nu, Ross! Nu mai răstălmăci lucrurile! Sub privirea lui fixă, ceva se răsucea înlăuntrul ei. Lee a fost căsătorit. Are doi copii. A divorţat de soţia lui cu cinci ani în urmă. Ea locuieşte în St. Louis.

– Ah! Odată ars...! În regulă, voi accepta această explicaţie.

– Ce amabil din partea ta! murmură ea, dar era prea nervoasă ca să vadă în asta un început şi să îl ia ca atare. Dar tu? În aceşti unsprezece ani de cînd ne-am cunoscut, ai urmat acelaşi drum? Sau să presupun că ţi-ai descoperit preferinţe ciudate?

Imediat ce o spuse, ştiu că era o greşeală. Buna dispoziţie dispăru repede de pe chipul lui Ross. Cînd el se ridică şi se apropie de ea, Chloe se strădui să nu se ghemuiască în fotoliu, plină de teamă. Îi era greu să îl privească.

– Ce aş putea face, ca să ai mai multă încredere în mine? murmură el. Rămase acolo, privind-o o clipă, apoi se aplecă deasupra ei. Mîinile lui i le acoperiră pe ale sale. Faţa îi era foarte aproape. Regret că te dezamăgesc, dar preferinţele mele se îndreaptă, încă, spre sexul opus. Buzele lui se apropiară de ale ei. Chloe privi în jos, să scape de ele, dar trupul lui înalt îi acoperea vederea. În orice direcţie şi-ar fi îndreptat ochii, îl vedea doar pe el, o porţiune din trupul

lui mai amenințătoare decît cealaltă. Dacă nu era pieptul lui, cu firele de păr negru, strecurîndu-se prin deschizătura gulerului, era lățimea umerilor sau linia trupului îngustîndu-se spre mijloc, ori poziția degajată a coapselor. Acele coapse își spuneau propria lor poveste! Își retrase privirea, pe deplin convinsă asupra preferințelor lui.

El zîmbi.

– Mai ai și alte întrebări?

Ușoara clătinare din cap a fost suficientă ca să îi aducă obrazul în contact cu buzele lui și Chloe s-a văzut pusă pe neașteptate în conflict cu sine însăși. Să se tragă deoparte? Să se apropie mai mult? Să își țină ochii închiși? Să se uite la el? Să se uite la el! Să se uite la el!

Și ea se uită. Ochii lui o priveau acum cu blîndețe. Simți aceeași dorință. Așa de apropiată! Așa de îndepărtată. Sărută-mă! Nu o face!

El o sărută. Foarte, foarte încet. Părerea unei atingeri, dar cu o intensitate care-i dădea fiori. Ochii lui Chloe erau închiși, buzele întredeschise. Să îl guste încă o dată...

Cînd el o sărută din nou, tandrețea lui îi stîrni dorința. Se apropie mai mult, agățîndu-se de el cu propriile ei buze, sorbind gustul buzelor sale, așa de umede, de puternice, de moi. Limba lui i-o atinse scurt pe a ei, înainte ca el să își ridice capul.

– Preferința mea, fără doar și poate! rosti Ross, cu voce groasă și respirația întretăiată.

Chloe se simți pentru moment dezorientată. Îi trebui un minut ca să revină la realitate. Apoi se îngrozi.

– Ce fac? întrebă ea, fără să realizeze că vorbea tare. Ce fac?

– Îți permiți ție însăți să trăiești! sosi răspunsul blînd, rostit de vocea lui răgușită.

Îngropîndu-şi faţa în mîini, ea se străduia să înţeleagă ce se întîmplase. Nu putea să îl înfrunte, şi cu atît mai puţin pe sine. Era mai uşor să se ascundă în spatele cascadei de păr care îi cădea peste faţă, apărînd-o de lume.

Pierdută în tăcerea propriilor reproşuri, Chloe nu îşi dădu seama că el se îndepărtase şi se întorsese pe canapea. Stătea acolo aşteptînd, ascultînd, pînă cînd, în cele din urmă, ea îşi înălţă capul.

– De ce îmi faci asta? întrebă ea, încet. De ce nu poţi să mă laşi în pace?

El se încruntă:

– E amuzant, dar mi-am pus aceeaşi întrebare de vreo duzină de ori, în aceste ultime două săptămîni! Îşi studia încheieturile degetelor, părînd să facă un efort. Mă îngrijorează faptul că mi se întîmplă pentru prima oară, în atîţia ani.

– Ce vrei să spui? întrebă ea, şovăitr.

– M-ai întrebat ce am făcut cu viaţa mea în ultimii ani. Scoase o exclamaţie de dezgust. Nu am avut un comportament atît de remarcabil ca al tău! Au existat destule femei în timpul ăsta.

Nu o încerca niciun resentiment. Exista o oarecare consolare în recunoaşterea faptului că, orice ar fi spus sau ar fi făcut, pentru ea tot atrăgător rămînea. La urma urmelor, era un specimen minunat! Măcar una dintre acele femei trebuie să fi încercat să-l lege la gard.

– N-ai găsit pe niciuna mai deosebită? întrebă ea, cu calm.

Ross îi răspunse la fel de liniştit:

– Unele mi-au plăcut mai mult decît altele. Dar, nu, nu a existat niciuna mai deosebită. Niciuna care să însemne atît de mult, încît să mă determine să îmi schimb stilul de viaţă. Sînt pe drumuri aproape tot timpul. Am o proprietate

în Manhattan, dar mă îndoiesc că petrec acolo trei luni, în total, pe an. Camere de hotel, apartamente ale prietenilor, sau închiriate – asta a însemnat căminul meu, în aceşti ultimi cîțiva ani.

– Foloseşte scopului tău!

– Da! Ochii chihlimbarii ce o fixau o pătrunseră pînă în inimă. Spuneau mult mai mult, cu toată acea tăcere, cu toate acele meandre ale gîndului. În nebunia unui moment efemer, ea dorea... ea dorea... Oare ce dorea?

Ross oftă:

– Sînt un om de afaceri de succes! Era o stare de fapt, o afirmație lipsită de aroganță. Dar aceasta nu este suficient.

Ea îi urmări raționamentul.

– Nu te pot ajuta, Ross!

– Nu poți?

– Nu vreau! Dacă te afli în căutarea unei soții şi a unei familii, a unei case la țară, poate a cîtorva cîini şi cai, chiar şi oi, trebuie să cauți în altă parte. Nu îți pot oferi nimic din toate astea!

El o fulgeră cu privirea:

– Am menționat eu aşa ceva? Sau e ceea ce voiai tu, odinioară? Nu ți-ai dorit niciodată un soț care să te iubească, copii, animale de casă, prieteni, avere? Ce vrei tu de la viață?

– Ceea ce am chiar acum! Nu doresc să privesc înapoi, nu vreau să privesc înainte. Îmi place viața asta! Sînt mulțumită!

– Chiar eşti? o provocă el. N-ai stat niciodată să te întrebi dacă poate ți-ar fi plăcut...

– Nu! ripostă Chloe cu hotărîre, smulgîndu-se din fotoliu. Nu eu ți-am cerut să vii aici, Ross! Nu eu ți-am cerut să rămîi! Dar nu-mi pasă ce faci şi nu te aştepta să îmi schimbi

felul de a vedea lumea, să-mi schimb viața! Am procedat cum era mai bine, în aceşti unsprezece ani. Şi plănuiesc să o fac pe o perioadă mai lungă! Mîna cu care indicase spre podea, pentru a-şi accentua spusele, îi tremura. Şi-o înghesui în buzunarul de la spate al jeanşilor. Mă duc să mă culc. Fă şi tu la fel. Cu o răsucire care-i făcu părul să strălucească, păşi afară din încăpere, alergă pe scări spre dormitorul său şi închise uşa, cu hotărîre.

Fără să îşi poată opri tremurul, se prăbuşi pe pat şi îşi aţinti privirea spre tavan. Respiraţia ei greoaie era singurul zgomot care spărgea liniştea nopţii – aceasta şi deschiderea şi apoi închiderea uşii din faţă, cînd Ross părăsi casa.

Pentru un timp care îi păru ore, se tortură, prinsă într-o bătălie tăcută cu o hoardă de fantome personale. Dacă nu l-ar mai fi văzut niciodată pe Ross! Să fie eliberată, ca odinioară, de acest chin al minţii şi al trupului!

Dar îl văzuse din nou şi, dacă îşi va duce planul la îndeplinire, va continua să îl vadă înainte ca el să plece. După cîte se părea, nu îi rămînea decît o singură soluţie. Indiferenţa. Ce ar putea îndepărta un bărbat pentru multă vreme? Indiferenţa! Ar putea-o scăpa de el, nu-i aşa? Cu siguranţă că Ross o va lăsa în pace!

În dimineaţa următoare, Chloe se trezi cu o notă de optimism, făcu duş, se îmbrăcă şi porni spre parter, pentru micul dejun. O încercă o spaimă de moment – cînd descoperi că în bucătărie activitatea era în toi – pînă cînd îşi reaminti hotărîrea din timpul nopţii. Îşi ridică bărbia şi păşi înainte.

5

Ah! exclamă ea, în timp ce se servea cu o ceaşcă din cafeaua pe care o făcuse el, te-ai instalat ca acasă!

Zîmbetul lui era la fel de strălucitor ca soarele dimineţii ce se înclina spre veranda din spatele paravanului.

– Este un lux! Mă bucur de el! Nu am în fiecare zi prilejul să mă învîrt printr-o bucătărie aşa de plăcută şi, cu atît mai puţin, să aştept o prinţesă.

– Linguşirea nu te duce nicăieri! Aşa spera ea, se ruga să fie aşa! Dar, ca să îşi distragă atenţia, se uită spre plita de gătit. Şuncă, ouă prăjite? Ai de gînd să mănînci toate astea?

– Cu ajutorul tău!

– Oooo, nu! După un mic dejun ca ăsta, abia aş mai fi în stare să îmi ţin ochii deschişi. Am multe treburi de făcut...

– ... pentru care ai nevoie de energie. Şi, oricum, i se adresă el, peste umăr, în vreme ce întorcea costiţa, dacă nu mănînci astfel de lucruri la micul dejun, de ce aşa un stoc de bunătăţi? Frigiderul lui Lee era gol.

– Aha, deci asta este? spuse ea, îngustîndu-şi ochii. Mori de foame şi bunul meu prieten Lee nu îţi poate fi de niciun ajutor, de data asta? Chicoti. Lee mănîncă pe la prieteni. O grămadă!

– E aici?

– Îl vezi, cumva, pe aici? ripostă ea.

– Nu l-am zărit astăzi. Nu se află la etaj, nu-i aşa?

Negînd cu o mişcare din cap, se întoarse spre fereastra mare care dădea spre ţărm, al cărei pervaz era locul ei preferat, unde se aşeza să admire priveliştea.

– Nu merită să-ţi răspund! Sorbind din cafea, vorbi absentă: În ceea ce priveşte starea frigiderului meu, eu mănînc. Mult. Omlete grozave din ouă şi şuncă, şi cartofi, fără doar şi poate, copţi, apoi scobiţi, făcuţi piure, cu puţin parmezan şi smîntînă, reumpluţi, unşi cu unt şi ţinuţi în cuptorul încins, pînă cînd se rumenesc puţin deasupra.

Tăcerea care urmă acestui recitativ era suficientă să o facă să privească în spate. Expresia lui Ross era una de uimire amuzată.

– Probabil că ai memorat cartea de bucate!

– Nu! Se întîmplă doar să îmi placă foarte mult cartofii preparaţi în acest fel şi îi pregătesc aşa de multe ori!

Ross se sprijini de masă şi îşi încrucişă braţele pe piept:

– N-ai vrea să îmi prepari şi mie, o dată, aşa ceva, poate cu nişte friptură de miel, nişte broccoli proaspăt şi ceva vin?

Arăta periculos de bine, proaspăt bărbierit şi îmbrăcat cu jeanşi şi un pulover negru, la baza gîtului. Chloe făcuse un jurămînt de indiferenţă. Este doar un prieten, îşi spunea sieşi, cu nimic deosebit de Lee. Îl anunţă, cu destul calm:

– Pregătesc un prînz cu cartofi. Dacă te ocupi tu de restul, eşti invitatul meu. Se aşeză din nou pe pervazul ferestrei şi privi afară, spre plajă. Încă o altă zi minunată!

– Oooh! Glasul lui suna înfundat. Se întorsese la gătitul său. Destul de repede, i se adresă din nou. Ai dormit bine?

– Nu prea rău! Odată ce reuşise să adoarmă! Dar tu?

El se întorsese să ia farfurii din dulap.

– Cam la fel!

Era o stranie alegere a cuvintelor, medită ea, doar dacă nu devenise atît de transparentă, încît el să îi poată vedea gîndurile! Dacă exista vreun soi de automulțumire pe chipul lui, ea nu putea să vadă. Se ocupa în continuare cu preparatul mîncării. Tot ce putea zări era spatele său. Un cap mare, cu păr des, negru, un tors a cărui fermitate se evidenția prin puloverul călduros, o pereche de jeanşi care se mulau pe coapsele şi lungile-i, viguroasele-i picioare, ca să nu mai amintească de cizmele de bună calitate, din piele.

Inspiră, adînc şi puternic. Dacă el se îmbrăcase astfel cu scopul de a o impresiona, îi putea rezista. Nu avea de gînd să cumpere ce îi oferea el. Nu avea de gînd.

– Serviciul complet? Zîmbind, Ross aşează pe masă două farfurii pline ochi. Cînd ea privi spre el, cu gura întredeschisă de spaimă, el adăugă cu blîndețe: Nu te teme! Mănînc eu ce n-ai să mai poți tu!

Chloe se îndepărtă de locul său de la fereastră, făcînd o grimasă.

– Ai face mai bine să începi. Eu aproape am terminat. Sorbi restul de cafea din ceaşcă. Asta e tot ce obişnuiesc, cu o felie de pîine prăjită sau o brioşă. Se aşează totuşi vizavi de el. Se uită spre farfurie, hotărî că ouăle arătau prea apetisant şi luă o înghițitură.

– Oamenii cu care lucrezi ştiu ceva despre trecutul tău?

Ochii ei se îndreptară spre el, îngrijorați. Îi zîmbi – un zîmbet istovit.

– Sună de parcă ar fi vorba despre ceva scandalos. Începu să plimbe furculița prin mîncarea din farfurie. Au aflat de unde vin – unii chiar ştiu că am avut o soră. Lee cunoaşte mai multe despre întîmplare. Dar cel mai plăcut lucru din viața mea de aici este că oamenii pe care îi cunosc mă văd aşa cum sînt astăzi. Este mai uşor să nu te confrunți mereu cu trecutul.

Ross părea încurcat.

– De ce îți asumi răspunderea pentru ceea ce s-a întîmplat odată? Au trecut unsprezece ani, Chloe! Lumea merge înainte! Oamenii acceptă schimbarea. Tu pari să fii singura care nu poate evolua!

Chloe puse furculița jos. Trase aer în piept, cu furie.

– Mă uit în oglindă în fiecare zi! Cum pot să uit? Cum poate să uite familia mea? Cum ar putea uita acei oameni care ne-au cunoscut din copilărie, cînd o văd pe Crystal, sub înfățișarea mea? Și de ce ar trebui să uit? Crystal era sora mea! Mai mult decît atît...

Tăcu. Se ridică și, întorcîndu-se cu spatele la Ross, păși încet spre fereastră. Priveliștea valurilor rostogolindu-se pe plajă era liniștitoare.

– Eu nu sînt așa, eu cea adevărată! murmură ea, vorbindu-și sieși, și, da, și lui. Morbiditatea nu este stilul meu. O iubeam pe Crystal. Era sora mea geamănă. Puțini oameni pot înțelege ce înseamnă pentru mine pierderea ei.

– Poate pentru că nu îți dezvălui sentimentele prea des!

Vocea lui ajunsese pe neașteptate aproape, în spatele ei. O învălui căldura trupului său. Cînd își încolăci brațele în jurul mijlocului ei și o trase spre el, se simți la adăpost de toate.

– Nu îmi dau seama exact de ce fac asta, acum! șopti ea. Poate fiindcă ai ieșit din acest trecut ca să mă bîntui. Se răsuci între brațele lui. Înălțînd capul, îi studie fiecare trăsătură puternică, una după cealaltă. Asta se întîmplă – ai venit să mă bîntui, nu-i așa?

– Nu, Chloe! Îi zîmbi, cu tristețe. Felul în care o ținea era minunat de tandru. Ți-am spus ieri. Vreau să merg înainte, nu înapoi. Totuși, încep să-mi pun întrebări în ceea

ce te priveşte. Poate că tu trebuie să te întorci înapoi, să rezolvi toate acele probleme din mintea ta, înainte ca să poţi continua.

– Dar m-am descurcat aşa de bine pînă acum! protestă ea. Fără să se gîndească de două ori, îşi puse mîinile pe pieptul lui, mulţumită să-i absoarbă puterea.

– Te-ai descurcat. Deşi poate că era inevitabil! Dar oricine ar fi, eu sau altcineva, va trebui să faci faţă înfruntării, mai devreme sau mai tîrziu.

– Nu e aşa de rău!

– Nu?

Nu exista nici urmă de blam în tonul lui, nici milă în privirea sa. Îi atinse fugar obrazul, apoi se trase deoparte. Cu un oftat exagerat, îşi îndreptă ochii spre micul dejun, dat uitării.

– Mai bine mă apuc să curăţ toate astea. Tu trebuie să mergi la muncă.

Chloe se uită la el, cum se mişca de la masă la chiuvetă, şi tot ce putea gîndi era că Ross avusese ocazia, dar nu o sărutase. O făcuse intenţionat, ca ea să aibă acea senzaţie ciudată. Dar nu o sărutase. Se minuna de acest lucru, în vreme ce se îndrepta spre uşă, cotind-o spre biroul ei.

– Chloe!

Privi înapoi. Ross se apropiase, cu ceaşca ei în mînă.

– Am umplut-o. Nu o iei cu tine?

A luat-o şi i-au fost de folos amîndouă – băutura caldă şi grija lui. Şi apoi, odată aşezată la birou, se simţi salvată, puternic înfiptă în prezent. Erau rapoarte de citit, studii de revăzut, propuneri de evaluat. Cu cît muncea mai mult, cu atît se simţea mai bine. Pentru prima oară de cînd îşi

părăsise activitatea de laborator, în acea săptămînă, studia rezultatele analizelor mostrelor prelevate din zona unei porțiuni a țărmului de la Cape Cod National.

– Probleme?

Întrebarea venea de la Debbie Walker, care-şi băgă capul pe uşă, puțin după ora unsprezece.

– Salut, Deb! Vino încoace! Îi zîmbi blondei şi mignonei sale asociate. Sînt analizele de la Cap. Tocmai studiam rezultatele activității mele de săptămîna trecută. Dumnezeule, chiar că au dat rasol acolo!

– Să fie din cauza tipilor care au amplasat locurile de parcare aşa de aproape de faleză?

Chloe oftă:

– Erodarea deja începuse şi autoritățile locale vor o acțiune în justiție. Conform calculelor mele, chiar au un caz!

– Vei fi chemată să depui mărturie?

– Nu sînt sigură! Trebuie să dau acestor rezultate un fel de formă scrisă. Totul depinde de ceea ce se va întîmpla cînd le vor citi, dacă vor considera sau nu că merită să se ajungă la tribunal. E o ruşine că noi părem să aflăm despre lucrurile astea abia după ce se întîmplă! Şi asta numai pentru că geologii nu sînt consultați chiar de la început!

Debbie zîmbi:

– Te pricepi să duci o cruciadă! Mi-aş dori să îmi pot prezenta şi eu cazul la fel de bine ca tine!

– Iar eu mi-aş dori să pot manevra computerele astea la fel de bine cum o faci tu! i-o întoarse Chloe. Hai să aruncăm o privire peste statisticile tale!

Îşi petrecură următoarea jumătate de oră parcurgînd lucrările lui Debbie. Împreună, puseră la punct un plan de atac în problema ambelor doline în discuție şi vizîndu-i pe

cei a căror poziție le permitea să facă ceva în legătură cu această situație. Treaba lui Debbie se încheiase și ea plecă. Cîteva clipe mai tîrziu, a fost înlocuită de Josh Anderson, care părea ușor amețit.

Chloe zîmbi:

– Cam lungă, noaptea trecută?!

– Nici nu-ți imaginezi! murmură Josh. Dar trebuie să discut despre acest ghid de program de studiu cu tine. Dacă datele preliminare sînt absolut în regulă, mi-ar plăcea să lucrez mai mult la detalii.

Chloe își înălță sprîncenele, în vreme ce citea atent ceea ce îi dăduse cam dezordonatul proaspăt absolvent.

– Tu ai făcut totul?

Cu un efort uriaș, ea își înăbuși un zîmbet de mulțumire. Josh era unul dintre preferații ei. Colaborase la firma ei, înainte să își obțină gradul la Brown. Acesta era al doilea an de activitate la ESE. Propunerea sa pentru un ghid geologic în programul de studiu al școlii medii era așa de bun, încît Chloe putea spera că va fi elaborat de firma lor.

În acel moment, el șopti:

– M-aș dezmetici cu adevărat, dacă aș putea lua o gură din cafeaua care miroase așa de bine în bucătărie.

– Și de ce n-o faci?

El continuă să vorbească cu voce scăzută:

– E un cîine de pază pe acolo.

– În bucătărie?

– În camera de zi. Tip înalt, păr negru, ochi negri. Nu arată prea fericit, cu traficul de pe aici. Cine este? Și ce face în casa noastră?

Pentru cea mai mare parte a dimineții, Chloe și-l scosese pe Ross din minte. Acum, revigorată de munca pe care o îndrăgea, se simțea în stare să chicotească, auzind aprecierile lui Josh.

– E un prieten! răspunse ea simplu.

– Eşti sigură de asta?

– Sigură! Dă-i drumul şi ia-ţi cafeaua. Dacă începe să mîrîie, îl poţi trimite încoace.

Chipul lui Josh luă o expresie neîncrezătoare de soiul „sper-că-ştii-ce-faci". Cu toate acestea, se înălţă în toată lungimea lui de un metru şaptezeci, îşi îndreptă umerii şi îşi făcu o ieşire pe atît de spectaculoasă pe cît era posibil pentru cineva care se aştepta să dea ochii cu proverbialul uriaş. Cu un zîmbet neputincios, Chloe se aşeză din nou pe scaun, cu coatele sprijinite pe braţele acestuia. Deci Ross decisese să îşi petreacă dimineaţa în livingul ei! Se întreba dacă era plictisit sau poate enervat şi cu nerăbdare crescîndă, pentru că ea îşi vedea de treabă ca de obicei. Zîmbi, mulţumită de sine.

– Doreai să mă vezi? Vocea lui profundă tună din uşă.

Zîmbetul nu-i dispăru.

– Cine? Eu?

El verifică încăperea.

– Nu văd pe nimeni altcineva pe aici. Ei nu locuiesc practic, aici, dar ies şi intră toată ziua, aşa-i?

– Ai putea spune că este un birou deschis!

– O spun! Zi-mi, cînd vei termina treaba?

– Să termin? rosti ea cu inocenţă, apoi arătă spre vraful de dosare. Dumnezeu ştie! Mai am de citit încă două rapoarte. Se va întoarce şi Josh! Uite-l! Sincronizarea era perfectă. Josh, fă cunoştinţă cu Ross.

În timp ce bărbaţii îşi strîngeau mîinile, Chloe remarcă impresionanta discrepanţă dintre înălţimea lor. Nu era de mirare că Josh se intimidase! Nu numai că Ross era mai înalt decît el, dar chiar şi înfăţişarea le era diferită, la fel cum se deosebea ziua de noapte!

Instinctiv protectoare față de Josh, îi indică acestuia un scaun, apoi spuse:

– Ross, ne poți scuza? Avem puțină treabă.

– Voi aştepta! Zîmbi, ca şi cînd s-ar fi prins că e un joc şi era de acord să joace.

Josh nu era deloc prost.

– Ascultă, Chloe, eşti sigură că nu putem lăsa asta pe altă dată?

– Ce? îl înțepă ea cu blîndețe. Şi cum rămîne cu efortul tău uriaş de a te smulge din pat? Să-i dăm drumul!

A trecut o oră întreagă, pînă cînd Josh plecă, în cele din urmă. Chloe îl însoți pînă la uşă şi abia observă că Ross era ocupat cu o mapă de lucru de-a lui, înainte ca Lee să năvălească în camera de zi. În treacăt, flutură mîna în direcția lui Ross, o cuprinse pe Chloe cu un braț pe după talie şi o purtă înapoi, în biroul ei.

– E cazul să îmi acorzi şi mie puțin timp! o dojeni el blajin. Eşti o doamnă tare ocupată.

Chloe zîmbi:

– Sînt cu totul a ta acum! Vreau să îți arăt...

Expresia feței lui o făcu să se oprească.

– E ceva despre care ar trebui să discutăm, mai întîi. Cred, spuse el alegîndu-şi cu grijă fiecare cuvînt, că avem o problemă.

– O problemă? se încruntă ea. Ce problemă?

Privind-o prudent, el spuse:

– Am avut două anulări ieri.

– Anulări?

– Exact! Şcolile! Nu au bani să ne finanțeze pentru următorul semestru!

Ea se crispă:

– Vorbeşti serios?

– Foarte.

– Dar credeam...

– Şi eu la fel!

– Şi tocmai l-am expediat pe Josh cu o propunere importantă! Ce spui tu înseamnă că nu vor fi în stare să o pună în aplicare!

– Nu în Hingham sau Westerly. Dar mai există comunităţi foarte bogate... Vocea i se pierdu, aluzia era clară.

– Dar nu pentru multă vreme. Asta vrei să spui, nu-i aşa? Îţi închipui că ne îndreptăm către o fundătură?

– Doar dacă fondurile pentru educaţie vor fi diminuate. Ei se gîndesc la anumite probleme, noi le vorbim despre altele, absolut facultative, şi ştiu asta. E un lux pe care nu şi-l pot permite.

Gîndurile lui Chloe o luaseră razna.

– O treime din activitatea noastră are ca ţintă şcolile publice. Oh, Dumnezeule! Cred că am face mai bine să o regîndim!

– Isteaţă fată!

– Întreprinderile particulare! anunţă ea, fără să ezite.

– Cum aşa? Afacerile nu sînt domeniul nostru!

Chloe rîse de expresia confuză de pe faţa bărboasă a lui Lee.

– Nu! Dar îi spuneam lui Debbie, în această dimineaţă, că ar trebui să ne afiliem noi înşine, ca geologi „la cerere", la acele numeroase corporaţii cu dezvoltare amplă. Ştii tu, cum ar fi...

– ... Corporaţia Hansen?

Gîndul lui o puse în gardă:

– Nu! răspunse ea, cu o grijă deliberată. Mă gîndeam, mai degrabă, la firme precum Cabot şi Walker sau Fennimen East.

Dar Lee zîmbea:

– Ce nu e în regulă cu Corporaţia Hansen?

– Nimic! ripostă ea, dar îşi reformulă răspunsul, cînd remarcă vizibila neîncredere a lui Lee. Îşi coborî vocea: În neregulă cu Corporaţia Hansen e faptul că Ross este preşedinte!

– Şi?

– Lee, argumentă ea, Ross îmi este prieten. N-aş vrea să îi cer lui să angajeze firma noastră drept... drept...

Chloe tăcu, negăsindu-şi cuvintele. Spera să poată supravieţui unui singur weekend cu Ross. Nu-şi putea imagina cum ar fi să lucreze cu el, într-o activitate continuă.

Lee deveni serios:

– Ce înseamnă el pentru tine, Chloe?

Ea oftă, renunţînd să mai caute scuze:

– Ne cunoaştem dinainte să fi murit Crystal!

– El este alesul, nu-i aşa? Exista numai bunătate în vocea lui Lee, deşi cuvintele lui o zguduiau.

– Ce spui? şopti ea.

– El este unicul – bărbatul din viaţa ta!

– Nu există niciun bărbat în viaţa mea! Tu ştii asta!

Lee deveni mai blînd:

– De-a lungul anilor, am aflat o grămadă de lucruri despre tine. Mi-ai povestit despre sora ta, care a murit, şi că îţi vizitezi rar familia, în New Orleans. Dar nu îmi spui nimic despre bărbaţi. Eşti o fiinţă minunată, Chloe! Eu ştiu asta şi o ştie şi el. Lee făcu un semn din cap în direcţia camerei de zi. Te desfid să mă priveşti în ochi şi să negi că a existat ceva între voi doi!

Nu ar fi putut să mintă. Nu pe Lee!

– Nu o pot face! Dar, orice ar fi fost, s-a terminat!

– Aşa crezi tu?

– Da! O spusese foarte categoric şi îşi înălţase capul cu hotărîre.

Lee o cercetă cu privirea mult timp, înainte de a face un semn cu ambele mîini, de parcă ar fi dorit să înlăture cele spuse:

– Ei bine, atunci, presupun că s-a rezolvat! Cu eleganţă, îndreptă discuţia spre probleme mai „pămînteşti". Sînt de acord cu tine că sectorul de afaceri privat ne-ar putea oferi un debuşeu. Plec la Washington săptămîna viitoare, ca să lucrez cu cei de la Paza de Coastă la un proiect referitor la Golf. Lasă-mă să văd ce pot adulmeca pe acolo!

– Cît de mult îţi va lua pregătirea proiectului?

– Cînd e vorba de guvern, nu se ştie niciodată! Şi cînd se pune problema curăţării temeinice a deversărilor de petrol, nu există limită de timp. Dar bănuiesc că, în faza actuală, îmi va lua cel puţin cîteva luni.

Chloe medită la perspectiva acestor viitoare cîteva luni. Fără să-şi dea seama, privi în direcţia uşii. Lee se îndreptă în aceeaşi direcţie.

– O voi lua ca pe o aluzie, drăguţă doamnă! Mîna lui se afla deja pe mîner, înainte ca ea să îl poată chema înapoi. Te mai aşteaptă şi altcineva! Distracţie plăcută! Îi făcu cu ochiul şi plecă.

– Lee! Aşteaptă!....

Însă capul cu păr negru îl înlocuise pe celălalt.

– În sfîrşit! spuse Ross şi închise uşa biroului. Singuri, în sfîrşit!

Chloe îşi impuse să rămînă calmă.

– Nici nu mi-am dat seama că ai stat prin preajmă toată dimineața! Sper că nu te-ai plictisit!

– De fapt – el înconjură biroul şi se cățără pe colțul cel mai apropiat de ea – mi-am revizuit nişte documente personale. Sînt un adevărat „perdant", în dimineața asta! Arătă cu capul spre uşă. Gata de plecare?

– Plecare? Unde?

– Oh! Privi afară, pe fereastră, amuzat. Mă gîndeam că ai putea să-mi arăți oraşul. Sînt străin prin părțile astea!

Judecînd după încrederea care-i țîşnea prin toți porii, era de mirare să fi existat vreun loc care să îi fie străin. Chloe nu putea să ignore fiorul de emoție pe care îl adusese cu el în cameră. Indiferența! îşi reaminti. Dar era o cerință greu de îndeplinit!

Ridicîndu-se repede, încercă să remedieze situația.

– Aş vrea să te pot ajuta, dar mai am încă...

Un braț puternic o prinse de talie. Înainte de a mai putea rosti vreun cuvînt, era prizonieră între coapsele lui.

– Multă muncă şi niciun pic de distracție...

– ... fac un savant de succes.

– Şi o femeie teribil de plictisitoare!

Se încruntă, apucînd momeala lui cu bună-ştiință.

– Crezi că munca mea este plictisitoare? Dezamăgirea ei era veritabilă. La fel era şi devastatorul lui zîmbet care i se răspîndi pe chip. Mîinile care o încercuiseră o traseră acum mai aproape.

– Nimic nu e plictisitor la tine, spuse el, în afară de hotărîrea de a mă ține la o lungime de braț departe de tine.

„O lungime de braț" însemna mult mai departe decît se afla ea acum! Înlănțuită de brațele lui, cuprinzîndu-i şoldurile cu ale ei, Chloe se afla în stăpînirea farmecului lui.

Ross îşi înclină capul şi o sărută, gustîndu-i dulceaţa gurii, şi ea se surprinse că putea să răspundă cu tot atît de mult succes. Negînd trecutul, ea îi răspundea doar în acel moment al prezentului. Îl sărută fără grabă, degustîndu-l. Se eliberase de toate amintirile, de toată vinovăţia. Buzele ei se deschiseră în întîmpinarea buzelor lui. Îşi oferea ce ar fi trebuit să facă de ani întregi.

– Ce plăcut a fost! şopti el lîngă gura ei, apoi o împinse uşor în lături şi o aşeză înapoi, pe scaun, înainte să o fi putut face ea însăşi. Îşi purtă degetul mare de-a lungul obrazului ei, spre buzele pe care le părăsise. O vom face din nou, curînd.

O spusese aşa de blînd şi cu atîta seninătate, încît Chloe zîmbi. Un curent cald îi adusese în obraji un roz încîntător, accentuînd cenuşiul ochilor, care păstrau o aluzie de scuză.

– Ai un fel de a te eschiva, Ross, exact cînd o fată se aşteaptă mai puţin. Ce să mă fac eu cu tine?

Privirea lui îi răspunse prima, şi exista ceva impetuos în ea, în timp ce el rostea:

– Să mă iubeşti, într-o zi! Asta e ceea ce trebuie să faci! Ea începenise, dar Ross continuă: Dar acum, faci o plimbare cu mine!

– Dar mai am nişte treburi! protestă ea.

– Ca de pildă?

– Cumpărături, pentru început! La o singură masă, aproape că ai dat gata tot ce aveam în casă!

– Deci mergem la piaţă. Şi altceva?

Ea improviză spontan:

– Am nevoie de plante noi, pentru camera mea de zi. Cu iarna care se apropie...

– Iarnă? Vor fi şi azi douăzeci şi unu de grade! Cum te poţi gîndi la iarnă?

– Va veni! Şi oricum, dacă aduc plantele mai devreme în casă, le va fi mai uşor să se adapteze la vremea mai rece.

Ochii i se îngustară:

– Pun pariu că vorbeşti cu plantele tale!

– Nu. Dacă aş face-o, poate că ar crede că m-am scrîntit! Vreau ca plantele mele să mă respecte!

Se îndoia că Ross o auzise. El se concentrase, ca vrăjit, asupra gurii ei. Pe neaşteptate, îşi lăsă degetele să îi alunece prin părul ei, aducîndu-i-l pe o parte a feţei, aplecîndu-şi capul şi sărutînd-o din nou. De această dată era o foame ce nu existase înainte, o nouă urgenţă. Chloe se sperie. Cum să nu se piardă pe sine în această foame?

– Ross! strigă ea. Nu! Te rog, nu!

El îi dădu drumul. Vocea îi rămînea răguşită, dar ochii conţineau o făgăduială.

– Nu vreau să te forţez acum. Dar mă vei iubi, într-o zi. Într-o zi, cît de curînd!

– Greşeşti...

– Nu şi de această dată, prinţesă! Se opri, dîndu-şi răgaz să respire normal. Hai să mergem. Ne vom opri să prînzim, mai întîi. Sînt lihnit de foame.

Chloe trase adînc aer în piept:

– După acel mic dejun?

– Acel mic dejun, mormăi el nemulţumit, a fost întrerupt. Şi, în orice caz, asta se întîmpla de dimineaţă. Este aproape două. Mai ai şi alte scuze şubrede pe care să le invoci înainte să plecăm?

Chloe privi de jur împrejurul biroului. Aspectul familiar al încăperii îi dădu putere. Indiferenţă! O putea face!

– Niciuna! răspunse ea, ieşind din cameră înaintea lui Ross, fără orice alt comentariu.

Abia ajunseră la uşa din faţă, că ea simţi un ciudat gust de aventură. Cu ochii strălucitori, se întoarse spre Ross:

– Am o idee! Hai să luăm motocicleta!

– Eu am o idee mai bună! se opuse el, trăgîndu-se de pulover. Să ne schimbăm în ceva mai răcoros. Nu m-am aşteptat că va fi aşa de cald!

Considerînd că hainele lui se aflau încă acasă la Lee, ea îşi permise să fie generoasă.

– În regulă! Tu te duci înapoi şi te schimbi. Eu rămîn aici şi... Hei! Ce faci?!

Era destul de evident, de fapt. Cu o smucitură, el îşi smulse puloverul din jeanşi, îşi încrucişă braţele şi îl scoase peste cap. Niciodată, nicicînd, nu va uita Chloe acea clipă, cînd, cu muşchii bine conturaţi, pieptul lui i se expuse vederii! Uşor bronzat, generos acoperit cu păr, ca o ceaţă uşoară care se subţia către ombilic, era un zid solid de carne tare, splendidă. Gura i se uscase. Nu mai putea decît să privească.

– Bagajele mele sînt chiar aici! ripostă el, recuperînd o geantă de voiaj din piele moale, cu veşminte de schimb, aşezată lîngă canapea. Braţele lungi desfăcură fermoarul. Degete abile înlocuiră puloverul cu un tricou mai subţire, cu mîneci scurte, din jerseu, pe care şi-l trase repede pe el. Încă o dată Chloe se înfioră de priveliştea trupului întins, arcuit, apoi se dezmetici, recunoscătoare că era din nou acoperit.

Ross zîmbi:

– Gata! A fost simplu! Tu nu ai nevoie să te schimbi în altceva? Ţi-e destul de răcoare?

Chloe nu credea că îi va mai fi vreodată răcoare!

– Oh! Mi-e bine!

Îşi limpezi gîtul cu greu, întorcîndu-se şi evadînd spre spațiile larg deschise, într-un tardiv efort al minții. Şi ea sugerase să ia motocicleta! Ar fi fost mai bine să meargă înot! Nu ar fi ajuns la niciun magazin, decît dacă ar fi avut un butoi cu mult necesara apă rece între ei!

Dar era prea tîrziu! El se şi afla alături de ea, în timp ce se îndrepta spre magazia care adăpostea motocicleta.

– Tu conduci asta? întrebă Ross, privind micul vehicul cu o licărire de neîncredere.

– Desigur! răspunse ea, rugîndu-se să nu îi audă respirația grea şi să ghicească ce anume o cauzase. E minunată, pentru aerul proaspăt, nu consumă mult şi e mult mai puțin poluantă decît maşina. Făcu o pauză. Dar, dacă vrei să te simți mai în siguranță...

– Nu! Nu! Sînt gata! Nu uita: dintre noi doi, eu sînt un hippie adevărat!

Chloe conducea, cu Ross încălecat pe locul din spatele său, şi era absolut traumatizant! Era aproape, aşa de aproape! Brațele lui îi încolăceau mijlocul, trupul lui era lipit de al său. Chiar dacă briza lui octombrie se făcea simțită, nu uşura cu nimic intimitatea acelei călătorii. Cînd el vorbi, a fost ca o uşoară muşcătură de ureche. O muşcătură? Chiar făcuse aşa ceva sau era rodul imaginației ei înfierbîntate?

Indiferență!... Ohoho!...

Drumul pe care îl parcurgeau era unul pe care ea îl făcea zilnic. Era mărginit de arțari şi stejari, acum ajunşi la maturitate, înalți, minunați în acel sfîrşit de toamnă în flăcări. Cîmpia se întindea la dreapta, păşunile împădurite, la stînga. În fața lor, se ondula drumul spre Sakonnet Point, un veritabil vîrf de deget de pămînt, pe care se afla situat Little Compton, de-a curmezişul golfului de la Newport.

Dacă Ross era conştient de ravagiile pe care i le provoca apropierea lui de ea, îşi păstra mulţumirea de sine doar pe chip. La un moment dat, într-un gest de blîndă intimitate, el îi eliberă mijlocul, îi strînse părul între mîini, îl răsuci o dată, apoi îl vîrî sub bluză.

– Mai bine aşa, să pot vedea oraşul! murmură răutăcios.

El trebuia să fi ştiut că gîtul o furnicase la atingerea degetelor lui, că răsuflarea lui îi ardea urechea, încît nu prea mai era atentă la împrejurimi. Cînd, în cele din urmă, ajunseră la debarcaderul plin de o flotă de ambarcaţiuni, aproape că îi părea rău. Intimitatea fusese plăcută. Era complet răvăşită.

Nu şi Ross!

– Ah! Uite un local care pare exact ce ne trebuie. Putem mînca acolo?

Umilinţa finală era să se afle în inferioritate în faţa unui restaurant! Era evident că drumul spre inima bărbatului trecea prin stomac, la urma urmelor! Chloe nu îşi dorea nicio bucată din inima lui Ross! Putea să îi aparţină restaurantului.

Zîmbi, mulţumită de propria-i înţelepciune.

– Dacă îţi este într-adevăr foame, ai găsit locul potrivit!

Lui Ross îi era, într-adevăr, foame. Era gata să guste din tot şi din toate, de la scoici tocate mărunt, servite pe jumătăţi de cochilii, pînă la peştele-sabie în foitaj, o specialitate a casei.

Chloe savura entuziasmul lui, mîndră de a fi fost remarcaţi de grupurile mici de pescari din partea locului, care curăţau scoicile, la baza digului, şi aşezau homarii în grămezi. Galbenul strălucitor al salopetelor lor de cauciuc părea o bucată furată din soarele de pe cer, adăugînd o strălucire atmosferei, altminteri, adormite a portului. Se

dovedi cu totul şi cu totul un prînz liniştit, cu mîncare bună, bere de potolit setea şi subiecte de conversaţie mai generale, despre călătorii, porturi străine şi locuri depărtate preferate.

– Oceanul este minunat, consimţi Ross, la un moment dat, însă eu încă prefer munţii. Nu există nimic mai încîntător decît senzaţia de izolare pe care o încerci într-o cabină mică, atîrnată într-o crăpătură strîmtă, cu întinderi nesfîrşite de înălţimi, ca nişte spinări de porc, care să ţină lumea departe.

– Înseamnă că nu ai fost niciodată pe plajă, într-o dimineaţă ceţoasă! ripostă Chloe cu blîndeţe. Este ca şi cînd te-ai afla într-un cocon alb şi ocrotitor, avînd consolarea de a şti că întreaga omenire se găseşte în apropiere, dar în afara vederii şi a auzului, atît de departe, pe cît doreşte ceaţa.

– Îţi place în New England?

– Îmi place.

– Vei rămîne aici?

– Da.

El zîmbi, îngăduitor:

– Atunci mai bine mergem la cumpărături. Sau vrei să îţi petreci aici săptămîna, poate chiar iarna?

În această notă reconfortantă, părăsiră restaurantul, acordîndu-şi cîteva clipe de răgaz, pentru o plimbare de-a lungul digului, înainte să se întoarcă la motocicletă.

– Conduc eu, de data asta! spuse Ross, cu o sprînceană arcuită şi palma desfăcută, în semn că aşteaptă cheile. Chloe se simţi chiar foarte bucuroasă să renunţe la responsabilitatea aceea. Aşezată confortabil în spatele lui Ross, îşi putea păstra controlul asupra emoţiilor.

Ceea ce nu luase ea în calcul erau lăţimea spatelui lui, senzaţia de mulţumire ce înflori înlăuntrul ei, cînd vîntul îi alergă liber prin păr, uşoara toropeală ce o cuprinse, după

noaptea cu somn puțin, o dimineață ocupată cu muncă și datorită unui stomac plin. Indiferența nu își mai găsea locul acolo. Fără să mai ducă grija înțelepciunii unui asemenea gest, își încolăci brațele în jurul mijlocului lui Ross și își culcă obrazul pe spatele acestuia.

Era paradisul, pur și simplu! Nu îi mai păsa de nimic de pe lumea asta. Ross se afla la cîrmă, priceput și puternic. Simțea bătaia fermă a inimii lui, întărindu-i-o pe a ei, la rîndu-i. Nu își dădea seama ce anume din acest bărbat deosebit o afecta atît de profund și nici nu îi păsa în acele clipe. Îi era de ajuns să se bucure de răgazul acordat, lipsit de obligații, și să se lase în grija lui, fie și numai pe durata scurtei călătorii spre casă.

„Scurta călătorie spre casă" devenea mai lungă și mai lungă. Privind pe după umărul lui Ross, Chloe văzu că se aflau pe un cu totul alt drum.

– Știi pe unde ne aflăm? strigă ea.

– Aproximativ! Unde e piața?

El urmă indicația degetului ei, întoarse pe un drum, apoi pe altul, pînă cînd se zări orașul. Specific pentru New England, în centru, se înălța biserica albă, cu clopotniță, și o mulțime de magazine și prăvălii de provincie. Chloe găsi tot ce îi trebuia la o băcănie, acceptînd în silă sugestia lui Ross de a lăsa pe altă dată cumpărarea plantelor, apoi se cățără în spatele lui, pe motocicletă, ca să se întoarcă acasă. Fără să mai rătăcească drumul, de această dată, se aflară curînd în fața treptelor.

Momentul răfuielii se afla la îndemîna ei:

– Acum te vei întoarce la New York? întrebă ea.

El așezase motocicleta la locul său și se îndrepta spre ea cu un surîs. Luîndu-i din brațe punga mare, cafenie, pe care o cărase, îi atinse cotul și o conduse spre casă.

– Nu încă!

– Te întorci la Lee?

– Nu încă!

– Atunci ce ai de gînd să faci?

Ross ţinu uşa deschisă, pînă cînd trecu ea, şi o urmă în bucătărie, unde începu să descarce şi să depoziteze cumpărăturile.

– Vreau să dau cîteva telefoane. Îşi privi ceasul. Apoi spăl maşina, prind sfîrşitul partidei „Giganţilor", fac un duş, mă rad şi te scot la cină.

Recitativul său era aşa de nonşalant, încît Chloe ar fi putut ghici că îşi petrecuse fiecare sîmbătă din octombrie în acest fel. Dar în ceea ce privea cina, cu certitudine că nu se întîmplase niciodată înainte.

– Nu e necesar! spuse ea.

– Care parte? Telefoanele, maşina, partida sau duşul?

– Cina! Prînzul a fost suficient pentru noi. Nu mai este nevoie de nimic mai mult!

Un muşchi începu să joace sub falca lui Ross.

– Nu e vorba de dinte pentru dinte, Chloe. Mi-ar plăcea să te scot undeva, la cină.

– Apreciez intenţia, dar...

– Niciun „dar"! Vom merge să cinăm. Punct.

– Şi dacă eu am altceva în plan?

El îşi arcui o sprînceană:

– Ai?

– Aş putea avea! se eschivă ea. Pentru că tu doar presupui că sînt liberă.

– Ei bine, eşti!

Nu era vorba că ea nu dorea să meargă să cineze cu Ross. Dimpotrivă! Îi plăcea să fie cu el. Atîta doar că nu intenţiona să se obişnuiască cu acest lucru.

– Chloe!

– Da! răspunse ea oftînd. Sînt liberă.

– Bine! Ce zici de ora opt?

– Dar...

– Opt să fie. Şi, Chloe...

Ea se simţea complet neajutorată:

– Ce?

– Ce ai zice dacă ne-am îmbrăca elegant?

– Elegant? Nu m-am mai „îmbrăcat elegant" de luni întregi! Pe aici se poartă lucruri foarte lejere. Nu există nicăieri...

– Există! o certă el blînd. Lasă asta în seama mea.

Chloe îşi coborî privirea şi studie podeaua, apoi clătină încet din cap:

– Ross, eu chiar, mai degrabă....

– De dragul vremurilor de odinioară? îndrăzni el să întrebe. Astăzi ne-am jucat de-a „ce a fost". Diseară, hai să ne jucăm de-a „ce este "! Haide! Ce părere ai? Doar de data asta!

Ciudata intonaţie de rugăminte din vocea lui o făcu pe Chloe să ezite. Părea aşa de inocent, aşa de plin de speranţă, că nu putea să-l dezamăgească.

– Doar de data asta! încuviinţă ea în şoaptă, forţîndu-şi buzele vulnerabile într-o aparenţă de zîmbet.

Nu exista nimic asemănător aparenţei în zîmbetul lui Ross, larg, uşurat şi încîntat. O încălzea, îi dădea siguranţă, o amuza. Şi, fără doar şi poate, o excita.

Iar lucrul ăsta o îngrozea.

Înainte ca ea să se poată totuşi răzgîndi, el spuse:

– Este o întîlnire! Ne vedem la opt!

Plecă să dea telefoane, lăsînd-o pe Chloe cu toate hotărîrile ei, rapid făcute ţăndări, şi să se zbată să găsească un înlocuitor temporar de bună dispoziţie pînă la lăsarea serii.

6

Nu era deloc o sarcină uşoară. Ross părea să se afle oriunde s-ar fi întors. Îi folosi biroul, ca să telefoneze, lăsat pe spate în scaunul ei, cu picioarele lungi întinse, cu gleznele încrucişate, proptite de un colţ al pupitrului. Prezenţa lui umplea camera, astfel încît Chloe era nevoită să facă eforturi ca să se concentreze asupra propriei sale activităţi. Îi urmărea fiecare mişcare cu interes, deşi se dovedea capabil, în acelaşi timp, într-un fel care o scotea din minţi, să îşi ducă la bun sfîrşit ceea ce era în mod evident o discuţie de afaceri.

După ce se retrase pe veranda din spate, pentru a se bucura de razele soarelui aflat la apus, încercă să îşi aranjeze hîrtiile pe care le ţinea pe genunchi. Dar strădania ei se dovedi zadarnică. Mintea îi hoinărea aiurea. Ross apărea mereu, să o întrebe de o găleată, un burete şi nişte prosoape vechi. Aerul lui de automulţumire o anunţa că într-adevăr respecta ceea ce trecuse pe listă. Dispăru, apoi reapăru şi îşi depozită cele necesare spălării maşinii pe iarba gălbuie, pe acea parte a verandei unde stătea ea.

Ce avea de gînd să facă? se întrebă Chloe. Zumzetul uşor al motorului maşinii, în timp ce o aducea mai aproape

de acea latură a casei, i-a oferit răspunsul. Îşi dorea un spectator, şobolanul!

Ar fi trebuit să se ridice şi să plece, dar rămase acolo, pe bancheta mare de lemn de pe verandă, privind, în vreme ce el se străduia din greu spălînd, limpezind şi lustruind BMW-ul său sport, cafeniu. Cînd se întindea să spele capota, muşchii umerilor se strîngeau mănunchi. Cînd se aşeza pe vine, să curețe partea de jos, i se evidențiau muşchii coapselor. Cînd se întindea de-a curmezişul parbrizului, cămaşa îi ieşea din jeanşi, oferind o fugară şi nimicitoare priveliştе a abdomenului plat, ferm. Şi pe deasupra, mai erau şi braţele lui la treabă, uşor bronzate, uşor păroase.

Chloe rămase acolo cît de mult putu, apoi îşi strînse documentele într-un teanc, se ridică de pe scaun şi, fără nicio explicație pentru plecarea ei neaşteptată, intră în casă. Să se apuce de curățenie? Detesta treaba asta! Cum însă totuşi să consume ceva din energia care stătea să explodeze înăuntrul ei?

Mătură podelele şi aspiră carpetele, totul de două ori mai rapid. Mese, scaune, rafturi avură aceeaşi soartă, traversate de cîrpa ei de praf. Transpirația îi brobonea buza superioară. Ea nici măcar nu o observa.

Meciul de fotbal i-a oferit o tulburare de alt soi, dar nu mai puțin chinuitoare. Lustruise pe jumătate vechea balustradă de stejar de la etajul al doilea cînd ajunse pînă la ea sunetul familiar şi se aşează jos, pe traversa de lînă. Jocul de fotbal – cîte amintiri îi aducea în minte! Zgomotul acela – huruitul excitat al mulțimii, vocea nuanțată a comentatorului, şuvoiul fără sfîrşit al loviturilor de deschidere şi al paselor, pariurile şi primele goluri, bîjbîielile, rostogolirile pe pămînt şi grămezile – toate acestea o purtau înapoi, în zilele din New Orleans, cînd bărbații din familie se adunau

pentru viciul lor săptămînal. Frații ei – trecuse atît de mult timp de cînd nu îi mai văzuse! Și cum oare se va fi simțind tatăl ei? Nu mai era deloc tînăr. Ar trebui să facă un efort și să se întoarcă, înainte...?

– Chloe! Te simți bine?

Nu își dăduse seama că el se apropiase pînă cînd nu îi vorbise. Nici măcar ea nu fusese conștientă de lacrimile care i se adunaseră în ochi. Înghițind greu și cu un zîmbet anemic, reuși să-și înlăture tristețea.

– Sînt bine! Cred că mă voi duce să alerg o tură.

Lăsîndu-l pe Ross acolo, coborî gînditoare treptele care duceau spre coridor, dispărînd în camera sa, ca să se schimbe în ținuta de jogging, apoi reveni la scară și ieși. Pantofii săi de sport atingeau ritmic pămîntul, de-a lungul plajei. Alergă pînă spre capătul golfului, mult mai departe decît o făcuse aproximativ în același moment, doar cu o zi înainte. Trecuseră numai douăzeci și patru de ore de cînd apăruse Ross? Deja părea să se simtă ca acasă aici! Și, ce era mai rău, și ei i se părea firesc să fie cu el aici. Întrebările nu îi dădeau pace în timpul alergării. Era oare Ross doar un chip din trecut? Avea, cumva, legătură cu acei oameni care însemnaseră odinioară așa de mult pentru ea? Tînjea după căldura familiei sale? Prin asociere, însemna Ross o extensie a lor?

Fără să găsească un răspuns, mai alergă încă zece minute, apoi se întoarse. Cînd ajunse acasă, nu se mai deranjă să intre pe ușa din față. Pașii săltăreți o purtară prin bucătărie în camera de zi și sus, pe trepte. Nici urmă de Ross – așa era mult mai bine. Alergînd pe loc cu ultima rămășiță de energie de dinainte de duș, își încărcă brațele cu prosoape curate, din dulapul cu lenjerie, dintr-un teanc

care se micşorase în mod surprinzător, şi se duse în camera ei, să aleagă o rochie. Cînd pătrunse în încăpere, se opri în loc, fără vlagă.

Acolo unde, atunci cînd plecase, se întindea o cuvertură groasă de culoarea levănticăi, se afla acum un veritabil peisaj cu articole bărbăteşti. Şi haine. Hainele lui. Chiar că se instalase perfect ca la el acasă! Dar asta punea capac la toate!

O criză de furie o purtă spre uşa băii. Un gînd mai înţelept o opri în prag. Se auzea apa curgînd la robinetele de la chiuvetă. Dacă ar fi intrat fără să bată la uşă, ce ar fi descoperit? Tremurul care şerpuia prin ea nu avea nicio legătură cu frica. Mai degrabă încerca să evoce imaginea lui Ross bărbierindu-se, cu o spumă albă acoperindu-i maxilarul, un prosop – prosopul ei! – înfăşurîndu-i şalele şi nimic, nimic altceva! În timp ce stătea captivă acolo, se auzi duşul, perdeaua zăngăni pe agăţători şi... ochii minţii sale vedeau totul. Prosopul cădea. Cu nonşalanţă, el păşea sub duş.

Ce binecuvîntare că el nu îi putea auzi strigătul slab, în vreme ce se întorcea ca un vîrtej în dormitor, blestemîndu-l şi pe Ross, şi imaginaţia ei. Dar nu reuşise să îşi înfrîneze curiozitatea în totalitate. Apropiindu-se de pat cu o ciudată timiditate, îi studie lucrurile. Se aflau acolo geanta de voiaj din piele pe care o văzuse mai devreme, dar şi o husă mare, plată, pentru un costum, al cărei fermoar desfăcut lăsa să se vadă nişte revere gri-albăstrui, din tweed. Mai era o trusă de pînză pentru ustensilele de bărbierit, dacă o sticlă de colonie lăsată acolo însemna un indiciu. Apoi o cămaşă – albă, proaspăt spălată, uşor scrobită –, o cravată, şosete curate, chiloţi...

– Oh, Dumnezeule! exclamă ea încet. Dacă fiecare articol de îmbrăcăminte pe care intenţiona să îl poarte se

afla acolo, pe pat, oare ce urma să îmbrace cînd va reveni de la baie?!

Presupunerea îi strînse gîtul, făcîndu-i respirația dificilă. Efectele joggingului începuseră să pălească. Acea accelerare a pulsului se datora dorinței. Ross trebuia să se întoarcă. O parte din ea nu dorea altceva decît să i se ofere lui. Să i se ofere lui? Aha! Dacă îşi dorea asta, aşa de mult, se putea considera la fel da naivă ca în urmă cu unsprezece ani! Se simțea, pe neaşteptate, lacomă, dominată de nevoia de a-şi satisface chinul lăuntric.

– Te-ai întors!

Chloe se răsuci în loc.

Fără să se intimideze de spaima ei, el zîmbi:

– Am sperat că încă mai umbli pe afară. Făcu un gest în semn de scuză spre patul ei. Presupun că am calculat greşit timpul. Aruncă o privire către hol. M-am servit singur cu accesoriile necesare. E în regulă?

În regulă?! Prosopul îi înfăşura şoldurile aşa cum îşi închipuise ea mai devreme. Atîrna în jos, pe pîntecul lui, şi lăsa puțin loc imaginației. Urmări cu privirea o linie îngustă de păr, pornind de la buric spre talie şi uşor deasupra.

– Chloe! Ross începu să chicotească, răguşit. Ai măcar idee ce se întîmplă cu un bărbat cînd o femeie se uită la el în felul ăsta?

Avu nevoie de fiecare dram de voință ca să nu îşi lase în jos privirea plină de curiozitate.

– Îmi pare rău!

– Oh, să nu-ți pară!

El veni mai aproape. Deşi nu o atingea, trupul lui nu se afla mai departe decît ar fi ajuns o răsuflare.

Şi ea o simțea, simțea nevoia! Îşi puse o mînă pe pieptul lui, ca să îl evite, dar calculase greşit. Degetele ei se

sprijiniră pe o porțiune cu păr moale și negru ce se răspîndea, cald și încă umed, pe pielea ușor bronzată.

Zvîcnetul pulsului o înspăimîntă așa de tare, încît își retrase mîna de pe pieptul lui și și-o duse la spate. Chloe simțea o imensă vinovăție. Dacă și el o simțea, era ascunsă sub dorință. Ochii lui chihlimbarii mocneau, înfierbîntînd-o și mai mult. Nevoia, aaah, nevoia!... Chinul continuu de a fi îmbrățișată și iubită!...

Încet, Ross își lăsă capul în jos pînă cînd buzele lui i le umbriră pe ale ei. Chole le simțea, le voia. Buzele ei se deschiseră, într-o tăcută invitație. Dar el nu o sărută. Fusese, mai degrabă, un slab schimb de răsuflare, un murmur de buze, unele lîngă celelalte, dulce, dulce chin!

Chloe simțea că e gata să explodeze, dornică să ceară. Dar aceasta însemna o cale sigură spre dezgustul de sine. Așa că se desprinse de pieptul lui, împingîndu-l ușor, dar hotărît.

În cele din urmă, el se îndreptă și își drese glasul.

– Mai bine aștepți jos! îi spuse, cu o voce groasă și încordată. Termin repede.

Ea îi urmă sugestia. În clipa în care atingea treapta cea mai de jos, înțelepciunea îi revenise în întregime. Mergînd încet, traversă bucătăria și ajunse pe veranda din spate, de unde privi spre plajă. Dar mareea dinlăuntrul ei era uriașă. Nicio briză rece nu o putea stăvili.

El trebuia să plece. Era cît se poate de clar. Indiferența era doar o iluzie. Ross o stîrnea prea mult.

Avîndu-l alături, întreaga zi însemnase o încercare de a vedea dacă i-ar plăcea să fie cu el tot timpul. Ar fi dorit să spună că ura acest gînd, dar nu putea s-o facă. Fusese ceva plăcut să se trezească dimineața și să fie întîmpinată

în bucătărie de un bărbat, pregătindu-i micul dejun, ceva plăcut să meargă la cumpărături cu el, chiar şi să-l găsească în baia ei. Fusese plăcut. Dar ar fi corespuns alt bărbat pretenţiilor ei?

Cu un oftat, clătină din cap. Trebuia să fie Ross! Mereu Ross.

– Sînt cu totul al tău, prinţesă! strigă el.

Chloe se dezmetici, surprinsă să descopere că orizontul devenise roz-portocaliu, odată cu apropierea apusului. Ross stătea în uşa bucătăriei, siluetă proiectată pe fundalul luminii din interior.

– Rămîi acolo! îi spuse ea, privind din nou apusul, adunînd cît mai multă linişte cu putinţă. Cînd îşi redobîndi controlul, se întoarse în casă. Prinse o urmă de colonie, cînd trecu pe lîngă el, dar se îndreptă hotărîtă spre adăpostul sigur al camerei sale.

Exact la opt, ea cobora treptele scării, purtînd o rochie de un albastru-pal din lînă subţire, adecvată nopţii care se răcorea rapid. Liniile acesteia erau simple: strîmtă pînă în talie şi prinsă la încheieturile mîinilor, cu mînecile şi fusta largi şi un decolteu adînc, în formă de „v".

Îşi făcea griji din pricina acestuia din urmă. Rochia era simplă, dar provocatoare. O cumpărase cu un an înainte, pentru una dintre acele regretabile încercări de a avea o întîlnire, şi ar fi vrut să o evite, tocmai pentru acest motiv. Din păcate, era singura ei rochie elegantă, de dată recentă, din garderobă.

Cu privire la restul, se simţea încrezătoare. Părul, periat şi strălucind frumos, era prins în spatele urechilor cu boboci din mătase bleu-pal. Cîte o singură perlă în lobul fiecărei

urechi făceau pereche cu şiragul din jurul gîtului. Şi ochii îi erau strălucitori. Poate din pricina machiajului? Orice ar fi fost, se simţea ca o prinţesă de porţelan.

Ross era vizibil încîntat.

– Arăţi minunat! îi spuse el, luîndu-i tandru braţul.

Ea se intimidă subit.

– Unde mergem?

– Farmington Court.

Chloe îşi ţinu respiraţia.

– În Newport? Cum ai obţinut rezervarea?

– Oh, m-am descurcat! răspunse el cu un zîmbet modest.

Emoţia lui Chloe era veritabilă.

– Nu mai au locuri libere pentru cină de cîteva luni!

– Deci tu nu ai mîncat acolo încă? Speram să fiu primul care să te invite!

– Chiar eşti! spuse ea şi încercă să îşi controleze respiraţia. De obicei, mănînc aici, îţi aminteşti? Nu, nu am luat masa la Farmington Court, dar mi-am dorit asta. Am auzit că salonul pentru cină este splendid şi mîncarea incredibilă. Îşi arcui o sprînceană. Ţie ţi-e foame, nu-i aşa?

Ross zîmbi:

– Pentru că cinăm într-un loc stilat, voi încerca să nu umblu stîngaci prin pateu. Îşi întoarse capul spre uşă. Să mergem!

Drumul descria un U larg, de la un vîrf de deget de pămînt, înapoi, pe continent, apoi pe lîngă alt vîrf de deget. Conversaţia lor era senină, în contrast cu întunericul care îi înconjura. Chiar şi luna dispăruse în spatele unui strat de nori.

Chloe era considerabil conştientă de Ross. Prezenţa lui copleşitoare umplea maşina şi îi stîrnea simţurile, sporindu-i emoţia.

Farmington Court se afla într-o suburbie a oraşului Newport. Fără niciun ajutor din partea lui Chloe, Ross găsi locul cu uşurinţă.

– Cum ai aflat despre Court? îl întrebă ea, cînd ferma apăru în faţa lor. Nu ştie multă lume despre salonul de aici. Nu mulţi străini, adică. Este un secret bine păstrat!

Zîmbetul lui reflecta luminile strălucitoare ale casei.

– Poate că se presupunea a fi secret, dar zvonul s-a strecurat mai departe. Mi-a fost recomandat de către un prieten din New York, care e din partea locului. Se opri o clipă, apoi continuă: Nu sînt complet străin de Newport. De Little Compton, da. De Newport, nu. Am fost aici vara trecută.

– Tu, aici? întrebă ea cu precauţie.

El confirmă:

– Am petrecut mai multe zile prin preajmă, pescuind cu nişte prieteni.

– N-am ştiut că navighezi!

– Sînt o grămadă de lucruri pe care nu le cunoşti despre mine!

Ross întoarse autoturismul spre locul de parcare acoperit cu pietriş. Ieşi din maşină, o înconjură şi o ajută pe Chloe să iasă.

Mai află încă ceva despre el, cînd trecură de uşa proprietăţii care se întindea pe litoral. Nu numai că îl salută pe *maître,* spunîndu-i pe nume, ci îi şi vorbi într-o franceză fluentă. Odată cu accentul său din Sud, Chloe pierduse de mult şi puţina franceză pe care o prinsese în copilărie, în New Orleans. Rămase tăcută, bucurîndu-se de uşorul, romanticul sunet.

După mai multe clipe de conversație purtată cu voce joasă, *maître* îi conduse spre cea mai mică dintre cele trei încăperi destinate dineurilor pentru public. Era excelent decorată într-un stil colonial, cu o spoială de anglicanism și o doză triumfătoare de cel mai autentic americanism. Încăperea privată avea doar trei mese, fiecare aranjată pentru două persoane. A lor se afla în colțul cel mai îndepărtat, slab luminat de o lumînare. Părea un loc intim, unul în care Chloe și-ar fi dorit să înceteze să mai gîndească limpede.

Dar lucrurile nu stăteau așa. În acest punct, Ross înceta să mai fie o parte a trecutului. Exista numai prezentul, în lumina unei lumînări. Privi peste flacăra pîlpîindă și îi întîlni privirea.

– Îți place? întrebă el dornic de a-i cîștiga aprecierea.

Ea zîmbi:

– Desigur!

– I-am cerut să ne aducă o sticlă de Chassagne de Montrachet.

Dacă franceza lui fluentă o încîntase, faptul că se pricepea la vinuri fine nu o ului mai puțin. Despre acestea știa și ea cîte ceva, moștenire a pivnițelor reputate ale tatălui ei. Incapabilă să se abțină, surîse:

– Iată cum își răsfață armata progeniturile! Vinuri fine! Sînt sigură că Chassagne de Montrachet va fi extraordinar!

Ross rîse:

– Armata n-are nimic de-a face cu asta! Mi-am dezvoltat pasiunea pentru vin după ce am părăsit Peace Corps. Acasă am o colecție de cîteva sticle – un Mouton–Rotschild, un Château Lafite-Rotschild. Preferatul meu este un Côteaux du Layon, de pe Valea Loarei, din 1959.

– Oho! Foarte impresionant! Ce alte bunătăți mai ai de scos din mînecă?

Mîna lui dreaptă zbură spre manşeta celei stîngi, un deget lung prefăcîndu-se a căuta ceva. Căutarea a fost dată uitării cînd *maître* reapăru, cu vinul în mînă, prezentîndu-i sticla lui Ross.

În timp ce el studia vinul, Chloe îl studia pe el. Era un lux pe care condusul maşinii prin noapte nu i-l oferise. Acum îl sorbea din priviri cu aceeaşi venerație pe care i-o oferea el vinului.

Arăta minunat. Costumul, din tweed gri-albăstrui, era acelaşi pe care îl văzuse pe pat. La fel şi cămaşa albă şi cravata stacojie, pe fond albastru. Se îmbujoră, amintindu-şi şi ce altceva mai văzuse, apoi dădu totul uitării şi se concentră asupra trăsăturilor cizelate din fața ei. Erau puternice, dar relaxate, şi degajau încredere. Întunecimea părului şi nuanța uşor bronzată a pielii contrastau cu albul cămăşii, la gît şi la încheieturile mîinilor, adăugînd ceva înviorător înfățişării lui, a cărei prestanță era sporită de tăietura fină a costumului, vizibil lucrat la comandă. Ross reprezenta simbolul unui bărbat de lume – politicos, manierat, cu experiență şi mulțumit. Aspectul lui exterior vorbea despre faptul că ținea lumea în palmă.

Oare era vulnerabil, în vreun fel?

– De ce te încrunți, prințesă? Se aplecase înainte, pentru a nu fi auzit de *maître* care se ocupa cu destupatul sticlei.

– Nu sînt încruntată! Dar era! Simțea asta. Mă întrebam...

Dar trebui să tacă, deoarece *maître* turnase o sorbitură de vin în paharul lui Ross şi aştepta.

Ross ridică paharul cu picior înalt, inhală mirosul, îşi umplu gura cu lichidul pal, lăsînd răbdător buchetul acestuia să i-o încălzească, şi în cele din urmă înghiți.

– Excelent! îl complimentă el pe foarte încîntatul *maître*.

După aceasta, paharele au fost umplute, întîi cel al lui Chloe, apoi al lui Ross.

– Ce doreai să afli? o întrebă Ross, imediat ce au fost lăsați singuri.

– Dacă eşti fericit! Eşti mulțumit de viața ta?

– În cea mai mare parte, da! Mai sînt şi alte lucruri pe care mi le-aş dori. Sinceritatea privirii sale ar fi trebuit să o avertizeze.

Dar ea era prea curioasă să afle amănunte. Blîndețea glasului i se răspîndi pe buzele acum umezite de vin.

– Ce fel de lucruri?

– Ai aflat despre ele ieri, de fapt. Îmi doresc o soție şi copii.

– Aştepți cam de mult!

– Nu depinde de mine.

– Atunci de ce depinde?

Grimasa lui o făcu să se simtă ciudat, mai mult chiar decît vinul cu blînda lui atingere caldă.

– Nu sînt complet diferit de bărbatul pe care l-ai cunoscut cîndva în New Orleans. În sufletul meu, sînt un idealist. Am o anumită reprezentare despre ce ar trebui să însemne dragostea. Dacă nu o pot avea aşa cum mi-o doresc, atunci mai degrabă să nu fie deloc.

Chloe privi în jos. Ce era dragostea? Ce aştepta ea de la dragoste, ca să îi permită să intre în viața ei? Se uită la degetele lui Ross, strîngînd absent piciorul paharului. În acea clipă, dragostea ar fi însemnat să le atingă, să se lase atinsă de ele.

Ascunzîndu-şi mîinile în poală, spuse:

– Vorbeşte-mi despre această imagine, Ross! În forma ei cea mai ideală, ce ar trebui să fie dragostea?

O privi, cu ochi gînditori. Părea să cîntărească ambele părți ale acestei discuții particulare ca într-o balanță, în vreme ce zgomotul surd al restaurantului răzbătea pînă la ei.

Chloe aştepta, sorbind din vinul care-i dădea curaj. Gîndurile îi hoinăreau, dar nu în jurul discuției. Nu era nimic de discutat. Ross Stephenson era cu mult mai ispititor decît fusese în amintirile ei din toți acei ani. Era un bărbat „pentru ziua de azi", făcut să fie sorbit şi savurat, la fel ca vinul pe care i-l turna el acum în paharul gol.

Cînd el vorbi, se simți plină de recunoştință pentru carapacea protectoare în care o învăluise vinul.

– Cînd ai fost ultima oară acasă?

– Acasă?

– În New Orleans. Te duci des acolo?

– Nu. New Orleans însemna trecutul. Ea îşi dorea prezentul. Ce legătură are una cu alta?

– Dragoste. M-ai întrebat despre asta. Odinioară, îți iubeai familia. O mai iubeşti?

– Da.

– Dar nu îi vezi niciodată pe ai tăi! Nu îți este dor de ei?

În ciuda vinului, ea deveni defensivă.

– Ba da!

– Cît de des telefonezi acasă? întrebă el blînd.

– Destul de des.

– Şi ai fost acolo, în ultima vreme?

Ea se eschivă:

– Am făcut-o, cu ceva timp în urmă.

Cînd Ross se aplecă în față pentru a-şi continua raționamentul, ea îl simți cu adevărat şi sincer îngrijorat.

– De ce, Chloe? Ce înseamnă dragostea pentru tine, dacă poți să îi ignori pe toți aceşti oameni care suferă de grijă pentru tine? Asta nu se poate numi iubire!

– Vorbim despre diferite feluri de dragoste! Cu una te naşti, pe cealaltă o alegi.

– Rezultatul este acelaşi! Din clipa în care un bărbat şi o femeie fac un angajament şi se căsătoresc, ei se confruntă cu acelaşi fel de încercări cu care se confruntă familia ta. Tu ai fugit...

– Nu! Îl strînse de braţ. Te rog, Ross, nu! Nu vreau să vorbesc despre asta!

El continuă, pe un ton blajin:

– Va trebui să discuţi despre asta, cîndva! Sînt atît de multe lucruri pe care refuzi să le înfrunţi, despre tine însăţi, despre familia ta!...

– Nu în seara asta! insistă ea. Îşi lăsă ochii să implore, doar fiindcă vocea îşi păstra demnitatea. În seara asta vreau să mă simt bine! Te rog!

Ross se uită întîi la ea, apoi la faţa de masă, iar după aceea spre peretele îndepărtat. Cînd, în cele din urmă, îşi întoarse privirea spre ea, văzu licărirea de umor:

– Cînd mă priveşti în felul ăsta, fac orice îmi ceri!

Chloe profită de ocazie.

– Orice?

– Orice!

– Atunci povesteşte-mi despre expoziţia lui Picasso! Ai văzut-o, cînd a fost la New York, nu-i aşa? Era chiar aşa de spectaculoasă, cum susţineau ziarele?

– Fiecare bucată!

Aşteptă ca el să continue, dar Ross rămăsese cu privirea la ea.

– Continuă, Ross! Povesteşte-mi despre expoziţie!

Ochii lui se îngustară.

– Nu renunţ, Chloe! Vom reveni la această discuţie, mai devreme sau mai tîrziu! Dar acum îţi voi face pe plac.

– Abia aştept! exclamă ea. Expoziţia?!...

*

Seara trecu mai repede decît şi-ar fi putut închipui ea. Nu numai că au discutat despre Picasso, dar au dezbătut subiecte din politică, de la bursa de pe Wall Street şi, de asemenea, despre Liga Naţională de Fotbal. Chloe nu acordă mare importanţă fripturii de vită, Châteaubriand Bouquetière, cu sos bearnez, şi nici vinului roşu ameţitor. Atenţia îi era destinată lui Ross, numai şi numai lui.

Cînd, oare, se întîmplase ca ea să jure că va fi indiferentă?! În dimineaţa aceea? Ce prostie din partea ei să îşi închipuie că ar putea rămîne indiferentă faţă de Ross prea mult timp! Îşi dădea seama că ochii îi erau strălucitori şi obrajii i se îmbujoraseră, şi că nu se putea abţine să zîmbească. Indiferenţă? Slabă speranţă! Chiar fără a mai pune la socoteală aspectul fizic, găsea că el era cel mai interesant şi mai bine informat bărbat din cîţi cunoscuse vreodată. Deşi nu erau de acord în toate privinţele, el respecta dreptul lui Chloe la propria ei părere. Conversau liber şi degajat, niciunul temător că îl va ofensa pe celălalt.

Ross şi vinul o făcură să se relaxeze. Cînd el sugeră că ar putea lua brînza dulce la desert pentru acasă, ca să o mănînce cu fructe, în timp ce ar fi privit oceanul, ea a fost întru totul de acord. Din nefericire, cînd au ieşit de la Farmington Court se făcuse de-a dreptul frig, iar în timpul drumului spre casă începu să burniţeze.

– Cam mult, pentru o uşoară briză de seară! mormăi Ross, în vreme ce o zorea pe Chloe în sus, pe scări, printre stropii mari de ploaie. Camera de zi e singura opţiune!

– Ceea ce va fi grozav! Am oricum o dispoziţie pentru Debussy, şi îl voi completa cu zgomotul valurilor.

El îi zîmbi:

– *La Mer?*

– Mă gîndesc la altă lucrare!

Odată ajunsă înăuntru, ea se duse drept la rafturile de sub combina stereo, unde ținea o mică, dar îndrăgită colecție a operelor marilor maeștri. Plină de mîndrie, scoase din grămadă un CD.

Ross înălță o sprînceană:

– *L'après-midi d'un faune?* Din nou accentul lui impecabil! Nu l-am mai ascultat de ani întregi!

– Eu o numesc întotdeauna „După-amiaza unui faun"! Îmi place totuşi felul în care îi spui tu. Sună mult mai romantic.

– Este o piesă romantică!

Ignorînd semnalul de îngrijorare care răsuna undeva, în străfundurile minții sale, ea fixă CD-ul. Întreaga seară fusese una romantică, de ce nu ar fi şi această piesă? Dacă dorea să se distreze, de ce s-ar opri?

Ross se lăsase pe vine şi îi studia colecția. Expresia lui era în totalitate masculină şi vizibil răutăcioasă cînd îi făcu un semn cu ochiul, privind spre ea, peste umăr.

– Ai şi Ravel. L-aş putea pune pe ăsta?

– Debussy va fi perfect! spuse ea, fără să clipească.

Bogăția de acorduri picturale umplu camera. Chloe se aşează înr-un colț al canapelei, lăsîndu-şi capul pe spate şi închizînd ochii. Era conştientă de mişcarea din încăpere, dar se concentră asupra muzicii care plutea blînd prin aer, în jurul ei. Asculta, visătoare, şi numai căldura buzelor care îi sărutară o dată gîtul gol o trezi. Deschise repede ochii.

– Vino lîngă mine şi ia nişte brînză.

O apucă de mînă şi o trase uşor jos, pe podea, lîngă o farfurie cu brînză şi fructe. Ea îşi scoase sandalele cu tocuri înalte.

Stăteau în fața canapelei și a fotoliilor, pe o carpetă groasă care acoperea duşumeaua din lemn tare. Chloe tăie felii din fructe şi brînză, aşezîndu-le una peste alta şi oferindu-i lui Ross. El se lungise sprijinit într-un cot, cu picioarele întinse şi încrucişate, ținînd paharele pline cu vin.

– Încerci cumva să mă îmbeți? îl tachină ea.

– Ce e aşa de amuzant în a fi beat? El făcu o pauză. Eşti sigură că nu vrei să ascultăm Ravel?

– Nu îți place Debussy? întrebă ea cu inocență. În loc de răspuns, Ross îi întinse paharul ei cu vin.

În orele ce urmară, discutară despre multe. Chloe îl întrebă pe Ross despre copilăria lui şi află că avea o soră şi un frate, că studiase vioara, pe durata unei toane culturale a mamei lui, şi că fusese eliminat o zi de la şcoală, după ce aruncase o bombă cu apă de la etajul al doilea al clădirii şi udase copiii de pe terenul de joacă.

– O bombă cu apă? Ross, cum ai putut? Este soiul acela de lucruri pe care le urăsc fetele!

– De aceea am şi făcut-o!

– Fugi de aici! chicoti ea, cu ochii pe jumătate închişi. Un bărbat afemeiat ca tine?

– Bineînțeles! Aveam opt ani atunci! Îmi satisfăcea nevoia de senzații.

Chloe rîse la gîndul unui Ross de opt ani, luptîndu-se cu „nevoia de senzații". Cu siguranță că nu se mai străduia să obțină aşa ceva acum!

– Tu ai trei frați, nu-i aşa?

Ross prinsese momentul perfect ca să schimbe subiectul discuției. Acum Chloe era mult mai relaxată, într-o dispoziție mult mai receptivă. Aşa că îi răspunse:

– Îhî! Allan, Chris şi Tim. Se ocupă cu afacerile tatei. Se încruntă. Nu i-am mai văzut de mult!

– N-ai vrea să mergem acolo luna viitoare, de Ziua Recunoştinţei?

Noiembrie era ultima lună din an în care ar fi mers vreodată să îi viziteze!

– Nu! Cred că Tim se va afla atunci la New York. Poate îl voi întîlni acolo. Nu sînt sigură. Nu am mai auzit de el de ceva vreme.

– Le telefonezi?

De această dată, ea mirosi capcana.

– Oh, nu! Încetează, Ross Stephenson! Nu sînt aşa de beată ca să nu pot vedea ce încerci să faci! Nu ţine!

– Nu vrei să-mi povesteşti despre tine? întrebă el cu o dezamăgire atît de sinceră, că aproape o convinse. Aproape şi nu prea! Erau atît de multe lucruri cu care nu dorea să se confrunte în acea noapte! Trebuia să fie o noapte destinată prezentului. Clătină din cap, într-o insistenţă tăcută. Atunci vino mai aproape. Înainte ca ea să poată protesta, o trase, sprijinind-o de el, în timp ce el se sprijinea de canapea. Aşa! Vocea îi era încîntător de răguşită. Confortabil?

– Oho!

Era extrem de confortabil. De fapt, nici nu îşi putea închipui un loc unde s-ar fi simţit mai bine. Pieptul lui Ross se lăţea sub obrazul ei, braţele lui o înconjurau blînd, inima lui bătea într-un ritm liniştitor.

Timpul devenise o entitate lipsită de importanţă. Nu era nevoie să se mişte. Stăteau nemişcaţi unul în braţele celuilalt, legănaţi de muzică. Debussy lăsase de mult locul lui Grieg şi lui Ceaikovski.

Cu vin, muzică şi un bărbat, Chloe era mulţumită. Aşa că nu a avut nicio problemă cînd Ross o întrebă:

– Tu şi Crystal eraţi identice, nu-i aşa?

– Ca aspect exterior, dar existau diferențe pe care noi le puteam vedea.

Răsuflarea lui făcea să i se înfioare părul la tîmplă.

– Ați fost de nedespărțit în timpul copilăriei?

– Destul de mult! Deoarece băieții erau cu mult mai în vîrstă, nu rămăsesem decît noi pe lîngă casă.

– Trebuie să fi fost bune tovarășe de joacă.

– Îhî! Era amuzant. Ea era mai aventuroasă, eu – mai conservatoare.

– Dar tu te-ai apropiat de mine în noaptea aceea, nu Crystal! M-am întrebat mereu de ce!

Chloe își dădu capul pe spate ca să îl poată privi:

– Ne-am certat, fiindcă nu știam la care te-ai uitat. Eu credeam că la mine. Crystal susținea că nu poți vedea nicio deosebire. Se opri. La cine te-ai uitat atunci, Ross? La mine sau la Crystal?

Buzele lui se curbară ușor. Amuzat pentru o clipă, îi răspunse:

– Arătați amîndouă la fel!

– Nicidecum! Haide, care din noi a fost?

Ross își ridică privirea:

– Ah, lasă-mă să mă gîndesc! Una avea părul negru încrețit spre stînga, iar cealaltă părul negru încrețit spre...

Ea îl împunse în coaste.

– Vorbesc serios! Sau pe tine te interesa orice fată drăguță?

Ross redeveni serios.

– Te voiam pe tine, Chloe! Vedeam deosebirea. Sora ta era la fel de frumoasă, dar tu aveai ceva mai mult. Nu prea pot să îți explic!

Nici nu mai era nevoie. Faptul că acum știa că el o alesese pe ea îi era de ajuns ca să îi ușureze o parte din vina care o chinuia de atîția ani.

El strînse brațele.

– E în regulă, prințesă! Acum, ia să-mi spui tu mie de ce ai fost tu cea care mi-a ieşit în întîmpinare?

– Eu te doream mai mult!

Cînd el inspiră adînc, mîna lui Chloe alunecă mai jos, spre abdomenul lui. Într-o mişcare periculoasă, ea atinse punctul în care cravata zăcea într-un nod slab, unde cei doi nasturi ai cămăşii fuseseră desfăcuți. Pieptul lui o îmbia. Îl atinse şi îi descoperi minunata căldură. Vocea lui Ross deveni mai groasă:

– V-ați certat?

– Nu chiar!

– Dacă Crystal era cea mai impulsivă, nu pot să cred că a cedat fără o ceartă.

– Eu nu aş numi-o ceartă.

– Atunci ce? Cum ați rezolvat?

Pe neaşteptate, Chloe deveni nesigură. Ceea ce făcuseră ele i se părea grosolan. Dar trebuia să continue.

– Noi, eh, am dat cu banul!

– Poftim?!

– Am dat cu banul!

– Pentru a vedea care dintre voi mă va avea? La încuviințarea ei, el izbucni în rîs. Chloe MacDaniel! Sînt îngrozit! Vrei să spui că ai lăsat ca o monedă să decidă care dintre voi două mă va seduce? E înspăimîntător!

Ea se apropie mai mult şi şopti:

– Nu era o monedă „cinstită"!

Puternic ispitită de mirosul intens masculin al pielii lui, ea îl sărută pe piept.

– Poftim?!

Ea îşi drese glasul:

– Ştiam că eu voi cîştiga!

Ross o privea, năucit.

– Explică-mi, te rog!

– Crystal şi cu mine obişnuiam să ne facem farse una alteia. Fiecare avea punctele ei tari. Ea mă învingea întotdeauna, cînd se simţea motivată. Ea era prima care se aşeza la volanul maşinii, prima care alegea cea mai drăguţă rochie din magazin, prima care răspundea la telefon. Eu mă mîndream ca fiind cea deşteaptă.

– Şi acest dat cu banul?

Chloe îi cerşea iertarea din privire:

– Era moneda mea. Eu îi spuneam „capete"!

Expresia de pe chipul lui Ross dovedea că încet-încet începea să înţeleagă. Zîmbi apreciativ.

– Şi moneda avea două capete?

– Avea!

Orice ar fi putut gîndi despre faptul că trişase, era, neîndoielnic, încîntat că „a-l cîştiga" însemnase aşa mult pentru ea.

– Asta merită un sărut! spuse, aplecîndu-se spre Chloe.

177.068

7

Chloe îi întîmpină buzele fără nicio ezitare. Aşteptase acest moment toată seara. Gura sa tînjise după sărutul lui încă din secunda în care acceptase să se îmbrace elegant şi să iasă să cineze împreună cu el. „Doar de data asta!", îşi spusese ea atunci. Cuvintele acelea îi răsunau acum în minte. Doar de data aceasta dorea să se odihnească în braţele lui Ross. Doar de data aceasta ar fi vrut să guste iubirea lui. Doar de data aceasta dorea să se elibereze de trecut!

Băuse prea mult vin! Nu exista nicio îndoială. Oare ar fi vrut toate acestea, dacă mintea i-ar fi fost limpede? Poate da, poate nu, dar nu făcea nicio deosebire. Chiar aici, chiar acum, ea se afla unde dorea să fie.

Ross părea la fel de mulţumit, dacă felul în care o sărutase însemna ceva. O savură iarăşi, şi iarăşi, părînd să descopere ceva nou de fiecare dată. Oricum, cu siguranţă, cu ea aşa se întîmpla. O dată era dulceaţa vinului de pe buzele lui, altă dată fermitatea gurii, apoi arsura ei. Sărutul lui era un clocot puternic, cald, umed şi îmbătător.

Dornică de mai mult, îşi aruncă braţele în jurul gîtului lui şi descoperi suprafaţa netedă de sub cămaşă. Era un bărbat care oferea multe zone de explorat. Ea era explo-

ratorul, pe un ocean al dorinței, agățată de el, ca de o abundență crescîndă a unei mări a simțurilor.

Limba lui cerceta şi mîngîia, făcînd să țîşnească răspunsul de mulțumire şi ea i-l oferea necondiționat, deschizîndu-se spre el cu încîntare.

Dorința creştea. Înțelegînd ceea ce aşteaptă, el aprofundă sărutul. Acum, buzele lui le stăpîneau pe ale ei, în vreme ce mîinile îi prindeau viață pe fața ei.

Lîngă gura lui Chloe, vocea lui sună răguşit:

– Ai habar de ceea ce îmi faci?

Răspunsul ei a fost ca un suspin:

– Ştiu ce îmi faci tu mie! Se întîmplă de fiecare dată.

– Chiar aşa? A trecut mult timp de cînd n-ai mai fost cu un bărbat!

– Pe alese! Aşezîndu-şi capul pe umărul lui, îi studie maxilarul puternic, nasul drept, ochii de culoarea chihlimbarului.

– N-am avut niciodată înainte o asemenea experiență. Nu am mai dorit niciodată, cu adevărat, vreun alt bărbat.

– Asta e o experiență? şopti el, dintr-odată precaut. Ce vrei tu, Chloe? Ştii tu, oare?

Ea îi răspunse aplecîndu-şi capul şi lipindu-şi buzele de gîtul lui. Excitată de mirosul de mosc, îi desfăcu nodul cravatei şi îi descheie nasturii cămăşii. Oftatul lui Chloe îl încălzi, cînd mîinile ei îi alunecară peste trup, dar geamătul lui o preveni asupra a ceea ce urma.

Ross îşi înfipse mîinile în părul ei.

– Uită-te la mine! Ochii îi ardeau de dorință. Ştii ce vreau eu, Chloe? Vreau să te simt din plin! Vreau să îți cunosc fiecare părticică din trup! Jumătățile de măsură n-au mers niciodată la mine, în ceea ce te priveşte. *Trebuie să fiu în tine!* Poți accepta asta? Privirea îi licări pe obrajii îmbujorați. Nu te vei urî mîine?

Întrebarea o luă prin surprindere. Nu dorea să se gîndească la ziua de mîine. Ochii îi erau plini de lacrimile unei profunde, răvăşitoare dorinţe.

– Nu mă interesează ce voi simţi mîine, dar ştiu ce vreau acum. Ştiu ce îmi trebuie.

– De ce acum? Era o altă întrebare surprinzătoare. Cu unsprezece ani în urmă a fost răzvrătire.

– Nu răzvrătire.

– Atunci de ce? întrebă el, cu mai multă blîndeţe.

Ea inspiră profund. Mirosul pielii lui îi dădea putere.

– Da, erai deosebit! Alţi bărbaţi pe care îi cunoscusem erau „de soi". Fraţii noştri erau la fel de aferaţi ca şi părinţii noştri. Tu erai ceva nou. Înviorător.

– O provocare?

– Poate!

– Te provoc acum?

– Da, dar numai în parte. Dorinţa îi îngreuna limba. Atracţia este acolo, exact ca în urmă cu unsprezece ani. Nu mă face să încerc să îţi explic fiindcă nu pot. Numai Dumnezeu ştie că nu am dorit să simt ceva pentru tine! Tu eşti cel care a apărut aici neinvitat, îţi aminteşti?

El zîmbi glacial:

– Mi-ai mai spus-o!

– Îmi trezeşti amintirile. Poate că ceea ce îmi trebuie este să alung aceste amintiri cu ajutorul altora, noi.

Zîmbetul îi redeveni cald:

– Te foloseşti de mine!

Cînd Chloe se trase înapoi, mîinile lui căzură în lături. Era propria ei stăpînă, cum fusese toţi aceşti ani. Şi ştia ce îşi dorea!

– Da, te folosesc! Te folosesc ca să îmi dovedesc mie însămi că pot simţi şi trăi! Te folosesc ca să mă ajuţi să

îngrop trecutul! Ai dreptate! Trebuie s-o fac! Dar tu nu vezi, sfîrşi ea, pe un ton de implorare, că eşti singurul care mă poate ajuta?

Pentru multă vreme, tăcerea a fost la fel de consistentă, ca şi stăruitoarea arşiţă a pasiunii. În cele din urmă, Ross ridică o mînă spre obrazul ei.

– Vreau să te cred, Chloe. Vreau din tot sufletul.

– Atunci fă dragoste cu mine. Arată-mi ce ar trebui să fie iubirea.

Cu un sunet surd, se întinse şi o trase spre el, sărutînd-o pătimaş, acoperindu-i fiecare părticică, aici şi acum. Chloe se oferise ea însăşi braţelor lui. Încredinţîndu-i-se, în totalitate, îşi pierdu orice inhibiţie şi răspunse sărutărilor cu aceeaşi intensitate. Buzele lui i se plimbau pe gît, înaintînd puţin cîte puţin către decolteul rochiei.

– Mi-am dorit întrega seară să fac asta! şopti el, la cîteva clipe după ce găsi punctul cel mai de jos. O sărută acolo, un sărut umed, cu gura deschisă, apoi urcă din nou. Gura îi era pregătită cînd îi prinse sînii în căuşul palmelor şi îi ridică spre buzele lui.

Chloe oftă slab. Îşi ţinea ochii închişi, cu mîinile îngropate în părul lui.

Cu o încetineală chinuitoare, îi trase în jos corsajul rochiei, eliberîndu-i pieptul, puţin cîte puţin. Se înfioră, cînd un sîn i se dezgoli. Sărutarea lui era fierbinte, aerul rece. Se arcui, urmărind cu privirea cum limba lui îi atingea sfîrcul întărit, încercuindu-l, atingîndu-l din nou.

– Ross! icni ea, încordîndu-se sub el şi dorindu-şi mai mult.

– Dragostea înseamnă chin, Chloe! Înseamnă să vrei, şi să vrei, şi să vrei, pînă cînd vei fi în stare de orice. Ai răbdare.

Ea încercă, dar era un chin, într-adevăr, să îl privească scoţîndu-şi cămaşa din pantaloni şi descheindu-şi şi ultimul nasture. Îşi muşcă buza, abţinînîndu-se să nu-l atingă. Ar fi putut fi sculptat în lut de un maestru, atît era de minunat, chiar mai minunat, căci era real. Era o fiinţă umană, virilă, vie.

Răbdarea i-a fost din nou pusă la încercare, cînd el a ridicat-o, făcînd să îi alunece fermoarul pînă la mijloc, apoi trăgîndu-i rochia în jos, eliberîndu-i braţele din mînecile largi. Goală pînă în talie, avea nevoie de atingerea lui, dar el o mîngîie mai întîi cu ochii. Sînii îi tresăreau, cerşind să fie cuprinşi în căuşul palmelor şi strînşi.

– Nu mai sînt la fel! şopti ea, şovăitor. Eram mult mai tînără atunci!

Un sunet veni din adîncul gîtului lui. Cuvintele îi ofereau încredere.

– Mai tînără atunci, dar mai bună acum!

Ochii lui spuneau că acesta este adevărul. Cu mîini tremurătoare, îi pipăi sînii cu mişcări atît de uşoare, de blînde, că îi veni din nou să ţipe.

Răbdarea începea să o părăsească. Cînd se gîndea că văzuse ultima parte, Ross o trase spre el, strivindu-i sînii de pieptul lui, într-o mişcare care îi tăie respiraţia.

El scoase un alt sunet profund, de această dată foarte masculin, foarte satisfăcut. Mîinile i se mişcau pe spatele ei, acoperindu-i fiecare părticică de piele netedă, şi Chloe îi urmă fiecare îndemn. Cu ochii închişi, savura plăcerea de a-l simţi, lăsîndu-şi palmele să i se joace pe spate şi apoi să se bucure de pieptul lui. Sfîrcurile lui erau netede şi tari, ale ei erau ridicate şi înfiorate. Gîtul lui era puternic, al ei era subţire. Pielea lui bronzată era de culoarea

fildeşului. Trupurile lor erau atît de diferite, dar lumina din ochii lui ardea şi într-ai ei. Iar ea vedea acolo dorinţă. Puternică şi fierbinte.

Chloe abia putea să respire, cu atît mai puţin să vorbească. Mai excitată decît fusese vreodată, devenea şi mai mult cu fiecare atingere a degetelor sau ale limbii lui. Inima îi bătea mai repede, purtîndu-i sîngele fierbinte prin vene. Era liberă! Era vie! Dorea să îi aparţină lui Ross, mai mult decît orice altceva pe lume.

Simţindu-i graba, el o trase în sus. Rochia îi alunecă peste şolduri, formînd un cerc albastru-pal pe podea. Conştientă de admiraţia din ochii lui, ea păşi înainte, cu nimic altceva pe ea decît o pereche de bikini de mătase.

Cînd îşi întinse braţele spre ea, se îndreptă spre el şi îi înlănţui strîns gîtul cu ale sale. Sînii i se striviră de pieptul păros. Se simţea arzînd pe dinăuntru.

– Chloe... Chloe... Chloe... scandă el slab, evocare a acelei brize blînde de septembrie din New Hampshire. Dar nu se putea gîndi la ce fusese înainte, nu cu acele degete trecînd uşor peste şoldurile ei, apoi înconjurîndu-i-le. Ross era minunat, tandru. Se simţea rîvnită, dorită şi iubită, fie şi numai pentru acea noapte.

– Grăbeşte-te! Se arcui sub el, cu trupul în flăcări. Grăbeşte-te!

O întinse pe spate, apoi îşi desfăcu catarama de la curea şi îşi descheie pantalonii. Ochii ei îl devorau, flămînzi, în vreme ce el îngenunchea, pentru a se descotorosi de pantaloni.

Chloe tremura de excitaţie, cînd Ross trase o pernă de pe canapea şi o aşeză pe podea. Se lăsă în jos şi întinse o mînă, dar, pentru un minut, ea nu se putu mişca, nu îşi putu lua ochii de la trupul lui. Era perfect, din toate punctele

de vedere, cu toată masculinitatea lui în plin apogeu. Cu unsprezece ani în urmă, fusese prea ruşinoasă ca să îl studieze, dar nu şi acum. Dacă ar fi fost un artist, ar fi dorit să îl imortalizeze. Dar ea era doar o femeie.

– Chloe!

Îi luă mîna şi se întinse lîngă el, cu un geamăt slab. Cînd începu să îl atingă, el inspiră profund.

– Oh, Dumnezeule, şopti, răguşit, oh, Dumnezeule, asta e! Pieptul i se înălţă. Copleşit de senzaţii, respira cu greutate. O simţi, prinţesă?

Erau două feluri de senzaţii, fizice şi emoţionale. Chloe le experimenta pe amîndouă. Cu o deplină mulţumire, se mişca fără constrîngeri peste trupul lui. Degetele ei descopereau plăcerea cu fiecare atingere, inima ei – satisfacţia. Îi atingea cele mai excitabile părţi, în vreme ce el i la atingea pe ale ei.

– Acum! îl imploră ea disperată.

– Sărută-mă, mai întîi! murmură el.

În vreme ce ea îşi întorcea faţa spre el, se urcă deasupra, alunecînd între coapsele ei desfăcute.

Ţipătul ei se pierdu în gura lui, cînd el o pătrunse. Orice şi-ar mai fi putut aminti despre trecut dispăru chiar atunci, pălind în lumina prezentului. Trupul îi luă foc, arzînd mai fierbinte cu fiecare mişcare a şoldurilor lui, cu fiecare penetrare din ce în ce mai profundă. Ea se înălţă, şi se înălţă, în întîmpinarea lui, încordată mai mult, mai tare, pînă cînd trupul îi explodă în spasme, şi se trezi în paradis.

Strigă din nou cînd auzi strigătul lui Ross. Simţea încordarea muşchilor lui, mişcarea ritmică a şoldurilor, apoi bucuria, un zvîcnet uriaş înlăuntrul ei. Se strîngeau în braţe, împărtăşindu-şi bucuria.

Zăcură un timp, într-o stare ce părea de-a pururi o încîntare. În cele din urmă, cu trupul umed, el se strecură afară din ea şi se întinse alături. Aerul nopţii era sfîşiat de respiraţia gîfîită, a lui şi a ei.

Chloe zăcea, ameţită. Apoi, pe neaşteptate şi în mod inexplicabil, a fost copleşită. Apăsîndu-şi obrazul pe inima bătînd puternic a lui Ross, ea începu să plîngă.

Speriat, el o întrebă:

– Ce e, prinţesă?

– Îmbrăţişează-mă, doar! Îmbrăţişează-mă strîns!

El o strînse în braţe, de parcă ar fi fost cel mai preţios lucru din lume, şi o ţinu aşa, în vreme ce ea plîngea. Chloe nu putea să explice de ce o făcea, el nu o întrebă. Doar o îmbrăţişa, o mîngîia pe spate, îi şoptea nimicuri dulci de alinare şi oferea sprijin capului ei.

Treptat, ochii i se uscară şi pulsul îi deveni mai regulat.

– Îmi pare rău! Habar n-am ce mi-a venit.

– Cum te simţi acum?

– Mai bine! Suspină, pentru ultima oară, şi îşi frecă obrazul de pieptul lui. Mulţumită! Se gîndi la asta şi, în cele din urmă, îşi înălţă capul. De fapt, mă simt extraordinar. A fost cel mai minunat... Cuvintele îi muriră, cînd îşi simţi gîtul strîngîndu-i-se din nou.

Ross se răsuci, împreună cu ea, astfel încît să poată sta pe o parte, faţă în faţă unul cu celălalt. Îi contură liniile fine ale maxilarului şi obrazului, apoi vîrfurile degetelor lui coborîră pe gît, spre claviculă.

Chloe simţi un freamăt înlăuntrul ei. Probabil că arăta speriată, căci el rîse.

– Doar nu te gîndeşti că ai putea să o simţi din nou, aşa repede? Cînd el îşi strecură un picior între ale ei, ea se apropie, dar el nu o incită. Pe neaşteptate, devenise serios.

A fost minunat, prințesă! Chiar mai mult decît înainte. Am trăit toți acești ani întrebîndu-mă dacă ți-ai imaginat asta. M-a chinuit, mereu și mereu. Și aici, dintr-o singură încercare, ai făcut-o din nou, și mai mult.

– Nu eu! Noi! Îl atinse între coapse.

El icni.

– Vrei să o faci din nou! spuse, și o sărută.

De această dată, au făcut-o fără grabă.Ross era un expert, arătîndu-i lui Chloe cum să îl incite și să se oprească, iar cînd ea îi urma îndemnul, el se juca de-a martirul. Ea se complăcea în plăcerea de a învăța nuanțele atingerii, mîngîind, purtîndu-l spre marginea prăpastiei, rămînînd acolo și, incredibil, puterea pasiunii deveni și mai intensă. De această dată, cînd s-a terminat, n-au mai fost lacrimi. Cu ochii închiși, se cuibări lîngă el, împlinită și fericită. Nu mai avea nicio grijă pe lume.

Adormiră, fără să fi observat ploaia puternică ce răpăia pe acoperișul casei. Trupurile lor îngemănate le ofereau căldură, carpeta moale – confort. Era aproape patru dimineața cînd Ross o trezi cu blîndețe.

– Hai să mergem la etaj! șopti el, sărutîndu-i urechea.

Amețită și dezorientată, se întinse spre el.

– Ce s-a întîmplat?

El stătea în genunchi și o strîngea în brațe:

– Nimic. Vreau doar să te duc în pat.

– Nu pleci?

Îl prinsese strîns cu brațele pe după gît, dar el chicoti.

– Vreau să te duc în pat...

– Tu ești... din nou?

– Sssst! Doresc să fii în stare să îți reamintești ce ai trăit în patul tău, pentru toate acele lungi nopți singuratice

de acum înainte! spuse el, pe un ton tărăgănat. Traversă camera de zi şi o purtă pe scări, ţinînd-o în braţe fără niciun efort. Şi mai vreau să te obsedez! adăugă, de data aceasta cu mai puţin umor. Vei zăcea întinsă în patul tău şi îţi vei aminti cum este să mă simţi, pînă cînd vei fi gata să explodezi!

Trează de-a binelea, Chloe îşi simţea trupul cald. Sînii stăteau comod la căldura pieptului lui, şoldul se cuibărise pe pîntecul lui gol. Era încă noapte. La adăpostul întunericului, ea putea să facă orice. Buzele ei se întoarseră, cu nesăbuinţă, spre umărul lui, limba ei umezi o fărîmă, dinţii lăsară un semn.

– Heeei! Ai grijă!

O puse jos, lăsînd-o să alunece încet peste trupul lui. Mîinile se opriră pe şalele ei, apăsînd-o puternic pe erecţia lui la apogeu. Spre încîntarea lui Chloe, şi ea era la fel de excitată.

Buzele li se întîlniră, deschise acum şi încrezătoare. Nu exista o limită pentru acea plăcere, ci numai nevoia de mai mult, şi încă mai mult.

– Patul! rosti el, în grabă, răguşit, trăgînd cuvertura. Ea se prăbuşi pe cearşafuri odată cu el, şi a urmat o furie a împreunării, o îmbinare a dorinţei, spaimei şi lăcomiei nestăpînite. Se apropia dimineaţa. Nu se mai săturau unul de altul. Cînd, în cele din urmă, atinseră punctul culminant şi apoi se prăbuşiră, trupurile le erau umede şi epuizate. Adormiră din nou.

Chloe deschise ochii în lumina cenuşie a unei dimineţi îmbibate de apă şi în strălucirea care venea dinspre Ross. Părul lui negru era zburlit. Stătea aplecat deasupra ei.

Cu un zîmbet brusc, el îi apuse:

– Am vrut să văd dacă va merge.

– Să vezi dacă va merge ce?

– Dacă te voi putea trezi prin puterea voinței. Am îndreptat spre tine unde cerebrale.

– Undele cerebrale nu mă trezesc. Ea căscă. Aş fi făcut-o oricum.

El se întinse şi se strîmbă:

– Mă simt foarte folosit.

– E un fel de a spune! ripostă ea, dar rămase pe gînduri. De ce să nu o facă?

Se răsuci într-o parte, dar el o întoarse din nou pe spate şi o ţintui cu un braţ.

– Nu face asta! După noaptea trecută, nu poţi pleca astfel!

– Nu pot?

– Nu vrei. Hai să vorbim! spuse el blînd şi se ridică.

Ochii lui cutreierau peste părul ei, care se răsfirase pe pernă, apoi pe deasupra cearşafurilor, care se înmănuncheau pe abdomenul ei. Se uita la fiecare părticică din trupul ei, ca şi cînd ar fi fost neprețuite. În cele din urmă, cu o voce profundă, spuse:

– Te iubesc, Chloe!

Încă nepregătită pentru aşa ceva, ea se întinse să-i acopere gura, dar el o prinse de mînă şi i-o ţinu pe pernă. Aplecîndu-se, o sărută lung. După ce buzele lui le părăsiră pe ale sale, el continuă:

– Te iubesc şi vreau să mă căsătoresc cu tine!

Ea clătină din cap.

– Chiar vreau! insistă el.

O durea capul. Încă nu era pregătită, nu era pregătită deloc!

– Noaptea trecută, noi doi am făcut dragoste! A spune „te iubesc" înseamnă cu totul altceva!

Ross nu se clintea.

– Susține asta oricît de mult dorești, dar nu vei schimba nimic! Te iubesc! Aș dori să pot spune că te-am iubit și cu unsprezece ani în urmă. Ar suna atît de romantic! Atunci te-am dorit! Mi-am dat seama că exista ceva în tine – adînc în tine – care mă intriga. Dar n-am reușit să te cunosc. Cîteva ore înseamnă prea puțin timp.

– Era greu să însemne mult mai mult decît acum! protestă ea.

– E mai mult decît două săptămîni!

– Și mai puțin decît două zile!

– Spune-mi că nu te-ai gîndit la mine!

Ea își reaminti toate acele lungi ore de după ceea ce se întîmplase în New Hampshire.

– Nu pot! M-am gîndit la tine. Dar a iubi pe cineva presupune că trebuie să petreci mai mult timp cu acea persoană.

– Te agăți de fire de paie. Te iubesc! Dacă ai fi cinstită cu tine însăți, mi-ai spune și tu că mă iubești.

Asta o înspăimînta cel mai mult. Nu exista loc pentru acest fel de iubire în viața ei!

– Tu nu știi ce simt eu!

– Știu ce ai simțit azi-noapte. Nu a fost nicio simulare! Regret, Chloe, dar tu ai reacționat la iubire! Exact ce trebuia să faci.

– Nu! În niciun caz! Avea nevoie de timp. Știa ce avea de spus. Am răspuns nevoii tale. Numește-o poftă sau dorință fizică, dar nu iubire.

– Te temi! afirmă el.

A urmat o tăcere de moarte. Aerul dintre ei pulsa.

– Te temi să te desprinzi de trecut! continuă el. Reprezintă o aşa mare parte din tine, încît te îngrozeşte să trăieşti fără el.

– Nu-i adevărat! strigă ea.

– Atunci de ce nu încerci? Ai făcut-o pentru o noapte – de ce nu pentru o săptămînă? O lună? Un an? El se înmuie. Nu îţi cer să renunţi la trecutul tău, ci doar să îl accepţi şi să mergi mai departe. Se opri, pe neaşteptate, cu o umbră de nesiguranţă. Ţi-a plăcut azi-noapte, nu-i aşa?

– O, da! răspunse ea aşa de repede, încît cuvintele opriră moartea să o mai urmărească atît de insistent.

Zîmbetul lui umplu golul rămas. Acea curbură caldă, plină, a buzelor tari era aceeaşi care îi oferise atîta plăcere de-a lungul nopţii. Privirea îi coborî pe sîni, apoi pe mijlocul ei dezgolit. Cînd se aplecă să îi sărute buricul, ea îl apucă de păr. Să îl împingă înapoi? Sau să îl tragă spre ea? Dumnezeule, nu ştia ce să facă!

După o noapte de frumuseţe, dimineaţa era umedă şi mohorîtă. După o noapte de emoţii limpezi, cele ale noii zile erau întunecate şi dense. Ea avea nevoie de timp, avea nevoie de spaţiu. Întorcîndu-şi faţa spre pernă, îşi lăsă mîinile să îi alunece încet în jos, pe lîngă părul răsfirat.

– Aş vrea să lucrezi pentru mine, Chloe!

Ochii ei se întoarseră din nou spre el:

– Să lucrez pentru tine? Cum aş putea? Am propria mea afacere.

El atinse uşor o buclă de păr de pe obrazul ei.

– Adică vreau să îţi angajez firma.

Era surprinsă. Nu luase în considerare această întorsătură.

– Pentru ce?

– Pentru a se ocupa de întrunirile consiliului! tărăgănă el vorbele, în glumă. Haide, tu ştii ce faci! Mi-ar plăcea să angajez ESE în calitate de consultant în probleme de geologie, începînd cu revizuirea planurilor pentru proiectul Rye Beach Complex.

Afaceri, deci? Dintr-odată timidă, Chloe trase cearşaful pînă sub subsuori şi se ridică. Schiţă un zîmbet anemic.

– Deci, acum e vorba de mită? Ai încercat să-mi prinzi afacerea în cîrlig şi apoi să o înfăşori încet pe mosor?

– Dacă e necesar! Zîmbetul îi apăru şi îi dispăru. M-am jucat cu ideea asta toată săptămîna. Despre ea voiam să discut vineri. Ce părere ai? Eşti de acord?

– Nu.

– De ce nu? E o mişcare grozavă!

– În realitate, gîndi ea cu voce tare, ai dreptate. Chiar este o afacere grozavă! O voi face, dar numai dacă Lee va conduce activitatea.

– Nu-l vreau pe Lee.

Chloe nu se îndoise niciodată de asta.

– Pentru că eu nu o pot face. Chiar îţi închipui că am putea lucra împreună? După noaptea trecută? Nu sînt sigură cît de mult ne vom putea concentra asupra muncii!

El oftă:

– Măcar nu negi acest fapt!

– N-am făcut-o niciodată! Doar că nu ştiu cît de multe ar mai urma, după asta.

Dar minţea. A face dragoste cu Ross era aşa de profund, aşa de total, o comuniune pe care n-o mai avusese cu nicio altă persoană – şi aici o includea şi pe Crystal, ceea ce spunea multe! Va fi întotdeauna atrasă de Ross, va simţi întotdeauna această comuniune deosebită.

Plină de tristețe, se strecură din pat și se așeză în dreptul ferestrei. Se simțea singură și tristă, asemeni zilei aceleia. Durerea de a se despărți de Ross însemna plata pentru bucuria de a fi fost cu el? Durerea era pedeapsă pentru slăbiciunea pe care și-o îngăduise?

Îi auzi pașii în spatele ei și oftă cînd Ross îi încercui talia și o trase spre el. Pentru un alt minut, nu mai mult, ea îl savură. Un alt minut, aceasta era tot.

– Trebuie să plec în dimineața asta! spuse el încet.

– În dimineața asta?

– Am o întîlnire la New York.

– O întîlnire? Afaceri sau plăcere?

– Plăcere.

Ea se întoarse:

– Abia mi-ai spus că mă iubești!

– Și pe ea o iubesc.

Licărirea răutăcioasă din ochii lui o lămuri:

– Mama ta.

– Deșteaptă fată! spuse el cu un zîmbet.

Chloe era neobișnuit de încîntată:

– Nu mi-am dat seama că locuiește la New York.

– Nu locuiește. E în vizită.

– Și ai părăsit-o, la sfîrșit de săptămînă?

– Cu plăcere! Nu arăta vreo urmă de vinovăție. Mama n-a fost niciodată o femeie ușor de suportat. Și faptul că i-am pus la dispoziție locuința o încîntă mai mult decît ar fi făcut-o prezența mea. Dar i-am promis că o voi însoți la deschiderea unei galerii de artă pe care o finanțează. Își drese vocea. Este una dintre execrabilele ei plăceri culturale.

Chloe nu se putu abține și zîmbi răutăcios:

– Ca lecțiile de vioară?

– Ca lecțiile de vioară.

Ochii lor împărtășeau amuzamentul, dar acesta păli repede. În locul lui apăru, dureroasă, dorința, revenită ca o răzbunare.

– Aaah, Chloe! murmură Ross și îi prinse gura.

Ea încercă să se îndepărteze.

– E prea tîrziu! Se întoarse din nou înapoi, dorindu-l. Îl sărută, apoi inspiră scurt. Trebuie să ne oprim. Trebuie!

Dar îl dorea prea mult ca s-o poată face. El o duse în pat și se lăsă deasupra, iar ea îl întîmpină, doritoare. După ce el va fi plecat, va exista introspecție din abundență. Dar nu acum. Nu încă.

8

Introspecția începu în clipa cînd BMW-ul cafeniu prinse viteză şi dispăru din vedere.

– Voi ține legătura, prințesă! spusese el, cînd o sărutase de rămas-bun.

– N-ar trebui, Ross! ripostase ea, deşi îşi simțea gîtul strîngîndu-i-se de emoție. E mai bine aşa!

El nu mai adăugase nimic, doar se întorsese pe călcîie şi se depărtase.

Sentimentul pierderii, pe care îl simțise atunci, ar fi trebuit să se mai atenueze pe măsură ce ziua se scurgea încet, dar nu se întîmplă astfel. Devenise mai acut, purtînd-o spre cel mai profund nivel al introspecției. La acest nivel, simțea imensa vinovăție. Pentru a doua oară, fusese împreună cu Ross! Dacă nu s-ar fi întîmplat prima dată, poate că Crystal ar mai fi încă în viață!

Chinul pe care i-l provoca acea perioadă era atît de mare, încît rareori şi-o reamintea. O făcea acum. Ea şi Crystal avuseseră o dublă întîlnire în acea noapte ploioasă de sîmbătă şi se întorseseră acasă într-o dispoziție acră, în mare măsură din pricina lui Chloe. Cînd Crystal o înfruntase, Chloe îi povestise despre Ross. Nu însemnase că exulta de bucurie, ci dorise doar să împartă cu ea emoția.

Dar Crystal era furioasă. Durere, gelozie, mînie – Chloe nu fusese niciodată în stare să definească acea furie a surorii ei gemene. Crystal ieşise în goană din casă, luase mica maşină sport şi pornise în viteză. În mai puţin de o oră, poliţia era la uşă, pentru a-i anunţa că maşina cea mică derapase pe şoseaua udă şi se izbise de un copac. Crystal murise pe loc.

Chloe se dezmetici. Fruntea îi era scăldată de sudoare. Acoperindu-şi ochii cu braţele, se afundă mai adînc pe canapea. De atîţia ani trăia cu vina de a fi provocat moartea lui Crystal.

Dar acum se adăuga o nouă vină. Ross se îndrăgostise de ea şi ea permisese ca acest lucru să se întîmple. Neputîndu-se căsători cu el, îl va face să sufere, ceea ce era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Ross merita ce era mai bun. Merita o soţie şi copii, şi toate acele lucruri pe care poate că şi le-ar fi dorit şi pentru ea, dacă viaţa ar fi fost altfel. Provocîndu-i lui durere, şi-o sporea pe a ei înzecit. Deoarece, în pofida a tot ce spunea şi făcea, îl iubea şi ea.

Acesta era cel mai adînc strat de dezgropat din profunzimile sufletului ei. Îl iubea pe Ross, dar iubirea pentru el nu avea niciun viitor. Vor exista întotdeauna un „ieri" şi fantomele cu care trăia. Ross îi furase inima, dar numai o parte din ea. Restul murise odată cu Crystal sau murise cîte puţin, de fiecare dată cînd vedea tristeţea de pe feţele părinţilor. Ross merita o femeie cu inima întreagă. Îi dorea aceasta.

Chinuită de o migrenă cumplită, la opt, Chloe se afla în pat. Şi acolo exista durere. Mirosul lui Ross se impregnase în cearşafuri, amintindu-i de trupul lui, iar acea senzaţie îi ardea pielea. Luase foc pe dinăuntru, fără nicio scăpare.

Cu timpul, adormi. După două nopți nedormite, somnul i-a fost profund și neîntrerupt. Se trezi abia cînd Lee tropăia pe treptele scării.

– Chloe! Răsari și strălucește!

Ea căscă, se întinse, amintindu-și și simțind durerea, apoi liniștea. Lee o trezea adesea cu un strigăt. Acesta nu va fi cel din urmă. Viața va continua fără Ross. Da, va continua.

Coborî din pat, ea își făcu dușul, se îmbrăcă, făcu ordine în cameră și i se alătură lui Lee la micul dejun.

– Minunat weekendul, copilă? întrebă el, cu gura plină cu pîine prăjită.

– N-a fost rău!

– Deci, ce s-a întîmplat?

– Nimic!

– El n-a dormit la mine sîmbătă noaptea, Chloe!

Ea își turna cafea.

– De unde știi că a rămas aici, în noaptea de sîmbătă? De unde știi că nu s-a întors la New York?

– Mașina lui era aici, duminică dimineața.

Nu îi putea purta pică pentru ușoara-i ironie. Era prietenul ei drag.

– Începi să îți bagi nasul peste tot, la vîrsta ta înaintată!

– Locuiesc chiar alături! Cum ar fi fost posibil să îmi scape?

– Te-ai fi putut uita în altă parte.

– Și să ratez plăcerea de a te vedea roșind? Nu ți se întîmplă prea des, știi și tu asta.

Ea sorbi din cafea.

– Acum n-am roșit. Ceea ce vezi este prospețimea dimineții...

– ... împrospătată de un weekend stimulator.

– Stimulator! repetă ea, cu un mormăit. Este singurul cuvînt potrivit.

– E un bărbat bun, Chloe! Îmi place de el.

– Şi el te place. Voi doi nu vă deosebiţi prea mult.

– Poate fiindcă amîndoi avem grijă de tine!

Chloe zîmbi.

– Eşti dulce! Schimbă subiectul. Cînd pleci la Washington?

– Stai aşa, drăguţă doamnă! Încă sînt curios! Tu şi tipul ăsta aţi avut ceva de împărtăşit odată! S-a întîmplat din nou?

Liniştită, ea spuse:

– Niciodată nu ţi-am vorbit despre „ceva" cu Ross! Ţi-am spus că l-am cunoscut şi că orice ar fi putut fi între noi s-a terminat. Să nu vezi în asta ceva ce nu este.

– Sînteţi o pereche drăguţă.

– Nu e treaba ta!

Lee bătu în retragere.

– Ai dreptate! Nu este! Dacă aş avea un pic de înţelepciune, ar trebui să mă căsătoresc eu cu tine.

Chloe îşi făcu brusc cruce.

– Ţie nu-ţi voi spune niciodată „da"!

– Deci el ţi-a cerut-o! Partenerul ei zîmbi. Repede lucrat, de data asta!

Incapabilă să găsească o replică indignată corespunzătoare, ea se ridică, ţinînd ceaşca în mînă, şi se refugie înspre birou.

– Cum rămîne cu micul dejun? se auzi vocea lui Lee în urma ei.

– Nu mi-e foame!

– N-ar trebui să munceşti cu stomacul gol!

Ross îi spusese acelaşi lucru, sîmbătă.

– Voi supraviețui! strigă ea peste umăr şi închise uşa biroului.

Telefonul țîrîi, o aducere-aminte binecuvîntată a zilei de muncă ce o aştepta. Era din Alabama. Luase ea vreo hotărîre referitoare la conducerea studiului pentru grupul de locuitori din Mobile? Nu. Nu se gîndise la asta nici măcar o dată în timpul weekendului. Însemna o săptămînă pentru a lua probe de apă din golf şi a testa compoziția fundului oceanului. Însemna un proiect potențial fascinant, de cînd planul de ardere a deşeurilor toxice devenise de actualitate.

– Da, doamnă Farwell. Accept lucrarea. Care este acum situația exactă a arderii deşeurilor?

O voce plăcută îi răspunse cu îngrijorare:

– Tancul petrolier va părăsi localitatea Mobile de mîine în două săptămîni, încărcat cu petrol contaminat cu PCB. Acest PCB este cauzator de cancer. Compania căreia îi aparține vasul susține că între timp petrolul arde complet, orice acid toxic emanat prin fum fiind neutralizat de apa mării. Noi avem îndoieli în privința asta.

Chloe făcea însemnări, în vreme ce femeia vorbea.

– Unde se intenționează să aibă loc arderea deşeurilor?

Femeia cunoştea datele şi i le oferi, împreună cu o listă detaliată a echipamentului care îi era necesar lui Chloe. O mai sfătui să stabilească o înțelegere cu universitatea locală, pentru a utiliza laboratorul de acolo.

Aşezînd receptorul în furcă, Chloe se simți încîntată. Cu un laborator la dispoziție, va fi în stare să îşi petreacă serile analizînd eşantioanele pe care le va strînge. Patru sau cinci zile, şi treaba va fi făcută.

Proiectul era incitant. Mai mult decît atît, evadarea din Little Compton însemna exact ce îi trebuia. I-ar fi oferit un punct de plecare pentru a şi-l scoate pe Ross din minte.

Creionul i se mişca pe hîrtie, făcînd mai departe note despre proiectul Alabama. Va trebui să ia avionul într-acolo peste trei săptămîni, timp în care tancul petrolier va ajunge la locul hotărît pentru arderea deşeurilor, şi îşi va începe treaba. Peste trei săptămîni însemna să ajungă în cea de-a doua săptămînă din noiembrie. După încă una petrecută la Mobile, va termina chiar înainte de Ziua Recunoştinţei.

Ziua Recunoştinţei! Simţi un uşor tremur. Ar trebui să meargă acasă? Alabama se afla lîngă Louisiana. Mobile era o escală, imediat urma New Orleans. Nu îşi mai văzuse părinţii de foarte mult timp. Îi era tare dor de ei. Ca şi de fraţii săi. Unul dintre ei putea fi acolo.

Dar existau amintirile unei alte Zile a Recunoştinţei, nu numai în mintea lui Chloe, ci şi în cea a părinţilor şi fraţilor ei. Putea oare să le înfrunte? În unsprezece ani, nu mai fusese niciodată acasă de Ziua Recunoştinţei. Ei trebuie să fi ghicit de ce. Nu exista nicio îndoială că se consolaseră. Uitîndu-se la Chloe, o vedeau şi pe Crystal. Ura să le impună acest lucru celor din familie, de Ziua Recunoştinţei.

Telefonul sună din nou.

– Chloe? Aici Howard Wolschinski. Tocmai am primit un telefon de la Stephenson. E pregătit să discute. El aşteptă. Chloe nu ştia ce să spună. Mai eşti acolo? întrebă el.

– Sînt aici, Howard! Oftă, resemnată. Ar fi trebuit să ştie asta. Ce noutăţi grozave! exclamă, cu un entuziasm forţat. E de acord cu toate propunerile noastre?

– Nu e de acord cu nimic, deocamdată. Dar spune că a auzit obiecţiile tale şi e dornic să lucrezi împreună cu oamenii lui la revizuirea planurilor.

– Asta-i grozav! Studiile mele şi observaţiile sînt clar schiţate în raportul pe care l-am făcut pentru tine. Voi pune pe unul dintre asistenţi să îl sune.

– Te vrea pe tine!

– A spus el asta?

– Tare şi răspicat. Vorbele lui au fost exact acestea: „Dacă ar fi oricine altcineva, aş avea dubii. Dar Chloe MacDaniel are însufleţirea de a-i putea convinge pe bărbaţii de la Corporaţia Hansen că ar fi tîmpiţi dacă nu i-ar urma sfatul!“ Subscriu la asta, Chloe! M-am gîndit că vei fi încîntată.

– O, da, cum nu?! murmură ea, cu respiraţia tăiată. Şarpele! Îi furase propriile-i cuvinte!

– Ce e asta? întrebă Howard.

– Ah, nimic, Howard! Mă gîndeam doar! Îşi drese glasul. Eşti sigur că el nu va accepta să rezolve cu un alt membru al firmei?

– Mă îndoiesc. Vei lucra cu el, nu-i aşa, Chloe? I-am spus că vei fi de acord.

– Howard, cum ai putut să-mi faci una ca asta? De ce nu îl poţi convinge că un alt membru al firmei – chiar şi Lee, partenerul meu – se va descurca la fel de bine?

– Presupun că aş putea încerca, dacă asta doreşti.

– Dar şi tu, nu?

– Nu!

– Tocmai ai pierdut sprijinul meu.

Howard rîse tare.

– Mulţumesc lui Dumnezeu că nu ai trecere aici! Ai întoarce întreaga regiune împotriva mea. Deşi, sincer, trebuie să ne cam mişcăm. Referendumul este programat pentru începutul lui noiembrie. Ross vrea să te întîlneşti tu cu A-S-A-P, astfel ca echipa lui să poată lucra la unele schimbări.

– A-S-A-P? Cînd e asta?

– Ieri!

M-am văzut cu el ieri! se gîndi ea.

– Nu o pot face înainte de miercuri, Howard! Este doar o altă afacere! îşi spunea. Doar o altă afacere!

– Miercuri va fi bine!

– Va trebui să mă întîlnesc cu ei pe şantier? Un loc putea fi la fel de rău ca şi altul. Dar, dacă vor exista şi alţi oameni în preajmă, tentaţia va fi mai mică.

Howard îi nărui speranţele.

– Te vrea în New York. Va face toate aranjamentele pentru deplasarea şi cazarea ta. Trebuie să mă duc la el mai tîrziu, să îi spun ce am stabilit.

Ea scoase un oftat slab, dar lesne de auzit:

– E o zi la fel de bună ca oricare alta.

– Aşa te vreau! Te voi suna, ca să îţi dau toate amănuntele. E în regulă?

– Tu eşti şeful!

Ar fi trebuit să se simtă victorioasă, în vreme ce punea receptorul în furcă. Dacă Ross ceda, nu va mai fi nevoie de referendum şi Rye Beach Complex va fi construit după un proiect care să ţină seama de mediul înconjurător. Nu era mult mai bine aşa?

Dîndu-şi părul peste umăr, luă ceaşca, acum goală, şi traversă cu paşi siguri camera de zi, înspre bucătărie, unde îşi mai turnă cafea şi luă un corn dintre cele lăsate de Lee. Observă că uşa biroului lui era deschisă.

– Lee! Dădu buzna înăuntru, smulgîndu-şi partenerul din adîncimile unui pliant gros. Lee, eşti exact persoana de care am nevoie!

Mai potrivit pentru înţelegeri între bărbaţi! În ciuda a ceea ce îi spusese lui Howard, dacă Lee o va putea înlocui,

îl va trimite pe el la New York. Putea şi ea să joace la fel de murdar ca Ross!

– Hmm?

– Aş vrea să mergi în locul meu la New York, miercuri. Crezi că poți?

El scutură din cap, înainte ca ea să fi terminat:

– Voi fi la Washington. De ce? E vreo problemă?

– Nu, nimic! mormăi ea şi se îndreptă spre uşă.

– Chloe! Vino înapoi! Niciodată nu te-ai grăbit să îmi ceri să te înlocuiesc pentru „nimic"! Pe chipul lui apăru o expresie de înțelegere. Oh! Deci te-a sunat şi pe tine!

Chloe se încruntă:

– Ți-a telefonat Howard?

– Ross m-a sunat! Cred că oferta lui este grozavă.

– Ofertă? Ross? Despre ce vorbeşti?

Era rîndul lui Lee să se încrunte:

– Vorbesc despre telefonul pe care l-am primit de la Ross Stephenson cu nu mai mult de o jumătate de oră în urmă! Intenționează să ne angajeze. Ce zici despre asta?

Furioasă, Chloe se aplecă peste biroului lui Lee:

– Deja l-am refuzat! Vorbeam despre telefonul primit de la Howard Wolschinski, care spune că Ross e gata să revizuiască proiectul pentru Rye Beach.

– Asta-i grozav!

– Nu este! Mă vrea pe mine, ca să lucrez cu el, şi acesta este ultimul lucru pe care doresc să-l fac!

Lee deveni subit foarte îngăduitor şi foarte serios. Îi arătă un scaun şi înconjură biroul, ca să se asigure că ea se aşază. Cocoțîndu-se pe birou în apropierea ei, îi spuse:

– În regulă, drăguță doamnă! Vorbeşte-mi despre asta!

Chloe se simțea cumplit de neajutorată.

– Ross este dispus să facă schimbări, dar refuză să le efectueze conform rapoartelor mele. Mă vrea pe mine personal să lucrez cu oamenii lui, la New York.

– Înțeleg că nu faptul în sine de a merge la New York te necăjește! spuse el, trăgîndu-se de barbă.

– Înțelegi corect!

– Chloe, ce se întîmplă? întrebă el cu blîndețe. Omul pare inteligent și cinstit. Nu ar trebui să ai nicio problemă! Te poți duce și întoarce imediat.

La această concluzie înțeleaptă, ea ripostă:

– El crede că este îndrăgostit de mine, asta-i problema! Dacă ar fi fost vorba doar de afaceri, nu m-ar fi deranjat. Dar Ross spune că vrea să se însoare cu mine!

– Și care-i problema?

– Nu mă pot mărita cu el! Spera ca Lee s-o înțeleagă. Și nu sînt sigură că pot face față permanentei lui presiuni!

– Te temi că ai putea ceda? Însoți întrebarea cu o fluturare de mînă. Mă predau! De ce nu te poți căsători cu el? Doar ești liberă!

– Nu chiar!

– Nu are niciun sens, drăguță doamnă! Din cîte pot să văd, nu există nimic pe lume care să te împiedice să te căsătorești cu Ross!

– Dar dacă nu îl iubesc? aruncă ea întrebarea într-o doară.

– Dacă nu îl iubești, atunci ai dreptate să îl respingi. Și dacă nu îl iubești, nu îți va fi deloc greu să îl duci cu vorba. După o vreme va obosi. Lee o privi direct în ochi, foarte, foarte intens. Dar nu asta este adevărata problemă, așa-i? Îl iubești!

Ea respiră adînc, oftă și se uită spre tavan:

– Cred că da! Dar nu mă pot căsători cu el. A fi împreună poate însemna doar suferință, pentru amîndoi.

– Dacă el credea asta, nu ți-ar fi cerut să lucrați împreună!

Ea mormăi:

– Atunci de ce te-a sunat?

– Vrea să ne angajeze în calitate de consultanți. Chiar l-ai refuzat.

– Da. A adus vorba despre asta ieri-dimineață, înainte de plecare.

– Dar este exact ce ne trebuie, Chloe! Tu însăți menționai că ar fi bine să încercăm să lucrăm în asociere, cînd am vorbit sîmbătă! Propunerea asta a venit la țanc!

Ea îl fulgeră cu privirea:

– I-ai zis ceva, cît timp a stat pe aici? I-ai povestit că sîntem în căutare de noi afaceri?

Chloe nu dorea mila lui Ross, nici caritatea lui!

– Nu i-am spus! Pentru singurul motiv că nu am rămas nici măcar un minut singur cu el, din clipa în care am plecat, vineri noaptea! L-ai acaparat tu!

Ea mormăi şi se uită undeva, departe:

– Este ca un şarpe care se furişează!...

– Nu aşa se vorbeşte despre bărbatul care te iubeşte!

– Lee, nu întinde coarda!

El ridică o mînă:

– În regulă! Nu vreau să te bat la cap! Nu este un subiect de ironizat. Însă el ne va plăti o lună în avans pentru serviciile noastre. Dacă vom lucra mai mult, îl vom taxa pentru orele suplimentare. Dacă muncim mai puțin, banii ne rămîn nouă. Nici nu se putea mai bine.

Chloe nu fu surprinsă. Ross putea fi un şobolan, un şarpe şi un vulpoi, dar nu era hoț.

– Treaba este chiar pe strada noastră! spunea Lee. Corporația Hansen este implicată într-o duzină de proiecte

diferite pe timp îndelungat. Există o implicare în probleme importante...

– Ai dreptate, Lee! i-o tăie ea. Nu pot să te contrazic. Logica tuturor acestor fapte este impecabilă. După toate considerentele, accept propunerea lui, cîtă vreme vei lucra tu cu el.

Pronunță ultimele cuvinte cu un uşor venin. Fusese vîrîtă în colț şi lovea singura persoană pe care o avea în fața ochilor.

– El angajează firma, Chloe! Eu aş putea lucra la un proiect, tu ai putea fi desemnată pentru următorul.

– Nici nu mă gîndesc să fac din asta ceva permanent! Ar fi prea dureros. Tu poți lucra pentru el. Eu nu vreau.

– Dar domeniul tău de specialitate este diferit de al meu!

– Hotărîrea mea este definitivă.

În mod surprinzător, exista o uşoară tensiune în tăcerea care urmă. Chloe dorea să creadă că izbucnirea ei clarificase situația. La urma urmelor, fusese sinceră. Lee aflase ce simțea ea.

– Te cunosc, Chloe! spuse el. Eşti la fel ca în zilele cînd stăteam de vorbă. Nu am aflat chiar totul despre tine – toate acele mici secrete pe care le păstrezi bine ascunse înlăuntrul tău. Dar nu credeam că sînt aşa de multe, pînă la afacerea asta cu Ross. Deveni implorator. Dar trebuie să mergi mai departe, indiferent de motivul care te supără. Drace! Poate ar trebui să vă luați, Chloe! El te iubeşte, tu îl iubeşti! Ai habar cîte căsnicii se bazează pe mult mai puțin?

Lee fusese căsătorit. Aflase asta pe propria-i piele.

– Dar un bărbat ca Ross merită mai mult decît îi pot oferi eu!

Lee flutură o mînă prin aer:

– Astea-s aiureli şi o ştii şi tu! Dacă îl vrei, poţi să te descotoroseşti de ceea ce îţi stă în cale. Se ridică şi se duse la fereastră, privi afară, apoi se întoarse înapoi. La dracu', Chloe, tu ai realizat atît de multe prin tine însăţi! Ai de gînd să dai înapoi şi să laşi acele mari mistere din trecut să îţi distrugă viitorul? Îmi închipuiam că eşti un om de acţiune! N-ai fi ajuns unde eşti astăzi, dacă nu ai fi crezut în munca ta.

Chloe nu putea să spună nimic. Lee nu-i mai vorbise niciodată în acest fel. Dacă ar fi făcut-o altcineva, nu l-ar fi băgat în seamă. Dar pe Lee nu îl putea ignora. Îi respecta părerea prea mult!

Expresia îngrozită de pe chipul lui arăta că nu intenţionase acea izbucnire. Se mai îmblînzise puţin:

– Hei, îmi pare rău! Am cam luat-o razna! După o pauză, adăugă: Dar menţin ceea ce am spus. Fie poţi continua să te duci la vale, fie poţi să lupţi. Îşi trecu degetele lungi prin păr. Ah, şi tot nu ştiu despre ce e vorba! Dar cred că poţi învinge. Habar n-am cum erai înainte, Chloe, dar acum ai devenit o femeie puternică. Nu lăsa să îţi scape un lucru bun!

Ea zîmbi trist:

– Tu nu înţelegi!

– Nu! Chiar nu! Oftă. Ce-ar fi s-o lăsăm baltă, o vreme? După încuviinţarea ei, el adăugă un ultim gînd: Dar promite-mi că dacă vei vrea să discuţi cu cineva, vei veni la mine. Am un umăr lat!

Ea se ridică şi îl îmbrăţişă.

– Mulţumesc, Lee. Apreciez asta.

Păşind înapoi, se uită la el. Ce nostim! Era cald şi puternic, şi, în felul lui, la fel de chipeş ca şi Ross, dar nu simţea nicio dorinţă, nicio imensă fulgerare înăuntrul ei.

Lee îi întinse o mînă:

– Prieteni?

Îi prinse mîna:

– Prieteni!

– Şi acceptăm oferta lui Stephenson?

Îşi smuci mîna dintr-a lui:

– Nu! Da! Nu ştiu! Se îndreptă în grabă spre uşă. Fă ce vrei!

Iată cum se poate răsturna o situaţie, în cîteva secunde! îşi spunea ea în gînd, întorcîndu-se în biroul ei şi aşezîndu-se pe scaun. Ross îi forţase mîna. Oare ce spusese el despre dragoste? Că înseamnă să vrei, să doreşti şi iar să doreşti pînă cînd vei vrea să poţi face aproape orice?

Ea avea de ales. Ar fi putut să rămînă tare pe poziţii şi să refuze să aibă de-a face cu Ross, trimiţînd pe altcineva în locul ei la New York, pentru negocierile referitoare la Rye Beach.

Cealaltă opţiune era mai periculoasă. Se putea duce la New York şi să îşi facă treaba, rămînînd indiferentă. Dar, la dracu', ar fi avut vreo şansă să reuşească?

Vorbele lui Lee îi reveniră în minte cu o claritate înspăimîntătoare. Îl iubea pe Ross suficient, încît să lupte cu ea însăşi – şi cu trecutul ei – pentru el? S-ar fi putut întoarce la New Orleans, ca să înfrunte fantomele, lăsîndu-le, în cele din urmă, să îşi găsească odihna?

Cu acest ultim gînd, Chloe puse capăt suprasolicitării emoţionale. Se întîmplaseră prea multe, prea rapid. Nu se mai putea gîndi la nimic altceva. Şi era atîta treabă de făcut, dacă intenţiona să ajungă miercuri la New York!

Inspiră adînc şi profund, ca să se liniştească, şi începu să îşi ordoneze toate documentele în faţă, pe birou. Trebuia

să telefoneze unor persoane, să stabilească întîlniri, să definitiveze planuri înainte de a pleca şi graba era bine-venită. Mintea îi va fi ocupată. Nu avea niciun rost să îşi facă griji. Doar timpul îi va oferi răspunsurile care îi trebuia.

Din nefericire, Ross nu era deloc răbdător, şi el descoperi o Chloe diferită cînd telefonă, în acea după-amiază. Îi recunoscu vocea imediat, pe jumătate aşteptîndu-se să îl audă. Acele sunete o făcură să vibreze, dar vibraţiile muriră repede. Era istovită.

– Cum te simţi? întrebă el.

– Grozav!

– E o încîntare să îţi aud vocea! Mi-e dor de tine!

– Ai plecat abia de douăzeci şi patru de ore.

– Le ţii socoteala, nu-i aşa?

Nu făcea asta. Ei bine, poate că o făcea. Dar nu era dispusă să recunoască.

– Le număr acum! Am cinci rapoarte de întocmit, după-amiaza asta, ca să nu mai pomenesc telefoanele, propunerile şi ce-o mai fi. Se pare că mă aşteaptă o treabă urgentă la New York. Un director ţîfnos crede că munca asta e singura care contează.

– Se vede că te-ai sculat cu faţa la pernă! O dimineaţă proastă?

– Ocupată!

– Ceva interesant?

– Îhî!

El oftă:

– Ah! Ne înfigem colţii din nou?

– Deloc! Doar că nu am niciun chef de conversaţie!

Cu tine! ar fi putut ea să adauge. Se băgase în viaţa ei cam prea mult!

– Este ceva în neregulă? Părea preocupat.

– O să fie bine! Dar se amăgea. Oricît s-ar fi împotrivit, sunetul vocii lui Ross o afecta.

– Ce este, Chloe? Te rog, spune-mi! Te necăjeşte ceva! Îmi dau seama după glasul tău. Ţi-a dispărut buna dispoziţie! Făcu o pauză. Cum ea nu spuse nimic, el continuă: Mă urc în maşină şi vin acolo!

– Nu! Mi-e bine! Sincer! Sînt doar obosită! Asta-i tot!

– Habar n-ai ce simt eu cînd aud durerea din vocea ta!

– Atunci de ce mi-o provoci? spuse ea, fără să se gîndească.

Tăcerea a fost lungă şi grea. Apoi el oftă.

– Ţi-au parvenit mesajele mele?

– Poţi spune şi aşa. Mi-ar plăcea să ştiu de ce mă lucrezi pe la spate. De ce nu m-ai sunat pe mine direct?

– Ţi-am pomenit de asta săptămîna trecută. M-ai refuzat. Pot fi eu în multe feluri, dar nu sînt lacom să aplic pedepse. Asta este specialitatea ta. Chloe icni, dar el continuă: N-am avut intenţia să îţi telefonez de dimineaţă pentru a-ţi reaminti ce am spus ieri. Mi s-au părut că există căi mai eficiente ca să te conving...

– ... ca să mă obligi...

– ... ca să te conving să lucrezi cu mine. E de bun-simţ! Tu eşti cea mai familiarizată cu proiectul Rye Beach şi celelalte probleme. Să aduci pe altcineva ar fi pierdere de vreme. În celelalte privinţe...

– „Celelalte" sînt afacerea lui Lee! i-o tăie ea. El va conduce orice afacere cu Corporaţia Hansen. Dacă vrei să lucrezi cu el, eşti invitatul meu. Pot să îţi garantez acreditările şi priceperea lui, dar eu nu mă voi implica.

– Atunci de ce eşti supărată? întrebă el un pic mai calm. Dacă Lee se va ocupa de afacere, nu te va afecta pe tine.

– Slabă speranță! murmură ea, nu îndeajuns de încet.

– Ah, ah, prințesă! Lasă-te de astea. Dacă ai început să murmuri în şoaptă, hai să vorbim despre dragoste.

– Ross!

– Te iubesc!

– Aşa spui tu! Încercase să sune indiferent, dar tonul ei aducea mai mult cu o rugăminte.

– Aşa este! De aceea fac toate lucrurile astea.

– Cum? strigă ea, într-o manifestare glumeață. Tu nu îmi apreciezi strălucirea, experiența sau măcar priceperea în domeniu?

– Depinde la ce fel de domeniu te referi! tărăgănă el cuvintele. În domeniul pasiunii...

– Este un subiect despre care nu vreau să vorbim şi tu ştii asta! De ce îmi răstălmăceşti cuvintele, Ross? Îți place să mă necăjeşti?

El deveni brusc sobru.

– Deloc! Încerc să te îndemn să îți înfrunți sentimentele. Te iubesc, Chloe! Vreau să te am lîngă mine, aşa că am forțat puțin nota ca să obțin colaborarea cu tine. Poate că nu eşti pregătită să accepți faptul că ai nevoie de mine la fel de mult cît am eu de tine, dar nu am orgolii. Te vreau şi nu intenționez să renunț. Nu încă.

Chloe ascultase cu tristețe. Păruse sincer şi cinstit. Poate că el o dorea. Dar cum rămînea cu dorințele ei?

– Mă zoreşti, Ross! Nu ştiu, în orice caz, dacă vin sau plec! Te rog, lasă-mi un răgaz.

– Îl ai pînă miercuri. Am aranjat să iei trenul de nouă şi jumătate, din Providence.

– Trenul? Mai bine vin cu maşina! E mult mai convenabil.

– Nu vreau să conduci în oraş. Lasă-ţi maşina în Providence. Biletul îţi va fi reţinut acolo şi eu te voi aştepta în staţie.

– Ross...

– E aranjat!

– Asta îmi place mie la tine! Eşti aşa de democratic!

El răspunse cu un blînd „Şi eu te iubesc!“, înainte să închidă telefonul.

9

Şi, într-adevăr, Ross o aştepta în gară. Abia păşise pe peron, cînd el apăru lîngă ea. Îi luă bagajul şi o prinse de braţ, cu o mişcare uşoară.

– Ai călătorit bine? o întrebă, privind în jos spre ea, în timp ce o conducea spre ieşire.

– A fost grozav!

Şi trebuia să admită că era grozav să fie întîmpinată în felul acela, care depăşea simplele convenienţe. New York rămînea New York, puţin intimidant, ca întotdeauna. Atitudinea protectoare a lui Ross o făcea să se simtă bine.

– Unde mergem? îl întrebă cînd se urcară într-un taxi, iar el dădu şoferului aceeaşi adresă din Park Avenue la care trimesese ea cecul.

– Mă gîndeam că ţi-ar plăcea să vezi cartierul general al corporaţiei Hansen. Te vei întîlni abia mîine cu echipa care va lucra la proiectul Rye Beach Complex, dar te-ai putea simţi mai în largul tău văzînd locul înainte de a te adînci în muncă. Mai am şi nişte lucruri de care trebuie să mă ocup, cît stăm acolo.

Părea să fie vorba, într-adevăr, doar de afaceri. Nu existase niciun sărut de bun-venit, nicio îmbrăţişare, nici

chiar în intimitatea din taxi, şi nu avea de ce să se plîngă. Avusese un şoc, văzîndu-l pe peronul gării, şi încă mai simţea şi acum furnicături. Avea nevoie de tot timpul de care putea dispune pentru a-şi redobîndi întreaga stăpînire de sine.

Corporaţia Hansen arăta, pînă la ultima frîntură, aşa cum îşi imaginase ea că trebuie să fie. Ross Stephenson nu era omul care să facă lucrurile pe jumătate. Cînd turul prin birouri luă sfîrşit, la etajul al treilea, nimic din ce văzuse nu i se păruse inutil.

Ghidul său fusese unul dintre vicepreşedinţi, un bărbat cu vorba domoală, pe care îl plăcu imediat. Ross dispăruse, scuzîndu-se, la puţin timp după sosirea lor. Nu a ştiut nimic despre el pînă după-amiaza tîrziu, cînd apăru în sala de proiectare, unde Chloe admira planurile arhitectului pentru un muzeu şi un teatru în Des Moines.

– Ce părere ai?

Încîntarea îi lumină chipul.

– Este minunat, Ross! Arhitectul tău este remarcabil! Dacă mă iau după ce indică planurile, muzeul va fi o carte de vizită pentru toată Iowa!

Zîmbetul lui era plin de satisfacţie.

– Asta am şi sperat! Ceva sugestii?

Ea surîse:

– Vrei să spui dacă merg mai departe şi privesc lucrurile din perspectivă geologică?

– Ceva de felul ăsta.

– Nu cunosc nimic despre acest proiect. Uitîndu-mă la desene, aş putea menţiona potenţiale surse de îngrijorare – conductele de canalizare, spre exemplu –, dar, fără să ştiu ceva despre solul de acolo, nu îţi pot oferi o părere constructivă.

Cînd Ross îşi apropie buzele de urechea ei, îşi dădu seama că de cînd sosise nu mai fuseseră atît de aproape unul de celălalt. Căldura pielii lui lîngă obrazul ei o făcu să se înfioare.

– Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta! spuse el în şoaptă, deşi se aflau singuri în încăpere. Ziua e pe sfîrşite. Hai să plecăm!

Chloe îşi adună lucrurile. Fusese o după-amiază neaşteptat de plăcută şi de interesantă. Dacă fiecare dintre zilele pe care urma să le petreacă aici ar fi la fel, s-ar putea să supravieţuiască, la urma urmelor!

Dar ceva atîrna greu într-un colţ pe jumătate ascuns al minţii ei. Şi acolo era scris „New Orleans"! După New York, trebuia să urmeze Rhode Island, apoi Alabama. Ar trebui să meargă la New Orleans după aceea? Ar fi rezolvat ceva? Ar fi schimbat acest fapt sentimentele ei pentru Ross?

Fără îndoială, îl iubea. Mergînd acum alături de el, de-a lungul coridorului imens, se simţea ca o prinţesă. Îşi schimbase atitudinea, dar rămăsese blînd şi grijuliu. O iubea! Era ea demnă de dragostea lui?

În taxi, pe drumul către vila lui Ross, păstrară tăcerea.

– Vei locui aici! îi spuse el calm, rupînd ceea ce fusese aproape un armistiţiu.

– Ohhh, nu! murmură ea, dar îl urmă afară din taxi. Mă duc la un hotel. Sînt o mulţime în oraş. Poţi merge înăuntru, să dai un telefon şi să îmi faci o rezervare pînă luni.

Ross o conduse pe scările ce duceau spre uşa înaltă de stejar, şi răsuci cheia în broască. Odată ajunşi în holul plăcut, îi luă haina.

– Sînt trei etaje aici! Eu dorm la al doilea. Îl poţi avea pe al treilea doar pentru tine. Nu am sugerat că vei dormi cu mine, ci doar că vei locui aici. Va fi mult mai convenabil.

Chloe își reaminti ce îi spusese la telefon despre dorința lui de a o avea alături. Dormitoare separate? La etaje separate?

Îi veni în minte ce se întîmplase la Rye Beach și, simțindu-se brusc mai liniștită, spuse:

– În regulă! Voi lua mansarda. Și în Rye Beach luase mansarda. Acum împărțeau acest trecut, și un zîmbet.

– Vino! spuse el cu entuziasm. Îți voi arăta casa.

Merseră de la primul la al doilea și apoi la al treilea nivel, iar ea admiră mobilierul, lucrările de artă și amintirile din călătoriile lui. Nicio încăpere n-ar fi cîștigat un premiu pentru design, dar fiecare avea o căldură care o cuceri pe Chloe și o făcu să se simtă ca acasă.

Și Ross o făcu să se simtă ca acasă. Nu insistă în nicio privință și Chloe procedă la fel. Mîncară la un restaurant din apropiere, apoi se întoarseră pentru o seară liniștită, de lectură. Cînd Chloe se scuză, puțin după unsprezece, el îi ură „noapte bună" cu o remarcabilă lipsă de lascivitate.

– Vei găsi o pătură moale în debara. Dacă vrei mai multe prosoape, caută în dulapul de la baie.

Ridicase privirea din documente, dar nu se sculă în picioare.

– Mă descurc! Ea zîmbi. Noapte bună!

– Noapte bună! Somn ușor!

O privire în urmă, în vreme ce părăsea camera, îi spuse că el revenise la hîrtiile sale. Urcă scările încet, un etaj după altul. I se dezvăluise o față a lui Ross pe care n-o văzuse niciodată. În trecut, relația lor se bazase pe atracția fizică. Acum, Ross părea deodată imun sau își ținea interesul sub control.

Orice ar fi fost, îi era recunoscătoare. A trăi împreună cu el, a lucra cu el ar fi putut deveni un coșmar. Deveni

conştientă că el va dormi doar cu un etaj mai jos. De mai multe ori în acea noapte, îşi ţinu respiraţia la auzul vreunui sunet, întrebîndu-se dacă el avea de gînd să urce.

Uşa dormitorului său rămase închisă şi, cînd reuşi să adoarmă, dormi profund.

Era minunat! Joi şi vineri au fost copleşiţi de treabă, ore lungi petrecute împreună cu oamenii care se ocupau de proiectul Rye Beach Complex. S-au dovedit receptivi la sugestiile ei, adesea chestionînd-o cu moderaţie, uneori puternic neîncrezători, dar totdeauna dispuşi să asculte. Ross a lipsit în cea mai mare parte din timp, trecînd pe acolo doar ca să verifice cum progresau, dar altfel lăsîndu-şi în pace oamenii din subordine.

Despre aceasta îl întrebă Chloe în seara zilei de vineri.

– M-am gîndit că îţi va fi mai uşor dacă rămîn la distanţă de birou! îi răspunse el.

– Dar nu eşti preocupat de proiect? S-ar putea ca ţie, personal, planurile de revizuire să ţi se pară inacceptabile.

– M-aş îndoi! ripostă el, zîmbind relaxat. Am încredere în tine. Şi am încredere şi în oamenii cu care lucrezi. Ştiu ce vor. Se opri, cu expresia ochilor schimbată, şi coborî vocea. La fel ca tine!

Chloe simţi un nod în gît. Era pentru prima oară cînd făcea o aluzie ce sugera multe. Pentru acest motiv, ea o consideră o scăpare pe care i-o trecu cu vederea. Şi, deoarece greşeala fusese neînsemnată, îi permise s-o mituiască cu două bilete la cel mai nou succes muzical de la Big Apple, pentru a rămîne în New York pînă duminică.

– Cum ai reuşit să obţii locuri? îl întrebă ea, impresionată, încercînd să pună mîna pe plicul trădător. Ross îl ridică mai sus, unde nu îl putea atinge.

– Am sursele mele! Rîse. Nu l-ai văzut, nu-i aşa?

– Ştii bine că nu! S-a încheiat săptămîna şi tu ştii foarte bine ce program am avut.

El zîmbi, plin de sine, şi schimbă subiectul, dar Chloe acceptase cu uşurinţă gîndul că va ajunge la Rhode Island duminică. Sîmbătă dimineaţa, cînd el o anunţă că are de lucru la birou, ea se înghesui în mulţimea de pe Fifth Avenue, oferindu-şi o rochie nouă, pantofi şi o poşetă. În străfundurile minţii sale, apăru din nou acea negură, căci „echipamentul" era pentru New Orleans. Dacă se ducea acolo, dorea ca părinţii săi să fie mîndri de ea. *Dacă* se ducea!

După-amiaza de sîmbătă a fost cu totul altceva. Plănuise să-şi petreacă vreo cîteva ore prin oraş, dar nu ar fi putut fi la fel de plăcute ca ceea ce propusese Ross. De la muzeu în parc, la o îngheţată, şi înapoi a însemnat un răgaz de vis. El se dovedi un stimulent intelectual şi un aventurier minunat. Părea să fi supravieţuit abstinenţei, fără nicio problemă, în afara acelui zvîcnet al maxilarului. Ea îl remarcase în momentele cînd stăteau foarte aproape unul de altul, în faţa unei piese de mobilier la muzeul Guggenheim, sau mergînd, şold lîngă şold, prin înghesuiala de la Rockfeller Center, ori stînd cu genunchii apropiaţi la masa mică din liniştitul restaurant.

Ea, cel puţin, dorea să creadă că acel tic avea legătură cu toate astea. Dorea să îşi închipuie că el era încordat, căci ea era, cu siguranţă. Faptul că el se ţinuse la distanţă îi făcuse munca mai uşoară, dar nu rezolvase nimic în privinţa dorinţei care o devora şi care crescu de-a lungul zilei de sîmbătă, în timpul serii şi al întregii nopţi. Iar în momentul în care se întorceau de la teatru, în primele ore ale dimineţii de duminică, era aproape să explodeze.

În living, la o ultimă băutură înainte de culcare, conversația lor era pe atît de calmă şi de plăcută, pe cît de încordate fuseseră toate cele patru zile care trecuseră. Se simțea fericită. Apoi urcă la etaj, singură, în dormitorul în care nu intrase decît ea toată săptămîna, şi frigul interior îi dispăru. Ațipi şi se trezi, răsucindu-se în pat, cu o slabă speranță de a se elibera de frustrare. Încercă o soluție după alta, dar gîndul la Ross o ținea trează. Tînjea continuu. Se iveau zorii, cînd, în cele din urmă, se strecură din pat şi se duse la fereastră.

Oraşul se trezea. Oceanul de lumini purpurii şi albastre ale nopții începea să pălească. Zgîrie-norii din est purtau primele dîre roz ale soarelui pe ferestrele de la ultimele etaje. Era plăcut şi plin de pace. Doar continua durere mohorîtă din interiorul ei o supăra.

– Nu pot să dorm! veni o voce dinspre uşă. Se întoarse şi dădu cu ochii de Ross. Înalt, cu trăsăturile umbrite purta un halat strîns pe talie, care îi atîrna peste genunchi. Părul răvăşit era dovada acelor cuvinte. Dar tu?

Rosti cu vocea gîtuită:

– La fel!

Îl privi, în timp ce el se apropia încet. Fiecare pas îl aducea mai aproape de fereastră, pînă cînd trăsăturile îi deveniră distincte. Deşi ochii lui reflectau propria ei frămîntare, el îi atinse obrazul cu o tandrețe ce o făcu să îşi dorească să plîngă. Nu îl putea alunga! Îi dorea cu disperare iubirea!

Şi dacă existau germeni de rațiune plutind prin preajmă, ei dispărură odată cu primul sărut. Ceea ce rămînea era doar o foame ce crescuse în atîtea zile şi căreia Chloe i se dărui fără un gînd.

Ross o atingea peste tot, mîngîind-o prin halatul subțire şi ea îl atingea, la rîndu-i. Dar halatul lui era gros şi ea deveni nerăbdătoare. Halatul a fost desfăcut cu uşurință şi trupul lui rămase gol. Îl atinse apoi, făcîndu-l să geamă şi senzația de putere deveni mai mare. Începu să tremure sub mîinile ei. Excitația lui era puternică.

Cîteva clipe mai tîrziu, halatul ei căzu pe podea, lîngă al lui. Gura lui o devora pe a ei, în rimp ce el o ridica şi o ducea spre pat. Greutatea trupului lui o țintui între aşternuturi, dar nu a fost dureros pentru Chloe. Ea îi întîmpină forța, dorindu-şi mai mult.

– Da! strigă ea, apucîndu-l de şolduri, să îl tragă mai aproape.

Dar Ross se încordă la auzul glasului ei. Respirația îi era greoaie şi îşi apăsă fruntea în pernă, lîngă urechea ei. Îi simțea tăria de piatră lîngă ea, dar el nu o pătrunse.

– Am jurat că nu voi face asta! şopti el, răguşit. Am jurat să îmi țin mîinile departe de tine! Am încercat! Dumnezeu ştie! Am încercat!

Cînd se ridică s-o privească, expresia lui o izbi.

– Nu te opri! strigă ea.

– Trebuie! Pentru această izbăvire, am dobîndit o uriaşă porție de durere.

– Nu! Degetele ei îl apucară strîns de umeri, pînă cînd încheieturile i se albiră. Se afla în pragul panicii. Te rog, Ross! Nu te-am rugat niciodată, pentru nimic altceva. Dar te rog... acum... Nu mai suport!

Buze, şi brațe, şi şolduri acționară împotriva lui, pînă cînd el se predă, cu un geamăt. Prăbuşindu-se pe pat şi rostogolindu-se pe spate, o trase deasupra lui şi ea îl iubi. Nu putea spune cuvintele pe care el dorea să le audă, dar trupul ei îi putea arăta ce simțea.

O făcea, şi chiar bine. În timp ce razele de aur ale soarelui se spărgeau de pervazul ferestrei şi licăreau pe trupurile lor acoperite de sudoare, ei erau complet istoviți.

Respirații greoaie spărgeau liniştea din jur. Ceva nu era în regulă. Chloe o simți, în clipa în care pulsul i se domoli. Nu au fost vorbe. Nici apropieri. Satisfacția, care le ținea de obicei trupurile calde şi îngemănate, pălea repede. Ross se ridică din pat, îşi recuperă halatul şi părăsi camera. Din nou singură, Chloe se ghemui strîns, cu aşternutul tras pe urechi.

Sosise momentul să jelească sau să tacă. Ross nu putea trăi cu jumătăți de măsură. Trupul ei l-ar fi putut iubi, dar dacă nu-l putea iubi, cu capul şi cu inima, nu exista nicio speranță.

La scurt timp după ce el părăsise camera, auzi uşa din față trîntindu-se. Nu ştia unde plecase, dar s-a întors la timp ca să o conducă la gară. Pînă şi acea scurtă călătorie a fost neplăcută. Cînd a urcat în tren, el i-a vorbit cu voce calmă iar ceea ce i-a spus a însemnat o adevărată osîndă:

– Aş dori să mențin în continuare legătura dintre Hansen şi firma ta, dar cred că Lee ar trebui să conducă afacerea. Ai dreptate! Este prea greu pentru amîndoi, cel puțin pentru moment.

Chloe dorea să îl contrazică, cînd el o privi pentru ultima oară:

– Voi fi aici, Chloe! Cînd eşti liberă, anunță-mă!

În sîmbăta de după Ziua Recunoştinței, Chloe se îmbarcă în avion. Acesta rulă pe pistă, decolă, apoi luă înălțime şi se îndreptă spre nord. New Orleans rămînea în urmă, New York se afla în față. Se întorcea la Ross.

Încercă să doarmă, dar era prea emoționată. Își mîncă prînzul, citi o revistă, privi pe fereastră și zîmbi. Femeia bîntuită, de acum cîteva zile în urmă, lăsase locul uneia împăcate cu sine.

Chloe făcuse un drum foarte lung, într-un timp foarte scurt. Existaseră o mulțime de îndoieli și de gînduri, care se adăugaseră zilelor petrecute în Mobile, apoi teama și nesiguranța, cînd ajunsese în casa părinților săi, în New Orleans, în dimineața Zilei Recunoștinței.

Acum, în vreme ce avionul începea să coboare, își scutură capul cu uimire. Așa de mulți ani irosiți, din cauza unei neînțelegeri. Dar acum se lămurise totul. Era bine. Îl va suna pe Ross, imediat ce va ateriza. Va fi absolut surprins.

Dar ea era aceea căreia i se pregătise surpriza. Ross se afla la aeroport, ca să o întîmpine. Îl văzu stînd acolo, înalt, brunet și vibrant. Într-o clipă de *déjà-vu*, privirile li se întîlniră, pe deasupra mulțimii. Chloe se opri, admirîndu-l, știind că următorii ei pași vor fi la fel de importanți ca și cei pe care îi făcuse cu unsprezece ani în urmă. Dar acum era femeie și, în cele din urmă, liberă să iubească. Respirînd profund, alergă înainte.

Ross o întîmpină la jumătatea drumului și o strivi în brațele sale, îmbrățișînd-o atît de strîns, atît de îndelung, încît nu avu nevoie de cuvinte ca să-i spună ce simte.

Chloe era cea care îi datora lui cuvinte. Cînd se trase înapoi și îl privi, gîtul îi era sugrumat de aceeași emoție care îi adusese lacrimi în ochi. Un șoptit „Te iubesc" era tot ce putea face. Era de ajuns!

Chipul lui se lumină. Ochii îi străluciră.

– Hai să mergem acasă! spuse el și, mînă în mînă, chiar asta au făcut.

Puțin mai tîrziu, se aflau în livingul lui Ross, stînd pe canapea, față în față. El îi ținea mîna strîns, în vreme ce ea se străduia să exprime în cuvinte tot ce aflase în New Orleans.

– A fost o comedie tragică a erorilor! începu ea. M-am condamnat singură, fiindcă am fost atunci cu tine şi am supărat-o pe Crystal, chiar cu acel dat cu banul, şi m-am simţit atît de vinovată, cînd ea a murit, încît m-am închis în mine. Părinții mei nu şi-au dat seama ce e cu mine şi m-au trimis să stau la nişte prieteni, în Newport, în speranța că schimbarea de decor îmi va face bine. Dar eu mi-am închipuit că nu mă mai doreau lîngă ei, pentru că le aminteam ce se întîmplase, şi m-am înstrăinat. O neînțelegere după alta!

– Dar s-a terminat? întrebă el, dorind atît de evident o reconfirmare, încît ea întinse mîna spre obrazul lui şi îl sărută.

– Da! spuse ea dintr-o suflare. S-a terminat. Mi-am făcut, într-adevăr, griji pentru mama, în timp ce eram acolo. Cînd a aflat ce am gîndit în toți aceşti ani, a fost foarte necăjită. Prima noapte ne-am petrecut-o vorbind, numai noi două. Deveni gînditoare. Niciodată n-am avut-o pe mama numai pentru mine. Întotdeauna eram trei. Dar mama a fost grozavă, chiar aşa supărată cum era. Mi-a explicat atît de multe lucruri. Mi-a fost de folos.

Se uită din nou spre Ross. Ochii lui erau plini de căldură şi înțelegere, îndemnînd-o să continue.

– Mi-a vorbit despre ce înseamnă să ai gemene, cum e să le vezi crescînd, să le afli asemănările şi deosebirile. A spus că dacă lucrurile ar fi stat invers şi Crystal ar fi avut o idilă, eu aş fi reacționat altfel. Cu alte cuvinte, oftă ea, tristă, dar plină de speranță, reacția lui Crystal a fost o parte a

personalității ei, la fel cum sentimentul de vinovăție cu care am trăit în toți acești ani este o parte din mine.

– Este? întrebă Ross încet.

– A fost! se corectă ea, privindu-l în ochi. Lui nu-i scăpă implorarea din privirea ei. Aș vrea ca acum să dau uitării toate astea. Mă ajuți?

Pulsul îi crescu pentru un timp, pînă cînd Ross zîmbi larg:

– De asta mă aflu aici!

Ea se încruntă:

– De asta ești aici? Înseamnă că ai știut că voi veni?

– De la părinții tăi.

– Ai vorbit cu ei?

– Ieri. O privea, încîntat de sine însuși. Trebuia să fi ajuns înapoi, la Little Compton. Lee m-a sunat, ți-am reconstituit împreună traseul și am adunat doi cu doi. Cînd mi-am dat seama că te-ai dus acasă, la părinți, am știut de ce. Doar era ceva ce trebuia să faci, nu-i așa?

Ea încuviință:

– Le-am vorbit despre tine.

– Ce noroc că ai făcut-o! Asta a simplificat explicațiile. Făcu o pauză, puțin glumeț, puțin curios. Și ce... eh, le-ai spus, mai exact?

– Că mă iubești, că te iubesc, că vrei să mă căsătoresc cu tine. Dar le-am mai spus, de asemenea, că trebuia să lămuresc lucrurile cu ei, să accept, în cele din urmă, moartea lui Crystal, dacă am sperat vreodată că aș fi femeia pe care o meriți.

La sfîrșit, toată atitudinea glumeață dispăru de pe chipul lui Ross, lăsînd în loc o vulnerabilitate ce era ca o latură marginală a obișnuitei lui forțe. Mîna îi tremura ușor, cînd îi cuprinse fața în palmă:

– Ți-am spus cît de mult te iubesc? şopti el, sărutîndu-i ochii, nasul şi gura, pe rînd.

– Mi-o vei spune de-a pururi! şopti la rîndul ei.

– Deci, te căsătoreşti cu mine?

– Îhî!

Cu un lung oftat, el o îmbrăţişă din nou. Îi simţea răsuflarea caldă lîngă urechea ei.

– Obosită?

Simţea mirosul atît de familiar al pielii lui. Dădu din cap, lipită de el:

– Nu!

– Eşti sigură? Îi cuprinse talia cu un braţ. A fost un zbor lung!

– Nu sînt obosită! Zîmbi. Cred că nu voi dormi în următoarele ore!

Ross se ridică de pe canapea şi îi întinse o mînă. Chloe o puse pe a ei într-a lui şi se lăsă trasă în braţele sale.

– Te iubesc, Ross! Ştii asta, nu-i aşa?

– De foarte multă vreme! Sînt bucuros că, în cele din urmă, o poţi spune. Eşti liberă, prinţesă?

Ea oftă, apoi zîmbi şi spuse, cu un uşor, doar un uşor accent din New Orleans:

– Cred că sînt!

Ross izbucni într-un rîs puternic şi, cu un braţ înlănţuit în jurul ei, ca s-o aibă mai aproape, se îndreptară împreună spre scări şi urcară.

Sfîrșit de singurătate

În amintirea tatălui meu,
care mi-a deschis ochii asupra amănuntelor.

1

Căderea nopții era ultima posibilitate a naturii de a-și nimici propria splendoare. Cea mai mare parte a după-amiezii, de-a lungul zonei înalte a provinciei Vermont, nori întunecați, amenințători atîrnaseră deasupra culmilor împădurite, adunîndu-se grămadă, destrămîndu-se și rupîndu-se într-un arabesc macabru. Însă, în loc să micșoreze frumusețea peisajului, o sporeau cu acele șterse nuanțe de gri, cernute peste profunzimile verzi ale zonei deluroase. Puterea pămîntului era înfricoșătoare, întruchipată în atitudinea mîndră a pinilor, pe culmi, în scurgerea nestingherită a rîului șerpuind prin vale, în voioșia portocaliului indian parcă pictat cu pensula al pajiștii acoperite cu iarbă unduitoare sub suflarea brizei. Întunericul era abia un văl subțire peste frumusețea primordială. Privind prin el, Anne Boulton se simțea fericită și de două ori recunoscătoare că părăsise orașul.

Vara devenise apăsătoare în New York. Căldura și umiditatea rivalizau una cu cealaltă, atîrnînd cu încăpățînare la înălțime, brobonind frunțile și îmbrăcămintea cu transpirație și murdărind pe oricine și orice. La fel ca zgîrie-norii care se aglomerau, închizîndu-se deasupra ei,

prieteni bine intenționați și rudele se înghesuiau cu rugăminți ca s-o scoată la prînz, cînd ea își dorea doar un pahar mare de cola și o salată, acasă, să o tîrască la teatru, cînd tînjea după o seară de una singură, oferindu-i în weekend companii sufocante, cînd ar fi savurat o carte bună și o solitudine împăcată. În sfîrșit, ea îl dorea pe Jeff. Dar Jeff era mort.

Acum, învăluită în întuneric, precum un vierme de mătase în gogoașa lui, se cuibări într-un fotoliu mare, tapițat. Focul de lemne din cămin îi oferea singura lumină, cu flăcările lui portocalii și aurii licărindu-i hipnotic dinaintea ochilor negri. Aceasta era prima ei seară aici. Dacă izolarea, pacea puteau fi luate drept semne prevestitoare, însemna că luase decizia corectă, închiriind casa pentru o săptămînă. Timpul era prețios, dar aici îl avea din belșug. Plănuia să citească, să facă plimbări, chiar să lucreze. Însă cel mai mult totuși plănuia să gîndească.

Un septembrie tîrziu în Vermont era timpul ideal pentru introspecții. Cu făgăduiala unor dimineți cețoase și a unor după-amiezi de aur, a merelor coapte de curînd și a cornurilor dulci, a unei căprioare, a veveriților și a aerului tare de munte, însemna un antidot perfect pentru indispoziția ei. Casa aceea micuță, cocoțată pe înălțime, era exact ceea ce îi promisese agentul de închirieri. Nu avea importanță că mica ei mașină înaintase hurducîndu-se pe deasupra denivelărilor și făgașurilor, într-o constantă cățărare pe drumul prăfuit: casa era încîntătoare. Stătea plină de pace în brațele arțarilor gigantici și a brazilor înalți, cafeniul ei expunîndu-se printre pietre și argintul plăcilor de ardezie ale acoperișului contopindu-se cu drumul argilos și cenușiul cerului. Tufișuri joase, alcătuind un zid verde, mărgineau casa. Arbuști de liliac, mai înalți, cu lungile lor inflorescențe parfumate străjuiau ușa de abanos din față.

În interior, căsuța era la fel de strîmtă, pe cît erau împrejurimile de generoase, cu un living central amplasat în față, bucătărie, dormitor şi baia din spate. O scară strîmtă, în latura îndepărtată, ducea spre mansarda prevăzută cu lucarne. Decorată funcțional şi confortabil, se deosebea strigător de elegantul ei apartament din New York, dar contrastul o încînta. Era un loc neutru, un loc cu puține obiecte de lux şi fără amintiri, un loc unde ar fi putut înfrunta viața, pentru plăcerea zilei.

Şi aceasta fusese una obositoare. Dimineața şi-o umpluse cu drumurile de ultim moment – la bancă, pentru bani, la librărie şi bibliotecă, pentru cele necesare distracției din săptămîna următoare, la universitate, pentru a preda nişte lucrări şi a lua altele, la piață, pentru mîncare. După-amiaza însemnase drumuri obositoare cu maşina, apoi depozitarea alimentelor şi împachetatul bagajelor.

Focul din cămin o îmbia. Anne era moleşită, vigoarea lipsindu-i de săptămîni. Fotoliul cu spătar îi adăpostea trupul subțire, iar dansul flăcărilor o legăna, reamintindu-i de ultima masă luată împreună cu părinții ei, în weekendul trecut.

– Nu înțeleg, încercase mama ei să se lămurească, de ce trebuie să te îndepărtezi de toate. Ne-am străduit să facem cum e mai bine. Am greşit, oare?

Nerăbdătoare să alunge îngrijorarea mamei, Anne se chinui să zîmbească.

– Nu, nu ați greşit. Vreau doar să plec departe de oraş, pentru o vreme. Ştii, lucruri de genul „să iau puțin aer proaspăt şi culoare în obraji"!

– Ei bine, ți-ar putea prinde bine! se auzi vocea profundă a tatălui. Înalt şi cu o înfățişare distinsă, statura viguroasă a lui Anthony Faulke dezmințea cei aproape

şaizeci de ani. Anne luase negrul ochilor şi al părului de la el, dar trăsăturile mlădioase ale chipului erau ale mamei sale. Însă ne-ar fi plăcut să ni te alături, pe ţărmul oceanului, pentru cîteva săptămîni. N-ai vrea să te răzgîndeşti şi să pleci după aceea?

Anne clătină din cap. Nu i se clinti niciun fir de păr. Era strîns într-un coc sobru, pe ceafă.

– Acum este momentul! Am făcut deja aranjamentele şi am plătit.

Mama ei făcu o nouă încercare:

– Dar nu ţi-a plăcut niciodată să călătoreşti singură. N-ar fi mai bine să iei pe cineva cu tine? Dacă nu aş avea prînzul acela de caritate de miercuri, te-aş însoţi chiar eu. Ai nevoie de companie, Anne!

Anne detesta să-şi supere părinţii. Suferiseră aproape la fel de mult ca şi ea, stîndu-i alături şi urmărind neputincioşi cum viaţa fiicei lor mai mari se prăbuşea. Cînd se uitau la ea, Anne ştia ce vedeau. Ea vedea acelaşi lucru în oglindă: paloarea ovalului feţei, încadrat de părul negru ca smoala.

Spuse, liniştită:

– Chiar nu am de ales, mamă! Am fost mai norocoasă decît alţii, avînd întotdeauna pe cineva alături. Cînd nu ai fost tu şi tata, era Peggy, apoi colegii mei de cameră, apoi Jeff. Îi pronunţase numele. Fusese ca un strigăt puternic venit dinlăuntrul său, dar îl rostise doar ca un uşor oftat.

Marjorie Faulke se agăţă, ca de un fir de pai, de ultima speranţă:

– Sun-o pe Peggy. Îşi poate amîna cursurile pentru cîteva săptămîni. Te va însoţi în această călătorie.

Dar Anne scutură capul:

– Nu, mămico! Peggy este teribilă! Pentru o soră, nici nu aş putea cere mai mult. Dar are propria ei viaţă, propriii

ei prieteni. Nu e treaba ei să mă dădăcească pe mine. Şi, sincer, prefer să fiu singură. Ridică vocea: Ar fi mai bine să mă obişnuiesc cu asta, nu credeţi?

Oh, da, era furioasă. Dar vor mai trece multe luni pînă cînd lucrurile se vor rezolva!

Tăcerea se lăsă grea deasupra mesei rotunde, cu aranjamentele sale elegante şi mîncarea uitată. Această adunare grijulie de familie devenise un şablon, dar trebuia distrus. Anne trebuia să înceapă să trăiască din nou. Excursia la Vermont era un prim pas.

Cînd vîlvătaia flăcărilor din cămin lăsă loc trosnetelor lemnelor care ardeau, răpăitul ploii străbătu prin starea de reverie a lui Anne. Întinzîndu-şi picioarele, se ridică, îşi netezi jeanşii şi păşi în picioarele goale pînă la fereastră. Întunericul era dens. Privind afară, prin ochiul de geam pe care şiroia ploaia, era mulţumită că închisese geamurile maşinii şi se uită spre uşă. Gîndul de a fi fost nevoită să iasă, s-o facă acum, nu i-ar fi surîs. În vreme ce stătea în picioare, cu mîinile pe lîngă trup şi privirea îndreptată înainte, nu putea să vadă nimic, decît negreala nopţii şi propria-i reflecţie întunecată.

Nu avea nevoie de prieteni ca să îi spună că arăta slabă şi fantomatică. Obrajii îi erau palizi, cu trăsăturile subţiate din cauza pierderii în greutate. Acum, gura îi era, cel mai adesea, o linie subţire şi mai degrabă dreaptă decît curbată într-un zîmbet. Ochii negri, în care cîndva dansase fericirea, vorbeau acum despre singurătate, iar părul nu i se mai unduia. Îi schimbase aspectul, care era acum stăpînit. Chiar şi acum era legat la spate, cu o fundă subţire de catifea neagră, ale cărei capete se pierdeau deasupra umerilor acoperiţi de puloverul negru.

Şi asta, de asemenea – şi această apariţie de fantomă – trebuia schimbată, dacă intenţiona să înceapă o viaţă nouă.

Fusese ca paralizată, timp de multe săptămîni, după prematurul dezastru din ianuarie. Gîndul la un viitor fără Jeff îi era încă străin. Fuseseră căsătoriți şapte ani, deşi părea să fie pentru totdeauna. Anne era studentă în anul al doilea la colegiu, la limbi străine, cînd îl cunoscuse, în timpul unei veri de studii în Franța. Era unul dintre puținii americani pe care îi văzuse de-a lungul celor trei luni cît stătuse cu familia într-un mic sat la vest de Limoges. Mijlocul lui de transport fusese o bicicletă, cel de a comunica, un zîmbet strălucitor, pînă cînd descoperise că ea vorbeşte engleza. De atunci, au fost nedespărțiți. El şi-a modificat planul de deplasări, pentru a coincide cu al ei şi, cînd s-au întors în State, la sfîrşitul lui august, prietenia se transformă într-o curte asiduă. Şi el era tot din New York, iar locuința familiei sale se afla la o oră distanță de mers cu maşina de a ei. Din ianuarie, ea s-a transferat la o universitate din partea de vest. S-au căsătorit în vara următoare. Cu numai doi ani diferență de vîrstă, s-au maturizat împreună, bucurîndu-se de camaraderia lipsită de griji din anii de colegiu şi apoi de prima iubire. Amîndouă au fost însoțite de muncă din greu, iar părinții i-au ajutat financiar, pînă cînd au ajuns să stea pe propriile lor picioare. Dar banii nu au mai fost o problemă cînd Jeff a devenit un consultant de succes în domeniul investițiilor. Important era că ei rămăseseră mereu Jeff şi Anne, Anne şi Jeff. Apoi, dintr-odată, a rămas doar Anne, singură.

Cînd şi-a revenit, în cele din urmă, din letargie, a început să se ocupe de averea sa. Avea o locuință – spațioasă, bine mobilată, elegant decorată. Avea destui bani ca să trăiască în confort, fără să fie nevoie de investiții. Avea prieteni. Avea o familie. Avea maşina ei proprie, nu una ca Audi-ul lui Jeff, ci una mică, pe care să se poată bizui, şi cu un consum redus de benzină. Şi mai avea şi munca ei.

Vorbind fluent franceza şi engleza, Anne lucrase ca traducător colaborator extern, în cea mai mare parte a căsniciei sale. La început, avuseseră nevoie de bani. Mai tîrziu, chiar dacă situaţia financiară se schimbase, a continuat să lucreze pentru că îi plăcea munca ei şi, cum nu o reţinea nimic acasă, îşi umplea astfel orele cînd Jeff se afla la birou. Cînd planificau o excursie, îşi lua liber. Cînd Jeff era într-o scurtă călătorie de afaceri, îşi lua mai mult de lucru şi era ocupată pînă la întoarcerea lui.

Se întrebase nu o dată, de-a lungul acestor lungi, cumplite luni, ce s-ar fi întîmplat dacă s-ar fi aflat cu el, în acea ultimă, fatală călătorie. Poate că ar fi fost, încă, împreună.

Dar nu a fost aşa, iar ea rămăsese singură.

Treptat, îşi luă mai mult de lucru, implicîndu-se în traducerea manualelor pentru universităţile locale. Spre deosebire de activitatea de translator, unde era necesară prezenţa ei, într-un anumit moment şi într-o anumită zi, în acest domeniu avea mai multă libertate. Odată ce ridica materialul, îşi putea îndeplini treaba după propriul său program, în confortul şi intimitatea apartamentului ei.

Muncă exista, din abundenţă. Putea alege. Datorită disponibilităţii, competenţei şi promptitudinii sale, era foarte solicitată.

În acest fel, a cunoscut profesori universitari mai în vîrstă, dar şi unii tineri, şi chiar atrăgători, care erau la curent cu situaţia ei. Rămăsese politicoasă şi eficientă profesional, dar le refuzase întîlnirile. O deranja şi chiar o înfuria faptul că bărbaţii se gîndeau că ar putea avea o relaţie atît de curînd. Amintirile despre Jeff erau atît de proaspete, atît de vii, atît de dragi! Ştia că aceste amintiri, în cele din

urmă, vor rămîne undeva, înlăuntrul ei şi că apoi vor urma şi întîlnirile. Pentru moment, totuşi avea încă destulă dragoste şi suferinţă.

Era o altă parte bună a acestei excursii. Îi oferea scuzele pentru a evita întîlnirile. După pregătirile de plecare, cu nenumăratele drumuri de făcut, şi apoi cu revenirea după o mai lungă perioadă de absenţă, la o muncă intensă, se putea considera salvată. Nu avea de ce să se teamă în privinţa bărbaţilor, în pădurea seculară din Vermont. Spera să nu vadă pe nimeni, cît timp va sta acolo.

Destul de izolată, pentru o fostă persoană sociabilă, se gîndi ea, fără nicio urmă de remuşcare.

Un trosnet neaşteptat al unui buştean care se frîngea în bucăţi, venit dinspre cămin, o sperie. Se smulse de lîngă fereastră, cu ochii măriţi de spaimă. Cînd îşi dădu seama de unde provenea zgomotul, respiră adînc şi îşi desfăcu pumnii încleştaţi. După luni în care le retezase pînă în carne vie, unghiile îi crescuseră, subţiate cum se cuvine spre vîrf. Verigheta lată, de aur, licărea cu o înşelătoare strălucire pe al treilea deget al mîinii ei stîngi.

Cînd focul vorbi din nou, cerînd hrană, ea îngenunche în faţa pietrelor fierbinţi. Luă un mănunchi uscat de nuiele de mesteacăn din coşul mare cu lemne şi le aşeză deasupra cărbunilor încinşi. Buşteanul se aprinse, apoi izbucni în flăcări. Era ca o prevestire, ar fi putut jura. Apoi îşi luă cartea de pe podea, de lîngă fotoliu, îşi puse ochelarii mari, cu rame de baga, şi se aşeză înapoi, între braţele largi ale fotoliului. Erau confortabile, aceste braţe ca nişte aripi, ajutînd-o să îşi menţină privirile asupra focului din faţă, evitînd astfel întunericul din spate.

Biletul spre libertate îi zăcea în poală. Ca orice cititor nesăţios, Anne îşi găsise scăparea în cărţi, în ultimele luni,

atunci cînd nimic altceva nu putea să o liniştească. O carte era ca un prieten care se afla mereu la îndemînă, oricînd avea nevoie, şi nu îi punea niciodată întrebări la care să aştepte replici spirituale sau, în caz contrar, plătea pentru propria neputinţă de a îndrepta greşelile lumii. Îşi împachetase o provizie de „prieteni de o zi" pentru această călătorie. Nu avea nevoie de altă companie.

Cartea cu coperţi groase din mîna ei era o biografie. O deschise acum şi, pe neaşteptate, a fost prinsă în aceeaşi lume de care încerca să fugă. Pe coperta interioară a volumului, se afla o adnotare pe care nu o remarcase înainte. Îi deşteptă întreaga furtună a amintirilor.

„Cumnatei mele preferate. Să ai o vacanţă minunată şi să fii sigură că vei petrece o săptămînă cu noi, cînd te vei întoarce. MaryEllen."

Chiar de la început, familia lui Jeff o adorase. Susţinuseră adesea că ei înşişi l-ar fi dezaprobat pe Jeff, în cazul în care căsnicia lor s-ar fi destrămat. Erau tot timpul prezenţi pe lîngă Anne, încît, în cele din urmă, ea îi implorase să o lase în pace pentru o vreme. Ei se conformaseră, dar cu aversiune.

Părinţii lui Anne stăruiseră, îndemnînd-o să renunţe la apartament şi să se mute înapoi acasă, dar ea îi refuzase. Ştia că, aşa plin cu amintirile despre Jeff cum era apartamentul, tot îi era mai bine decît acasă, în Westchester, unde crescuse. A se întoarce acolo ar fi însemnat să îşi recunoască eşecul – eşecul de a-şi fi alcătuit o viaţă fericită ca aceea a părinţilor săi.

O părere de zîmbet îi întinse colţurile gurii. Copilăria îi fusese, într-adevăr, fericită, chiar şi în acei ani îngrozitori ai adolescenţei, cînd ea era rătuşca cea urîtă, la prima vedere. Oh, părinţii săi negau acest lucru, dar oglinda nu

minţea. În orice caz, răţuşca cea urîtă deveni o lebădă frumoasă înainte de al patrulea an de studenţie. Chiar de atunci era liniştită şi plină de graţie şi îi mergea bine în toate domeniile: academic, social şi emoţional. Nimic, la acei minunaţi douăzeci şi şapte de ani ai săi, nu o pregătise, nici pe departe, pentru sfîşierea sufletească de la începutul celui de al douăzeci şi optulea an.

Adusă în prezent, de împunsătura foamei, închise cartea de care nu se atinsese şi se duse în bucătărie. Aprinse un singur bec, amestecă ton într-o salată, îşi puse un ibric de cafea, pentru înviorare, şi pîine prăjită de secară. Cu farfuria cu sendvişul într-o mînă şi ceaşca de cafea în cealaltă, refăcu traseul, stingînd lumina cu un ghiont cu cotul.

Foamea o surprinse. Cu totul neobişnuit pentru ea, îşi termină sendvişul. Revigorată, se aşeză înapoi în fotoliu, cu ceaşca fierbinte între palme, în vreme ce focul îi încălzea picioarele şi, pe neaşteptate, o izbi faptul că începea să simtă. Trecuseră luni de cînd nu mai sesizase mirosul cafelei fierbinţi şi nu mai trăise senzaţia picioarelor goale pe plușul unei carpete. Dar cafeaua mirosea grozav. La fel ca şi buturuga arzînd, şi ca pinii de afară, iar picioarele ei făceau diferenţa între scîndurile groase şi covoarele de acasă.

Împingîndu-şi ochelarii pe nas, se uită peste biografie, dar nu era genul de carte pe care să o poţi citi noaptea. Sări în sus, se întoarse în camera sa, ca să ia alta. Roman de aventuri sau unul de dragoste – alegerea era uşoară. Un roman de dragoste poate o va atrage mai tîrziu, după o vreme, cînd se va simţi mai puternică. Luă o carte de aventuri şi ieşi.

Adăugînd cîteva lemne, spori vîlvătaia din vatra căminului. Trăgîndu-şi fotoliul mai aproape, începu să citească la lumina focului şi cartea o prinse în mrejele ei.

După un capitol, deveni ea însăşi eroina. Era doar vag conştientă că ploaia se înverşunase, lovind cu o forţă crescută şindrila acoperişului şi geamurile. Reprezenta fundalul adecvat pentru povestea unei tinere femei eşuată într-o colibă nu aşa de plăcută ca a ei. Anne încercă o uşoară senzaţie de calm, făcînd comparaţia, şi se adînci în acţiunea palpitantă, cuibărindu-se mai adînc în fotoliu.

Citi timp de două ore, întrerupîndu-se doar pentru a-şi mai pune cafea în cană. Ceasul de aur de la încheietura mîinii arăta ora unsprezece, dar ea era complet trează, stimulată de cofeină şi absorbită de povestire. Cînd capitolului patru îi urmă al cincilea şi apoi al şaselea, misterul se adînci. Accidentele nu erau nici accidente, nici coincidenţe. Ceva se afla pe urmele eroinei. Nu, *cineva* se ţinea după eroină sau aşa părea, după ciudatele urme de paşi, de labe sau ce or fi fost, lăsate în zăpadă. Teroarea se instala treptat. Femeia era prinsă în cursă, hăituită, osîndită. Cînd se sfîrşi capitolul al şaptelea şi începu cel de-al optulea, ea puse la cale planul de evadare, împotriva a ceea ce părea un raport de forţe insurmontabil. Apoi, pentru a complica o situaţie deja disperată, începu viscolul. Forţa puternică a vîntului, zăpada orbitoare, temperatura scăzută, toate conspirau s-o ţină la discreţia fiarei sălbatice ce o urmărea.

Cu un gest brusc, Anne puse cartea pe genunchi, cu inima bătîndu-i puternic, cuprinsă de spaimă. *De aventuri, pe naiba!* conchise ea, cu regret. *Cartea asta este un horror veritabil.* Nu ar fi fost aşa rău, dacă i-ar fi picat în mînă noaptea trecută sau în ultima săptămînă, la New York. Aici însă se afla singură, izolată de tot ceea ce îi era familiar, la trei mile distanţă de orice urmă de civilizaţie.

Îi luă un minut ca să îşi dea seama că bubuitul, pe care îl presupusese a fi pulsul ei, era tunetul de afară. Fulgerul

îl urmă imediat, luminînd întunericul din cameră pentru o clipă înfiorătoare, cu o strălucire alb-albastră de gheață, în contrast cu căldura licăririi portocalii a focului.

Imediat, aruncă mai multe lemne pe foc, dorindu-şi cu disperare să ia cartea, dorindu-şi cu disperare să citească mai departe, ştiind că nu va fi în stare să doarmă pînă cînd nu va întoarce ultima pagină şi misterul nu va fi rezolvat. Luă cartea şi un alt bubuit de tunet o asurzi. Vibra prin casă, urmat de fulgerul orbitor.

Nervii lui Anne se încordară, deoarece în aşteptarea tunetului, percepu un alt fel de zgomot. Era mult mai uman şi mai înfricoşător. O maşină se apropia suficient de mult ca să poată fi auzită prin vacarmul furtunii. Ajunse la uşa din faţă şi se opri.

Ghemuită în fotoliu, îşi ţinu respiraţia. Era douăsprezece şi jumătate, o oră considerată prea puţin normală, chiar şi în oraş. Poate că vreunul dintre localnici dorea să o avertizeze în legătură cu furtuna. Poate că cineva se rătăcise. Poate... poate...

O bufnitură furioasă se auzi dinspre uşă. Dacă ar fi fost o lovitură slabă, poate că Anne ar fi îndrăznit să răspundă. Dar această lovitură era furioasă, în mod clar, deloc exprimarea îngrijorării unui vecin. Cel puţin, uşa era încuiată, deşi şi-ar fi dorit cu fervoare zăvoarele complet inutile pe care le avea la New York.

– Deschide! E umed rău aici, afară! Vocea era profundă, aspră şi mînioasă. Deschide afurisita asta de uşă!

Anne nu se clinti. Aceasta era căsuţa ei, pentru o săptămînă, şi avea hîrtii care să o dovedească.

Dar zgomotul continuă, ciocănituri puternice în lemn.

– Haide, oricine ai fi, deschide uşa! Sînt ud leoarcă şi nu pot ajunge la cheile mele!

Cheile lui? Acesta era cumva un loc de vizită „în comun"? Omisese agentul de la agenția de închirieri să îi spună ceva?

Simțindu-se vag vinovată de faptul că stătea la căldură și într-un loc uscat, în vreme ce cineva era afară, ud și înfrigurat, se apropie de ușă.

– Cine ești? strigă ea, lăsîndu-și fruntea pe lemnul neted de stejar.

– Sînt Mitch, la dracu'! Deschide! O mînă nerăbdătoare smucea de mînerul al ușii.

– Nu cunosc niciun Mitch! țipă ea, prin urletele furtunii. Ce dorești?

Urmă un mîrîit amenințător:

– Doresc să mă usuc. Pentru numele lui Dumnezeu, deschide! Am o cheie, dar dacă trebuie să pun jos bagajele astea, ca să dau de ea, voi fi al dracului de scos din minți cînd voi intra acolo!

Presupunînd că l-ar fi crezut, se părea că el avea un scop. Dacă avea o cheie și ar fi deschis ușa, în cele din urmă, fie că-i plăcea sau nu, l-ar fi putut scuti de un efort și s-ar fi pus la adăpost pe ea însăși de mînia lui. Precaută, apucă mînerul. Întredeschise ușa, lăsîndu-se cu toată greutatea pe lemn, pentru cazul cînd nu i-ar fi plăcut ceea ce vedea.

Fără vreun avertisment, o greutate mai mare se propti în ușă făcînd-o să se deschidă larg și împingînd-o pe Anne în cameră. Surprinsă de forța neașteptată și blestemîndu-se pentru propria-i naivitate, își pierdu echilibrul, se împiedică și căzu în fund, cu o bufnitură. Din această poziție avantajoasă, ea văzu, cu ochii măriți, cum intra un bărbat uriaș, cu apa șiroind pe el. Își răsturnă nenumăratele genți uriașe, înainte să închidă ușa cu un pocnet și să se apropie de ea.

Focul începuse să moară, lăsînd doar o foarte slabă licărire să lumineze chipul bărbatului, dar era suficient ca să vadă maxilarul încleştat, gura rînjind şi ochii care parcă o străpungeau.

– Cățea! Ce ți-a luat aşa de mult? De ce nu mi-ai deschis uşa? Nu vezi ce vreme e afară? Şi, oricum, cine te-a trimis? Să fie Joe? Îşi îngustă ochii, măsurînd-o insolent cu privirea. Nu, trebuie să fi fost Lennie. El plănuia asta, deşiratul ăla!

Anne îşi pierduse graiul din cauza neaşteptatei întorsături a evenimentelor.

– Ce? continuă el. Nicio negare? Niciun protest? Îşi desfăcu nasturii jachetei grele de lînă, şi-o trase de pe umeri şi o aruncă pe un scaun liber. Chiar şi fără grosimea acesteia, doar în jeanşi şi cu un pulover negru, arăta impunător.

Spre groaza ei, înaintă pînă cînd se înălță chiar deasupra sa.

– Ei bine? Nu ai nimic de spus? Sau ai de gînd să zaci acolo, total neajutorată şi ispititoare?

Anne îşi recăpătă glasul:

– *Tu* n-ar trebui să fii aici! Ieşi afară!

Un rîs grosolan străbătu prin zgomotele furtunii:

– Ah, ne-am răzgîndit, nu-i aşa? Renegi faptul că ai fost înțelegătoare atît de repede?

Anne se trase înapoi, pe podea.

– Cred că e o neînțelegere!

– Chiar aşa! Habar n-am cine eşti, dar nu te vreau nici pe tine, nici vreo altă femeie pe aici. Aşadar – ridicase vocea, dar maxilarul i se relaxase – ți-aş sugera să îți salți hoitul şi să te cari!

Lui Anne nu îi venea să creadă.

– N-o voi face!

Ochii ei nu-l slăbiră o clipă, deşi se apropiase şi mai mult.

Pe neaşteptate, el se lăsă pe vine, lîngă ea, gambele cu muşchi de oţel făcînd-o prizonieră şi împiedicîndu-i orice mişcare.

– Ce ai spus?

Dorindu-şi o putere pe care nu o avea, Anne îi susţinu privirea:

– Am spus că nu voi pleca! Sînt aici pentru o săptămînă. Dacă trebuie să plece cineva, acela eşti tu. Acum!

Aproape că strigase ultimul cuvînt. Prinsă între frustrare şi frică, îşi pierduse calmul.

Dar ordinul său avu efectul contrar. Bărbatul înaintă, lăsîndu-şi greutatea trupului pe mîna dreaptă, sprijinită de podeaua tare, la o mică distanţă de şoldul ei.

– Deci avem de-a face cu un nou fel de joc! o ironiză el.

– Habar n-am despre ce vorbeşti! spuse ea, dar vocea îi deveni o şoaptă cînd faţa lui se apropie mai mult. Acesta nu este niciun joc!

Luminate de o slabă licărire portocalie a focului, buzele îi erau strînse într-un zîmbet strîmb. Ochii i se îngustaseră din nou, îndreptaţi acum direct spre gura ei, care tremura. Nu se putea mişca. Simţea groaza crescîndă ca pe o gaură în stomac.

– Niciun joc? repetă el, în vreme ce ea se străduia să se elibereze din strînsoarea piciorului lui, care o apăsa. Cu graţia unui atlet şi puterea unui leu, el se întinse cu tot corpul peste ea, strivind-o de podeaua rece.

O cuprinse panica.

– Dă-mi drumul! Dă-te jos de pe mine! Îl împingea, inutil, căci greutatea trupului lui aproape că o strivea, împie-

dicînd-o să respire. Icnind, ea continua să împingă, în vreme ce gura lui cobora mai jos. Nu! strigă ea şi îşi smuci capul într-o parte.

El i-l trase înapoi, cu o mînă puternică.

– Niciun joc, zici? Vom vedea imediat!

Buzele lui le apucară pe ale ei cu o putere care îi ţintui capul pe scîndurile de stejar. Înspăimîntător ca intensitate, nemilos ca durată, sărutul bărbatului era de o senzualitate primitivă şi dureroasă.

Se lupta cu disperare, zvîrcolindu-se sub el, pînă cînd o mînă mare i le apucă pe ale ei şi i le ţintui pe podea, deasupra capului. Doar atunci buzele lui le eliberară pe ale ei.

Luptîndu-se cu lacrimile, se străduia să respire şi în tot acest timp el o studia atent. Cînd, în cele din urmă, vorbi, era calm şi cinic.

– Lacrimi? Asta nu face parte din schema jocului.

În efortul de a se ridica, mîna lui trase de ale ei, obligîndu-le să poarte povara greutăţii lui. Strigă de durere, cînd verigheta îi presă degetul.

El îi dădu drumul imediat şi se sprijini pe propriile-i coapse. Ea se dădu înapoi, tîrîndu-se pînă cînd se lovi de un perete, apoi sări în picioare şi se îndreptă repede spre cămin. Înşfăcă singura armă posibilă pe care o văzu, un vătrai greu din fier.

– Nu te apropia de mine! îl avertiză ea, cu un scîncet ascuţit.

Ameninţarea îşi atinse scopul. El rămase nemişcat.

Urmă o linişte apăsătoare. Chiar şi ploaia părea să se fi domolit pînă la un răpăit slab pe acoperiş. Furtuna se terminase. Dar ce va face ea acum? Cînd înţelese gravitatea încurcăturii cumplite în care se afla, începu să tremure atît de tare, încît vătraiul începu să se legene periculos.

Părînd să simtă groaza ei, bărbatul se ridică încet.

– Ia-o uşor! Nu vreau să te rănesc!

– Deja ai făcut-o! Ridică vătraiul mai sus.

– Pune chestia aia jos! îi ordonă el, dar cu blîndeţe. Toată furia îi dispăruse. Eşti în stare să te răneşti singură.

Ea scutură din cap şi ţinu vătraiul pregătit.

– Uite ce e! oftă el, trecîndu-şi degetele prin părul ud care îi atîrna pe frunte. Lasă-mă să aprind o lumină. Măcar să pot vedea ce fel de femeie a ridicat mîna la mine!

Anne se mai linişti. Lumina i-ar fi fost şi ei de ajutor.

El se îndreptă spre cea mai apropiată lampă şi o aprinse. Camera fu scăldată într-o lumină galbenă. Anne îl măsură cu privirea pe cel care o atacase. Era înalt şi colţuros, mai subţire decît îi apăruse la început, deşi lăţimea pieptului şi a umerilor trăda putere. Puloverul lui era negru, jeanşii decoloraţi, dar închişi la culoare, din cauza ploii, în partea de jos care cădea peste cizmele cafenii din piele, ude leoarcă.

Se aşteptase la un chip întunecat şi încruntat. Ceea ce văzu erau trăsături puternice, dar blajine, piele deschisă la culoare şi doar uşor bronzată, păr des şi blond, bătînd în argintiu, acolo unde se udase.

Sub aceste trăsături, exista amabilitate. Dar expresia gurii era aspră, obrajii netezi, maxilarul încleştat. Şi ochii căprui, strălucitori, se uitau la ea fără să clipească.

– Dacă ai terminat, spuse el cu un zvîcnet batjocoritor al buzelor, n-ai vrea, te rog, să pui jos vătraiul ăla? Poate ţi-ai dat seama că nu sînt un criminal.

Ea ridică vătraiul mai sus.

– Ce ai zice de un violator? Nu intenţiona să se lase păcălită de un tip cu vorbă mieroasă şi arătos.

Un muşchi îi juca pe maxilar.

– Nu sînt violator! Nu te-aş fi forţat! Mai ales după ce ţi-am văzut verigheta. Nu sînt nebun, să mă încurc cu o femeie măritată.

Lacrimile ameninţau să izbucnească din nou. Ce dulce-amărui era gîndul că acest simbol al căsătoriei sfîrşise prin a o salva de la ceva de nedescris! Încă mai avea de ce să îi fie recunoscătoare lui Jeff!

– Cine eşti? întrebă ea, cu o voce tremurătoare.

– Tu chiar nu ştii? Haide, ţi-ai tras toate cărţile! Poţi să mărturiseşti.

Vocea îi deveni puternică:

– Cine eşti?

Dar şi el insistă:

– E vorba de Lennie, nu-i aşa? Tot încearcă să mă cupleze cu o femeie, de nişte săptămîni. Dezamăgirea lui suna sincer.

– Cine eşti?

Cu un oftat de resemnare, el îşi băgă o mînă în buzunar.

– Mitch.

Dar acest lucru îl ştia, deja.

– De unde eşti?

– New York.

– Şi ai venit cu maşina, de acolo pînă aici?

– Da!

– De ce?

El îi aruncă o privire surprinsă:

– De ce, ce? De ce am venit cu maşina sau de ce sînt aici?

– Ambele.

– Am ajuns aici fiindcă am avut o întîlnire, în această după-amiază, tîrziu, şi nu am putut părăsi oraşul pînă n-am terminat. Sînt aici fiindcă am nevoie de o săptămînă de odihnă, departe de orice contact uman. Orice contact uman!

– De ce te afli aici?

– Tocmai ți-am zis.

– Dar de ce aici, în această casă? Ea începea să-şi adune gîndurile. Nu arăta ca un criminal. Şi ar fi putut să profite de ea, cînd se afla deasupra ei, dar n-o făcuse.

El spuse, în vreme ce se freca pe ceafă:

– Vin aici adesea. Şi sînt sigur că am trecut în registru weekendul, cu Miles.

Deci îl cunoştea pe agentul de închirieri. Merita puțin credit pentru asta.

Slăbi strînsoarea de pe vătrai.

– Se pare că bunul Miles a făcut o greşeală.

Gîndindu-se la asta, ea se încruntă. Coborî privirea. Absentă, îşi plimbă uşor un deget tremurător pe deasupra buzei pe care i-o lovise el.

Cu o mişcare abilă, el îi smulse vătraiul din mîini, înainte să-şi dea seama că ajunsese lîngă ea. În acel moment, groaza reveni. Fusese păcălită.

– În regulă, cucoană! Acum să-mi răspunzi tu mie la întrebări! porunci el.

Cînd ea încercă să se tragă înapoi, o înşfăcă de umeri şi o țintui locului. Diferența de înălțimea o îngrozi. Chiar ținînd seama de faptul că ea nu avea încălțări, Mitch era mai înalt cu aproape treizeci de centimetri.

– Cine eşti? o întrebă din nou, cu un ton de comandă, chiar cu o subtilă amenințare.

Ea începu să tremure din nou:

– Anne.

– Din...?

– New York.

Un zîmbet i se contură pe buze, dar nu merse mai departe:

– Deci sîntem în aceeaşi grămadă!

– Cam greu!

Privirea ei tăioasă şi răspunsul repezit îi şterseră zîmbetul.

– Cînd ai sosit?

Îi detesta întrebările. Avea un contract de închiriere. Acesta era locul ei.

– Nu văd cum...

Degete grele se înfipseră în braţele ei, oprind-o brusc din tremurat.

– Cînd ai ajuns aici?

– Astă-seară, devreme.

– De ce te afli aici? Ambele versiuni.

El slăbise strînsoarea, dar ea dorea să îi dea drumul de tot.

– Pot să stau jos? Nu mă mai ţin picioarele.

El îşi retrase mîinile imediat, punîndu-şi dreapta în şold, iar stînga în buzunar.

– Eşti invitata mea. Aşază-te.

Ea se refugie între braţele fotoliului şi îl urmări cu privirea cum punea lemne pe foc. Îşi folosea mîna dreaptă. Stînga îi rămăsese în buzunar. O izbi faptul că evita s-o folosească.

Se apropie din nou de ea, înalt şi impunător.

– De ce ai venit?

Îşi înălţă bărbia, în semn de sfidare.

– Sînt aici în vacanţă. Am aranjat cu domnul Cooper pentru o săptămînă.

– Ai dovada?

– Desigur.

– Dă-mi-o s-o văd!

Îi aruncă o privire furioasă.

– De ce ar trebui să îţi arăt ţie ceva? Tu eşti cel care a dat buzna aici neinvitat.

El se aplecă în față, lăsîndu-şi mîna pe brațul fotoliului, şi apropiindu-şi buzele amenințătoare de urechea ei:

– Dă-mi-o! îi ceru el, apoi se îndreptă încet, ca s-o lase să treacă.

Cînd ea reveni, cîteva minute mai tîrziu, îl găsi cu privirea ațintită asupra focului. Luă hîrtia pe care i-o oferi şi o parcurse în grabă.

– Pare destul de autentică! admise el. Murmurînd „Ce prost!", se întoarse spre foc.

– Dar dovada ta unde este? îl provocă ea.

El îşi încleştă fălcile:

– Va trebui să accepți cuvîntul meu în această privință!

– Nu, mulțumesc! Vreau dovada. Sau poți să îți iei lucrurile şi să pleci. Nu am condus tot drumul ăsta pînă aici ca să împart o cocioabă cu un bărbat pe care nu îl cunosc.

Gura i se subție într-o grimasă:

– Se pare că va trebui să mă suporți, cucoană!

Ea se înfurie brusc:

– În niciun caz! Am venit aici ca să fiu singură şi exact asta plănuiesc să fac. Dacă exista telefon, aş fi sunat la postul local de poliție, ca să te dea afară, dar nu este şi nu mă încîntă gîndul să plec cu maşina pe vremea asta. Aşa că îți cer să pleci, ca un domn ce eşti.

El continua să privească focul.

– Cine a zis că sînt un domn?

– Ți-am oferit avantajul de a fi mai presus de îndoială. Acum, ori pleci tu, ori eu voi...

Vocea i se frînse. Nu exista alternativă. Şi, la dracu', el o ştia. Se întoarse încet spre ea.

– Sau tu... ce faci?

Decepționată de situație, furioasă din pricina calmului lui, simți nevoia să strige. Tare.

– Uite... Mitch... Nu ştiu pe cine să acuz pentru acest fiasco, dar mi-ar plăcea să pleci. Am avut o zi lungă şi sînt obosită. Este, evident, o neînţelegere, dar intenţionez să îmi petrec săptămîna aici şi am plătit pentru asta. Deci, pleci?

Expresia lui rămase neschimbată:

– Astă-seară? Nu!

– Ce vrea să însemne „nu"? Nu ai niciun drept să te afli aici!

Vocea lui răsună la fel de tare ca a ei:

– Am tot dreptul să mă aflu aici, dar asta este treaba mea şi a lui Miles. Hai să lămurim un lucru! Ochii i se întunecaseră. Nici eu nu vreau să fii aici, dar pentru noaptea asta, cel puţin, ar fi bine să ne suportăm unul pe celălalt. Aranjăm noi ceva de dimineaţă.

– Dar nu poţi sta aici în noaptea asta!

– De ce nu?

– Pentru că sînt eu aici!

– Şi?

Ochii lui îşi recăpătaseră culoarea, erau căprui, calmi, puternici.

Roşeaţa îi încălzi obrajii:

– Credeam că ai înţeles că nu sînt implicată în vreo conspiraţie. Ei bine, fac un pas mai departe. Respiraţia îi era sacadată, dar îşi luă libertatea de a rosti ceea ce încerca să spună lumii întregi de multe săptămîni. Nu mă interesezi nici tu, nici vreun alt bărbat. Poţi înţelege asta?

– Am auzit. Nu sînt sigur că te cred. Ochii lui îndrăzneţi coborîră de la faţa ei spre gît şi apoi spre sîni. Batjocura din privirile lui păli cînd se uită la verigheta ei. Încruntîndu-se, se îndreptă de spate. Cred că asta-i tot. Noapte bună.

Cînd el o atinse în timp ce trecea pe lîngă ea, îl apucă de braț, alarmată.

– Unde te duci?

– La culcare. Cuvintele îi erau necioplite, tonul înghețat.

– Oh, nu, nu o vei face!

El își arcui o sprînceană:

– Ai de gînd să mă oprești? Încet, își coborî privirea spre încheieturile albite ale degetelor încleștate pe brațul lui.

Ea îi dădu repede drumul.

– Dar nu poți rămîne aici! El își continua drumul spre sacii săi de voiaj. Incapabilă să se gîndească la ceva mai bun, îl urmă. Ți-am spus, nu poți rămîne aici. Trebuie să existe vreun loc în sat.

Îngrămădindu-și bagajele pe brațul drept, el se îndreptă fără un cuvînt spre scări. Brusc, se opri, și întoarse capul doar cît să îi strige peste umăr:

– Presupun că vei dormi aici, jos!

Anne simțea că nu mai are niciun strop de vlagă.

– Da, dar tu trebuie să pleci!

Își întoarse fața spre ea. Zîmbetul îi era politicos, ochii, de gheață, vocea, rece:

– O voi face, la momentul potrivit.

Urcînd treptele cîte două odată, spre stupefacția ei, cu povara lui voluminoasă, dispăru în direcția mansardei, lăsînd-o complet fără cuvinte.

2

Anne nu se clinti din loc. Braţele îi atîrnau neputincioase pe lîngă trup, picioarele goale îi erau ca încleiate de podea, ochii îi rămăseseră lipiţi de uşa mansardei care se închise cu o pocnitură răsunătoare. Nici chiar sunetele slabe din interior – scrîşnetul unui scaun de lemn, scîrţîitul somierei sub unul dintre saci, bufnitura altuia pe podea, zornăitul umeraşelor de metal pe vergeaua de lemn – nu reuşiră să o mişte din loc.

O senzaţie de durere în gîtul înţepenit o aduse înapoi, la realitate. Roti capul de cîteva ori, aşteptînd să i se diminueze tensiunea.

Bizar! Bizară situaţie! O veritabilă dramă, absolut reală, în locul aceleia de ficţiune, abandonată acum pe podea, lîngă foc. Însă nu era nimic de făcut. Se putea tortura ore întregi, dar situaţia nu se va schimba.

Refugiindu-se în dormitor, închise uşa bine şi propti un scaun de mîner, la fel cum făcuse eroina cărţii, în capitolul al şaselea sau cam pe acolo. Se strecură repede într-o cămaşă de noapte lungă, de flanelă, îşi desprinse părul din nodul panglicii şi se refugie sub cuverturile grele de pe pat.

În pofida faptului că pusese scaunul în uşă, nu era speriată. Nu cu adevărat. Povestea lui Mitch o iritase, dar părea suficient de credibilă. Sau, mai degrabă, el părea capabil de încredere. Felul lui inteligent de a vorbi, aspectul îngrijit, aerul de rafinament vorbeau despre educaţie. Recunoştea că la început se purtase aproape cu cruzime, dar lucrul era explicabil. Nu părea însă nici răutăcios, nici răzbunător, ci numai furios din cauza greşelii agentului de închirieri.

Ce îi rămînea de făcut? Nu avea altă opţiune decît să doarmă. Se va găsi o soluţie de dimineaţă. Trebuia să se găsească. Aceasta era săptămîna ei. Nu o va împărţi cu nimeni.

Dar somnul o ocolea. Blestemă cele două ceşti de cafea, pe care le băuse, romanul de duzină, neterminat, scîrţîitul care se auzea din camera de deasupra ei. În cele din urmă, căzu într-un somn deloc odihnitor, doar ca să fie trezită din cînd în cînd de scîrţîitul acelui pat. Aproape se lumina de ziuă cînd îşi dădu seama că nu se mai gîndise la Jeff. Pe această notă ironică şi fiind total istovită, ea adormi profund.

Cîteva momente mai tîrziu – aşa i se păru ei – a fost trezită brusc de un zgomot infernal venit dinspre bucătărie. Lividă, se sculă din pat, smulse scaunul din uşă şi se îndreptă ca o furtună spre sursa zarvei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce e cu zgomotul ăsta? ţipă ea, dînd în lături uşa bucătăriei, la timp ca să îl vadă pe Mitch cotrobăind printr-o grămadă de ceşti, tigăi şi ustensile de metal. Era îmbrăcat cu un halat de velur albastru, care abia îi atingea genunchii, şi era desculţ, ca şi ea. Şi ciufulit. Şi foarte, foarte ţîfnos.

Ţintuind-o cu o privire piezişă, el urlă:

– Ce fel de gospodină eşti, dacă îngrămădeşti lucrurile în dulap, în halul ăsta? Şi unde dracu' este mixerul pentru sucul de portocale? Dumnezeule, femeie, apucă-te şi curăţă aici!

Prietenii care o ştiau pe Anne ca fiind comodă, calmă, înţelegătoare şi liniştită n-ar fi recunoscut-o niciodată în femeia arţăgoasă care devenise. Ziua de ieri fusese prea lungă, prea lungă noaptea ce trecuse, prea tulburată de calvarul care dura de luni întregi, pentru a-i mai rămîne un singur dram de stăpînire de sine.

Îl înfruntă, cu ochii negri fulgerînd:

– Tu să cureţi! Nu eu am făcut dezordinea şi nu sînt sclava ta! Se întîmplă că nici n-am atins dulapul, de cînd am ajuns aici. Aruncă vina pe oricine o fi, te rog, cît timp nu sînt eu vinovată! Şi cu ce drept mă trezeşti din somn? Aceasta este vacanţa mea sau nu ai auzit bine azi-noapte? Doar un surd ar fi ratat un singur cuvînt! Încurajată de privirea lui indignată, ea îşi continuă peroraţia: Zgomotul ăsta e de ajuns să trezească şi morţii! Şi nu mai aveam nevoie şi de asta! Zvîrcoleala ta deasupra capului meu, toată noaptea, a fost suficient de neplăcută! Nu înseamnă că dacă tu ai insomnie, trebuie să am şi eu!

Privirea lui era îngheţată.

– Te trezeşti bine dispusă, nu-i aşa? Foarte deosebit de femeile mele cu care sînt obişnuit. Se uită spre ea, arătînd cu degetul. La fel ca şi acest „echipament", de asemenea, deosebit de cel al femeilor mele.

Firește, Anne îşi lăsase halatul atîrnînd în dulap. Răsucindu-se pe călcîie, cu părul fluturîndu-i pe spate, se întoarse în camera ei, îşi puse halatul, apoi, cu un gest de

lehamite, se aşează pe marginea patului, cu coatele pe genunchi şi faţa îngropată în palme. Inspirînd adînc, încercă să îşi domolească zvîcnetele din tîmple.

Femeile lui! Femeile lui, într-adevăr! Dar ea nu era una dintre ele!

La acest gînd, supărarea i se mai potoli. Dacă Jeff ar fi putut s-o vadă acum!

Ruşinată, luă un prosop şi săpunul, în speranţa că un duş fierbinte, prelungit, îi va mai îmbunătăţi starea de spirit, şi, pentru scurtă vreme, chiar o şi făcu. Presiunea apei era mare, biciuindu-i cu jeturi fierbinţi muşchii încordaţi ai gîtului şi spatelui. Cînd, în cele din urmă, ieşi de sub duş, părul curat şi lucios, care fusese bine săpunit, îi atîrna în şuviţe ude deasupra umerilor. Se frecă puternic cu prosopul, după care se întoarse în camera sa.

Jumătate de oră mai tîrziu, îmbrăcată cu un pulover albastru şi jeanşi şi încălţată cu pantofi sport, se îndreptă spre bucătărie, ca să îşi fiarbă cafeaua. Dar găsi cafeaua fierbinte, pe plită. Spre surpriza ei, podeaua fusese curăţată de murdărie şi supărătoarele vase de gătit aranjate în dulap.

Zîmbi, cu o fărîmă de îngîmfare. Deci curăţase el însuşi, porcul misogin!

După ce îşi turnă cafea, se aşeză la masă. În pofida izbucnirii de furie, dormise, de fapt, pînă la zece şi jumătate. Auzi paşi pe scări şi uşa de la baie trîntindu-se. Tot ce putea să facă era să aştepte pînă cînd el îşi termina duşul şi se îmbrăca. Apoi vor înfrunta, ca nişte adulţi, dilema în care se aflau.

Cînd duşul porni, se lăsă relaxată pe spate, în scaun, trecîndu-şi degetele delicate, prin părul încă ud, răsfirîndu-l deasupra umerilor, ca să se usuce. Privirea îi era îndreptată spre cele trei laturi cu ferestre ale spaţiului pentru micul

dejun, care dădeau spre curtea din spate. Nu o văzuse în după-amiaza precedentă şi descoperi imediat încîntarea acelui colţ rustic, a pajiştii bine întreţinute, presărată cu arţari şi pini, printre care se amestecau meri cu fructele atîrnînd coapte şi gata să fie culese. Ceaţa dimineţii începea să se destrame, străpunsă ici şi colo de săgeţile razelor de soare.

Priveliştea era exact ceea ce sperase să găsească, aşa de plină de tihnă şi linişte, încît a fost complet luată prin surprindere de urletul din spatele ei.

– Ai consumat toată apa fierbinte. La dracu', nu te-ai gîndit decît la oasele tale!

Mitch stătea în uşa bucătăriei, ud, fără nimic altceva pe el decît un prosop înfăşurat în jurul şoldurilor.

Pentru o clipă, i se opri respiraţia. Tipul era incredibil de bine clădit. Antebraţele şi umerii de granit flancau un piept bronzat, musculos şi acoperit cu păr blond, închis la culoare din cauza apei. Pîntecul îi era plat şi tare, şoldurile înguste, iar picioarele musculoase.

Înghiţind cu greu, Anne se străduí să privească înainte.

– Îmi pare rău! murmură ea. Nu mi-am dat seama că se va termina.

– Nu ţi-ai dat seama? o ironiză el. Ei bine, data viitoare să-ţi dai. Şi mie îmi plac duşurile lungi şi fierbinţi!

Iritată de faptul că el era nervos, că aceea era casa ei pentru o săptămînă, luă o înghiţitură zdravănă de cafea şi aproape că se înecă.

– Dumnezeule! strigă ea, după ce, în cele din urmă, reuşi să înghită, cafeaua asta e ca noroiul. Ce ai pus aici? Sau ar trebui să te întreb – aici ochii i se îngustară – cît de mult din cafeaua mea ai pus în ibric? N-am văzut nici urmă de alimente de ale tale prin jur. Te-ai simţit exact ca la tine acasă.

Furia lui se mai domolise. Răsfrîngîndu-şi dispreţuitor buzele, se sprijini cu nonşalanţă de tocul uşii.

– De ce n-ar trebui să mă simt ca la mine acasă?Am de gînd să-mi petrec săptămîna aici.

Ea izbucni într-un hohot de rîs furios.

– Oh, nu, n-o vei face! Se ridică repede, dînd uitării toate bunele intenţii de a-şi păstra calmul. Trebuie să îţi găseşti un alt loc. Sînt sigură că nu va fi nicio problemă, cu personalitatea ta încîntătoare şi zîmbetul de învingător.

Cu o arogantă ridicare din umeri, el părăsi tocul uşii şi se îndepărtă calm.

– Tu să-ţi găseşti altceva! îi strigă peste umăr. Eu voi rămîne aici.

Ea se luă după el:

– Nu poţi face asta!

La uşa băii, el se întoarse atît de brusc, încît aproape se ciocniră. Anne făcu un pas înapoi, în defensivă. El ridică mîna dreaptă spre uşă. Stînga, cu o arsură roşie, izbitoare pe jumătatea de sus, îi atîrna pe lîngă şold.

– Ai de gînd să mă opreşti? tărăgănă el vorbele, cu o licărire insolentă în ochi.

Anne încercă să găsească o replică inteligentă. Cum nu-i veni niciuna, se întoarse pe călcîie, ducîndu-se de unde venise. Îi era foame. Dar nu făcu altceva decît să ciugulească puţin din ouăle arse şi pîinea prăjită pe care şi le pregătise.

Ce era de făcut? Dacă nu s-ar fi aflat atît departe de casă şi nu ar fi avut atîta nevoie de această depărtare, poate că pur şi simplu şi-ar fi împachetat lucrurile şi ar fi plecat. Dar nu-şi putea lăsa deoparte mîndria. Şi avea nevoie de distanţă!

– Nu mănînci?

Vocea lui o luă din nou prin surprindere. De această dată totuşi era complet îmbrăcat. Se bărbierise şi mirosea a loţiune după ras. Părul îi era pieptănat lins şi atingea partea din spate a gulerului cămăşii sale ecosez, de lînă. O curea lată de piele îi strîngea blugii peste şolduri. Cizmele de culoare gălbuie păreau să se asorteze cu părul lui. Ochii erau acum de un verde luminos şi calmi.

El repetă întrebarea:

– Nu ţi-e foame?

Felul în care se uita la farfuria ei spunea că, dacă ei nu îi era foame, lui îi era.

Cu un oftat de neputinţă, Anne împinse farfuria de-a lungul mesei:

– Serveşte-te!

Cu un exagerat „Mulţumesc!", el se lăsă într-un scaun şi îi acceptă oferta. Începea să creadă că poate avea, de fapt, maniere, cînd el spuse:

– Oh, Doamne! Nu-i de mirare că eşti aşa slabă! Ai prăjit ouăle atît de tare, că sînt imposibil de înghiţit! Dacă ăsta e felul tău de a găti, e un miracol că ţi-ai irosit talentul pe nimic.

Anne rămase cu gura deschisă de uimire. Jeff nu se plînsese niciodată de nimic, cu atît mai puţin de felul ei de a găti.

Stînd ţeapănă, ea îi ripostă:

– Dacă nu îţi place cum gătesc, atunci nu mînca! În fond, nu îmi placi foarte mult, aşa că de ce nu am termina cu micul dejun şi nu am găsi o rezolvare pentru această încurcătură?

Doar cînd se opri îşi dădu seama că ţipase. Şi din nou îi apăruseră lacrimi în ochi. Din nou! Ducîndu-şi pumnii la gură, privi în gol.

Cu mai multă blîndețe, Mitch o întrebă:

– Cum ai ajuns în, cum îi spui tu, încurcătura asta, Anne? De ce nu eşti împreună cu soțul tău?

– Asta nu e deloc treaba ta!

– Eşti divorțată?

– Nu.

– Exersați conceptul de vacanță separată?

– Nu.

– El nu ştie că te afli aici?

Anne rîse cu amărăciune.

– Nu.

– L-ai părăsit?

Calmul ei se spulberă:

– Vrei să mă laşi singură? Pleacă imediat! Ieşi! Lasă-mă!

El nu se clinti din loc.

– De ce ți-ai părăsit soțul?

– Nu e treaba ta!

– Nu? În manualul meu, căsătoria este un lucru prețios. Unii oamenii țin la ea ca la ochii din cap şi, cînd o pierd, nu se întîmplă din vina lor. Alții renunță la căsnicie. Dacă ne vom petrece săptămîna împreună, vreau să ştiu din care categorie faci parte. Aşa că spune-mi de ce l-ai părăsit. Dacă e doar din cauza felului tău mizerabil de a găti sau a egoismului cu care foloseşti duşul, el trebuia să te părăsească pe tine. Făcu o pauză. Asta s-a întîmplat?

Ea îl privi în ochi:

– Nu el m-a părăsit. Eu nu l-am părăsit. Ne iubeam unul pe celălalt. A fost implicat într-un accident şi acum e mort! Mort!

Scaunul ei zgîrie podeaua, cînd se ridică brusc în picioare. Se întinse furioasă după farfurie şi se îndreptă ca

o furtună spre chiuvetă. Aruncă acolo mîncarea din farfurie. Atunci o copleşi emoţia. Apucîndu-se cu mîinile tremurătoare de marginea chiuvetei, îşi lăsă capul în jos. Neputincioasă, începu să suspine.

Nu îl auzi cînd se apropie, dar în vocea lui se afla o blîndeţe reală:

– Îmi pare rău! Nu te-aş fi forţat, dacă aş fi ştiut! A fost o prostie din partea mea!

Ea îşi şterse lacrimile:

– Nu are importanţă!

Dar avea. Trecuseră luni de cînd plîngea şi se părea că nu se mai putea opri. Cu cît le îndepărta, cu atît izbucneau mai multe lacrimi. Spre groaza ei,veneau mai repede acum. Dacă ar fi avut mintea limpede, ar fi trebuit să se îndepărteze, în momentul cînd braţul lui îi atinse umerii. Dar raţiunea îi dispăruse. Avea nevoie de consolare şi el i-o oferea. Întorcîndu-se, îşi apăsă capul de pieptul lui, cu trupul scuturat de suspine.

– E mai bine? murmură el, cînd, în cele din urmă, ea se linişti. O mîngîia pe păr, netezind şuviţele rătăcite pe obrajii uzi de lacrimi, în vreme ce ea încuviinţa. Şi numai cînd el îi prinse faţa cu palmele ea îşi dădu seama că îl strîngea de mijloc.

Îngrozită, se desprinse şi păşi înapoi, dînd să plece.

– Aşteaptă! îi porunci el, dar cu blîndeţe acum. De ce nu stai jos? Voi pregăti micul dejun pentru amîndoi. Poţi să mai pui apă în cafea, dacă aşa îţi place. Ezită o clipă. Ea zări o licărire de amuzament în ochii lui. E nostim! Eu îmi beau cafeaua tare şi neagră de cînd aveam şaisprezece ani. Cineva mi-a spus că asta va face să îmi crească păr pe piept. Presupun că tu nu-ţi doreşti aşa ceva, nu-i aşa?

Anne zîmbi trist:

– Nu prea.

Vocea încă îi tremura, dar ochii i se uscau repede. Se simțea mai calmă, acum, purificată.

– Stai jos! repetă el. Între timp, am să gătesc. Apoi vom decide ce este de făcut în privința acestei... încurcături.

Anne se mai servi cu o ceaşcă de cafea proaspătă, adăugînd apă fierbinte în ibric, apoi reveni la scaunul ei. El muncea în tăcere, spărgînd ouă într-o tigaie mică şi grea din fontă, punînd multe felii de pîine proaspătă la prăjit, turnînd suc de portocale în două pahare, şi aşezînd totul pe masă.

Ea mîncă tot din farfurie, luîndu-se la întrecere cu el, ou după ou, o felie de pîine prăjită după alta, suc după suc. Apoi el turnă o a doua ceaşcă de cafea, adăugă apă şi lapte şi i-o aşeză dinainte. Revenit în scaunul lui, spuse:

– Mi-am petrecut o grămadă de vreme noaptea trecută gîndindu-mă la toate astea. Plănuiam să pescuiesc, să fac plimbări, ceva lectură şi să dorm mult. Tu ce îți doreai să faci?

Ea îşi înălță bărbia:

– Să citesc. Să lucrez. Să merg pe jos, să explorez împrejurimile, să mă bucur de singurătate.

El privea pe fereastră. Strălucirea soarelui lumina curtea.

– Uite ce e, poate suna nebuneşte, dar cred că putem sta amîndoi aici. Amîndoi părem să dorim linişte şi singurătate. Ne putem vedea fiecare de drumul propriu. Se uită la ea. Eu cunosc regiunea şi, crede-mă, nu există un alt loc de cazare pe neanunțate.

Ea îşi dădu o şuviță groasă de păr după ureche. Aceasta nu era chiar vacanța pe care şi-o imaginase, dar el avea un scop. Nu părea deloc dornic să plece. În afară de propria-i întoarcere la New York, nu exista altă alternativă.

Degetul ei mare se plimba peste marginea ceştii de ceramică:

– Nu este ceea ce îmi doream.

– Nici pentru mine. Dar este singurul lucru corect. Dacă eu accept duşurile tale fierbinți, accepți şi tu cafeaua mea neagră.

– Ce facem cu paturile? Fiecare mişcare face să zornăie tavanul. Îmi doream să dorm.

– Ei, şi eu la fel, dar patul de sus este al naibii de mic şi neconfortabil. De ce n-ai încerca să dormi tu acolo?

– Fiindcă acolo eşti tu.

– Atunci de ce să nu dorm eu la parter?

– Fiindcă acolo sînt eu!

– La dracu'! oftă el. Nu vreau să împart patul cu tine. De ce să nu facem schimb?

Ea nu era o proastă.

– După ce mi-ai spus cît de mică şi inconfortabilă este mansarda? În niciun caz!

– Atunci nu te mai plînge de zgomot! Brusc, se ridică, strînse farfuriile şi le îngrămădi în chiuvetă. Cînd se întoarse spre ea, o buclă argintie de păr îi căzu deasupra sprîncenei. Tu le speli. Eu gătesc.

Părăsi încăperea aşa de repede, că protestul lui Anne rămase suspendat în aer.

– Dar... era... mîncarea mea...

Încet, se apucă să spele vasele. Dacă aceasta era avanpremiera săptămînii, lucrurile arătau sinistru.

Însă Anne era obosită de acest „sinistru", aşa că adoptă o atitudine pozitivă. Începînd cu o lungă plimbare prin pădure, ea urmă linia unui zid de piatră de-a lungul vîrfului dealului şi o luă în jos, pe o pantă domoală, pînă cînd poteca pe care mergea se intersectă cu un drum. Priveliştea era

spectaculoasă. Pădurea părea că deschide uşi spre satul din vale, cu clopotnița albă şi înaltă a bisericii încercînd să prindă soarele după-amiezii.

În vreme ce urma drumul prăfuit înapoi, către casă, urcuşul o istovi. Se opri să se odihnească puțin. Totul era plin de pace. Murmurul brizei însemna o bine-venită schimbare, după zgomotele oraşului, care zgîriau auzul, ferigile luxuriante de la poalele pădurii erau cu totul altceva decît zidurile de piatră, veveriţele mişunînd prin tufişuri erau altceva decît un cîine de pază, ținut în lesă, pe trotuar.

Obişnuită cu graiul porumbeilor, zîmbi la vederea unui pițigoi negru, cu creasta şi bărbița albe şi a pieptului roşu al unui măcăleandru. Urmări jocul razelor de soare printre ramurile copacilor înalți şi sănătoşi. Prospețimea aerului înțepător, fără a fi de gheață, o învioră.

Cînd, în cele din urmă, se întoarse acasă, nu era nici urmă de Mitch. Nici maşină, nici bărbat, nici vreun bilet. Istovită de aerul prospăt şi de lipsa de somn, se strecură sub cuvertura de pe pat şi căzu într-un somn profund şi odihnitor.

Tensiunea ultimei săptămîni îşi cerea dreptul. Cînd se trezi, amurgea. După ce se învioră în baie, îşi încropi o cină din supă şi biscuiți, apoi se aşeză în fața focului ca să termine romanul de aventuri pe care îl începuse. Dar firul povestirii fusese frînt. Nu mai reuşi să regăsească atmosfera de groază.

Cînd termină şi ultima pagină, se lăsă pe spate, ca să privească flăcările. Jocul lor o încînta, o liniştea, o legăna într-o uluitoare senzație de tihnă, şi pentru prima oară, după foarte multă vreme, se simți detaşată de moartea lui Jeff.

Fusese un coşmar – mai întîi, ştirile despre prăbuşire, apoi purgatoriul, cînd echipele de salvare trecură la treabă, speranţa, cînd apărură supravieţuitorii, apoi totala şi cumplita disperare, cînd ce era mai rău deveni realitate. Nu ştia dacă era din cauza schimbării de decor sau fiindcă începea să se împace cu adevărul. Dar se simţea bine.

Desigur, Mitch încă nu se întorsese, deşi era trecut de nouă. Cu atît mai bine! Ei doi erau ca apa şi focul.

Trebuie să îi acorde nişte puncte, totuşi. Nu o sîcîise cu vorbe de genul: „ce păcat că i se întîmplase aşa o nenorocire, cît de tînără rămăsese ea văduvă sau cît de tragic îi fusese luată viaţa lui Jeff, în plină tinereţe". Avusese parte de milă pentru tot restul vieţii ei.

Aşa că, pînă la urmă, nu putea fi o persoană chiar atît de insuportabilă, îşi spuse ea, dusă pe gînduri, chiar dacă făcea o cafea amară.

Seara trecu liniştită. Anne părăsi fotoliul doar ca să aţîţe focul. După o vreme, pleoapele i se îngreunară. Căzu într-un somn adînc, din care, mult mai tîrziu, numai senzaţia de mişcare o tulbură. Deschise ochii, ameţită, ca să descopere că se afla în braţele lui Mitch.

– Ce faci? ţipă ea şi începu să se zbată.

El o apucă mai strîns.

– Te pun în patul tău!

Erau deja la uşa camerei ei.

– Lasă-mă jos! N-am nevoie de ajutorul tău!

El o lăsă să cadă pe pat.

– Nu te îngrijora! Nu îţi fac nicio favoare. Mă gîndesc la mine. Dormeai în fotoliul meu.

Înainte să îi poată striga ceva, el se răsuci în loc şi plecă, trîntind uşa în urma lui.

*

Ziua de duminică a fost aproape la fel. În plus, vremea s-a dovedit splendidă, revigorantă şi senină, de îndată ce ceaţa s-a ridicat, la primele ore ale dimineţii. Pentru că dormise pe săturate, Anne se trezi devreme, punîndu-şi la fiert propriul ibric de cafea, ca să se asigure că aceasta va fi cum îi plăcea ei, înainte să îşi facă duşul şi să se îmbrace. Uşa mansardei a rămas închisă, în tot acest timp. Dacă Mitch încă dormea, somnul îi era profund. Oricît a tras cu urechea, nu a auzit nimic.

După micul dejun, refăcu traseul din ziua precedentă, dar de data aceasta îl prelungi pînă la pîrîul ce bolborosea mai jos de culmea dealului. Sub aerul rece, înţepător, primele frunze de mesteacăn începuseră să se îngălbenească. Soarele se strecura printre ele, adăugîndu-le strălucire.

Scoţîndu-şi pantofii sport, îşi suflecă jeanşii şi trecu prin vad, acolo unde apa era puţin adîncă, peste bolovanii netezi de granit. Era acel soi de lucru pe care ea şi Jeff îl făceau adesea. Acum era singură, dar, în mod straniu, împăcată cu sine. Bucurîndu-se de ceea ce făcea, sărea cu uşurinţă de pe o piatră pe alta.

Întorcîndu-se acasă înviorată, se apucă de primele lucrări pe care trebuia să le traducă, şi făcu un progres notabil, transcriind din engleză în spaniolă, pînă cînd stomacul începu să protesteze. Atunci auzi mişcări în partea de sus a casei. Continuă să lucreze cît timp el intră în baie, apoi trebălui prin bucătărie, pînă în momentul în care el se întoarse în camera lui. Cînd bărbatul coborî la parter, ea se afla din nou la muncă, aşezată la micul birou dinspre fereastra laterală a camerei de zi.

Apoi începu nebunia. Timp de aproape zece minute, privi peste umărul ei, în timp ce lucra, încercînd să se

concentreze. După aceea, începu hărmălaia în bucătărie, cu cratițe şi tigăi. Cînd aceasta încetă, începu fluieratul, tare şi persistent, pe acelaşi ton, iarăşi şi iarăşi.

Cele mai rele erau întreruperile de soiul „Hei, unde este...?", cu variații. La început, a fost „Hei, unde este sarea?". A urmat „Hei, unde este ketchupul?", iar după aceea „Hei, unde-i spatula mare?"

Ştia că o face doar ca s-o provoace, aşa că nu izbucni în țipete. Cu calm, lăsă jos stiloul, îşi scoase ochelarii şi se duse în bucătărie, pentru a solicita un comportament civilizat.

– Are vreun sens hărmălaia asta sau ce-o fi ceea ce faci aici?

Înaintă de-a lungul încăperii, numai pentru a-şi întinde brațele, în semn de dezgust şi a-şi înălța privirile spre ceruri, implorînd răbdare.

– Care-i problema?

Tipul părea inocența întruchipată. În mîna lui se afla un borcan pe jumătate gol.

– Astea sînt nucile mele glazurate! Am păstrat borcanul special pentru vacanța asta!

– O să îți cumpăr alt borcan. Eşti strîmtorată cu banii?

Anne îi aruncă o uitătură crîncenă. Se întinse după borcan şi îi înşurubă capacul, înainte ca el să mai ia din conținut.

– Nu e vorba de bani, ci de principiu! Îmi plac nucile glazurate.

– O să-ți mai cumpăr! repetă el, calm.

Ea puse borcanul la loc, în dulap.

– Pot avea încredere că nu te mai atingi de el sau trebuie să îl pun la mine în cameră?

El rînji şi îşi încrucişă brațele la piept:

– N-am mai mîncat nuci glazurate de o veşnicie! Am şi uitat cît de grozave sînt! Dar poți avea încredere în mine. Cel puțin, cînd e vorba de nuci.

Pentru o clipă, ea crezu că aude o conotație sexuală în mormăitul lui. Apoi, considerînd că fusese doar o închipuire de-a ei, se întoarse şi ieşi.

De luni, lucrurile se desfăşurară după un şablon. Anne se sculă mai devreme dimineața şi cutreieră prin ținut. Mitch dormi pînă destul de tîrziu ca să fie sigur că va avea suficientă apă fierbinte pentru un duş prelungit. Mîncară fiecare la ore diferite, din proviziile rămase separate şi distincte.

De marți, Anne se simți foarte odihnită şi relaxată. Dacă Mitch continua să se zvîrcolească în somn, nu o mai trezea, fie că se obişnuise cu zgomotul, fie că ea însăşi dormea prea profund.

El se sculase mai devreme ca de obicei în ziua aceea, îşi împachetase prînzul şi dispăruse, lăsînd-o pe Anne cu singurătatea pe care şi-o dorea. Ciudat totuşi, că, între cărți, lucru şi alte activități secundare, se gîndea la el.

Trăia cu un tip! Bine, nu chiar în acest sens. Dar prietenii ei ar fi fost şocați dacă ar fi ştiut, familia ei, consternată. Însă era reconfortant aici, din punct de vedere fizic şi emoțional. Lumea aceasta era total ruptă de cea de la New York. La fel se întîmpla şi cu Mitch. Nici nu-i cunoştea numele de familie. Anonimatul de aici o făcea să se simtă bine.

Cu dimineața zilei de miercuri, apăru conştientizarea faptului că vacanța ei se apropia de sfîrşit. Vineri după-amiază, trebuia să o ia înapoi, spre oraş. Gîndindu-se la aceasta, în timp ce îşi bea cafeaua de dimineață, simți o înțepătură de dezamăgire. Una peste alta, vacanța ei fusese grozavă. Îi va lipsi acest ținut.

Hotărîtă să profite din plin de zilele rămase, îşi petrecu mai multă vreme decît de obicei în pădure, luînd seama la frumuseţea florei, la libertatea faunei şi la timpul însuşi, pe care îl avea din belşug. Era trecut de nouă cînd se întoarse la cabană. Sprijinită cu spatele de trunchiul unui măr bătrîn din curtea din spate, scăldată în mirosul dulce, îşi înălţă capul şi privi pieziş soarele, printre fructe.

În clipa aceea, îi veni inspiraţia. Scoţîndu-şi jacheta, o întinse pe iarba moale. Apoi începu să culeagă mere, alegîndu-le doar pe cele mai coapte şi mai roşii, şi aşezîndu-le într-o grămadă care tot creştea. Cînd ultimul dintre cele mai bune zăcea pe jacheta ei, îşi evaluă propria agilitate, studiind creanga aflată mai sus. Cu prudenţă, înconjură trunchiul cu picioarele încălţate în pantofii cu talpă de cauciuc şi se săltă pînă la prima creangă. Balansîndu-se cu grijă, se întinse spre una, după aceea spre alta, adunînd merele în mîna rămasă liberă.

Apoi se uită în jos şi îl văzu pe Mitch chiar sub copac. Surprinsă, îşi pierdu echilibrul. Merele se revărsară pe pămînt, într-o ploaie roşie. Cînd simţi că începe să cadă, se răsuci pe o parte, alunecînd, spre creanga de mai jos, de care se apucă. Mitch o prinse, înainte să atingă pămîntul, dar totuşi nu înainte de a se fi hîrşîit de scoarţa copacului şi de mlădiţele ieşite în afară.

– De ce te furişezi după mine în felul ăsta? strigă ea, chiar în clipa în care picioarele îi atingeau pămîntul. El îi dădu drumul imediat, însă nu destul de repede ca ea să nu îi vadă licărul de spaimă. Cu un suspin de durere, se lăsă pe iarbă şi îşi frecă genunchiul care se lovise de creangă.

– Te simţi bine? o întrebă el.

Ea îşi pipăia cotul dureros.

– Grozav. Mă simt grozav.

– Întotdeauna eşti aşa stîngace?

– Nu sînt stîngace! M-ai speriat, strecurîndu-te ca un şarpe!

– Cine credeai că este? întrebă el, aspru. Nu există nici ţipenie de om prin preajmă, sau n-ai observat? Încruntîndu-se, se aplecă să adune merele care căzuseră. Ar trebui să fii mai atentă. Puteai să îţi rupi un picior.

– Este propria experienţă cea care vorbeşte?

Maxilarul îi era încleştat.

– Poţi zice şi aşa.

Răsturnă merele pe jacheta ei. Dar îşi folosea doar braţul drept. Cel stîng atîrna inert.

– Mîna ta e în regulă? întrebă ea.

El o fixă cu o privire tăioasă.

– E bine.

– Te foloseşti doar de dreapta.

– E bine. Poţi merge?

În vreme ce ea se ridica, verificîndu-şi genunchiul, el strînse jacheta ca pe o boccea, o ridică şi se îndreptă spre casă.

Ea îl urmă, şchiopătînd. Dar imediat ce ajunse în bucătărie, Mitch puse merele lîngă chiuvetă şi dispăru. Recunoscătoare pentru această intimitate, se prăbuşi într-un scaun, întorcîndu-şi braţul ca să cerceteze julitura de pe cot.

– Dă-ncoace, să arunc o privire.

Înainte să se poată împotrivi, Mitch aşeză sticla cu dezinfectant şi pansamentul pe masă, îşi trase un scaun şi îi luă braţul. Atingerea lui era caldă. Cînd încercă să şi-l tragă înapoi, el o apucă mai strîns. Tresări, simţind pişcătura antisepticului.

– Au! E destul!

Dar el nu era de acord cu ea şi şterse de mai multe ori praful de pe rană, înainte să îngenuncheze şi să se uite la genunchiul ei.

– E în regulă! insistă ea.

El îşi înălţă capul. Maxilarul îi era puternic, obrajii netezi, dar ochii păreau surprinzător de blînzi. Ceva se agită înlăuntrul ei.

– Fac tot ce îmi stă în puteri să nu te doară, dar trebuie să fie curăţat!

Cu multă atenţie, îi împinse marginea pantalonului deasupra genunchiului. Aplică dezinfectant pe julitură, tamponînd locul încet.

Anne îi urmărea umerii încordîndu-se în vreme ce lucra, uşor de observat prin tăietura de la gît a puloverului. De data aceasta, era unul verde-închis şi contrastul cu părul lui blond-argintiu era izbitor.

– Gata, acum! murmură el. N-a fost chiar aşa rău, nu? Cu amîndouă mîinile pe piciorul ei, el îşi verifică „opera". Totul era blînd la el, tonul, atingerea şi, mai presus de toate, ochii.

Respiraţia ei deveni greoaie.

El puse o mînă în jurul gîtului ei. Degetul lui mare îi contura buzele moi. Pentru o clipă, el ezită, şi respiraţia lui Anne se opri.

Cu o infinită încetineală, îşi înălţă gura spre a ei într-un sărut care era puţin mai mult decît o uşoară mişcare aţîţătoare a buzelor. Cum ea nu se împotrivi, el apăsă, înduplecîndu-i gura să se deschidă, cu o blîndeţe foarte depărtată de violenţa din prima noapte.

Anne era vrăjită. Nu putea gîndi, pentru că aceasta nu făcea parte din planul ei. Dar putea să simtă, şi ceea ce simţea era copleşitor, cea mai pură plăcere în întîlnirea buzelor, în atingerea limbilor.

Brusc, el se trase înapoi şi raţiunea reveni.

Cu un icnet, Anne părăsi scaunul şi, ignorînd junghiul din genunchi, se duse în partea cea mai îndepărtată a camerei. Mitch se ridicase în picioare, rămînînd cu spatele la ea, în timp ce respiraţia i se liniştea. Cînd, în cele din urmă, o privi în faţă, chipul lui exprima pasiune.

Între timp, ea încerca să se înţeleagă pe sine. Cum nu izbuti, se repezi la el:

– Nu trebuia să faci asta!

Buzele lui se subţiară:

– Nu prea îmi amintesc să te fi împotrivit!

– Nici nu mi-ai prea dat de ales!

El se apropie, studiindu-i ochii, roşeaţa din obraji, tremurul uşor al buzelor. Se încruntă:

– A trecut mult timp, nu-i aşa?

– Nu îmi trebuie mila ta!

– Milă? Trăsăturile i se crispară. N-am treabă cu mila. Am văzut suficientă milă în anul trecut încît să-mi fie greaţă. Nu, Anne, dacă nu poţi recunoaşte o necesitate fizică, instinctuală, atunci te înşeli singură. Ochii i se îngustară. Să zicem doar că mi-am luat revanşa pentru jocul de-a dădaca cu o fată băieţoasă prost dispusă.

Ea răsufla întretăiat de spaimă, dar el părăsise încăperea, ceea ce era, probabil, cel mai bun lucru. De data aceasta, nu mai avea de ce să cîrîie, căci el avea dreptate. S-ar fi mințit singură dacă refuza să accepte că îi plăcuse sărutul lui. Fusese stîrnită fizic, printr-un act fizic.

Însă fusese doar un sărut, numai un sărut, în contextul unor împrejurări bizare. Săptămîna viitoare, cabana, sărutul, bărbatul, toate vor fi amintire.

Treptat, reuşi să se liniştească. Începu să taie şi să felieze merele, îngrămădind cojile pe o bucată de prosop

de hîrtie. Răsturnă feliile într-un vas mare de sticlă, pentru plăcintă, şi le presără cu scorţişoară. Proviziile sale se micşoraseră, dar tot mai găsi cantităţile necesare de făină, unt şi zahăr pentru compoziţie. De îndată ce a pus plăcinta la cuptor, s-a ocupat de merele nefolosite. Le-a spălat pe fiecare, le-a lustruit şi le-a aşezat pe un platou, în mijlocul mesei. Cînd a terminat, l-a văzut pe Mitch uitîndu-se la ea, din uşă.

A trecut rapid în defensivă:

– S-a întîmplat ceva?

– Mă uitam doar să văd dacă totul e în regulă cu tine.

– Este! De fapt, am şi uitat... Ea arătă spre locurile unde se lovise, cu un zîmbet timid.

– Mă bucur să aud asta! Cu o înclinare a capului, el părăsi camera şi, curînd după aceea, casa.

Anne se adînci în ultima parte a lucrării sale, în vreme ce mirosul de mere coapte umplea aerul. Plăcinta era delicioasă, după aprecierea ei lipsită de modestie, un final perfect pentru o cină timpurie, pe care o mîncă de una singură. Încă o dată, întunericul o găsi citind în faţa focului.

– Ceva bun?

Ea se uită în sus şi se îmbujoră.

– Doar un roman de dragoste. De fapt, chiar se bucura să nu se mai gîndească la Jeff de fiecare dată cînd întorcea pagina. Cînd Mitch se îndreptă spre bucătărie, îi strigă: E plăcintă de mere pe masă. Serveşte-te. Zîmbi, cînd el privi înapoi şi îşi arcui o sprînceană. Chiar şi fetele băieţoase prost dispuse au meritele lor.

– Mulţumesc!

– Cu plăcere!

– Apropo, am dus cojile afară, pentru căprioare.

– Chiar mă întrebam unde au dispărut, dar nu obişnuiesc să caut calul de dar la dinţi! Căprioarelor le plac merele?

A aflat răspunsul în dimineaţa următoare.

O mînă caldă o scutura, să o trezească.

– Vino, Anne! E ceva ce trebuie să vezi!

Se simţi dezorientată doar pînă îl văzu pe Mitch la fereastră, făcîndu-i semn cu mîna să se apropie. Coborînd din pat, i se alătură şi privi spre locul indicat de degetul lui. Sub un petic de ceaţă din curte, lîngă trunchiul unui măr bătrîn, o căprioară tînără molfăia rămăşiţele pe care le răsturnase Mitch. În vreme ce îl urmăreau cu privirile, gingaşul animal se ridică pe picioarele din spate, pentru a culege un fruct proaspăt.

– Cerbilor şi căprioarelor le plac merele, nu ţi-am spus?

Răsuflarea lui îi atingea urechea, iar căldura ei sporea acel moment de încîntare.

– Era o minunăţie! murmură ea, cînd, în cele din urmă, căprioara se pierdu în ceaţă. Îţi mulţumesc că m-ai trezit!

Se întoarse spre el, iar el era foarte, foarte aproape, şi se gîndi la acel sărut. Dar Mitch îi strînse mîna uşor şi apoi plecă.

În vreme ce ea îşi făcu duşul şi se duse la bucătărie, el se şi îmbrăcase. Se uita absent pe fereastră. Prospeţimea dimineţii îi îndulcea trăsăturile.

– Cafea? îi oferi ea, calmă.

– Îhî! Făcu o pauză şi se întoarse încet spre ea. Şi o bucată din plăcinta aceea de mere. Felicitările mele cui a făcut-o!

– Plăcintă cu mere? La micul dejun?

– Sigur! Zi-i cum vrei, dacă asta te deranjează! Dar este grozavă!

Se ridică să mai fiarbă cafea, pierzînd oarecum socoteala şi gîndindu-se că poate pusese o lingură prea plină.

– Plăcintă de mere suedeză. Reţeta mamei mele. Uşoară şi bună. De fapt, dacă stau să mă gîndesc, şi tatăl meu obişnuia să mănînce plăcintă la micul dejun. Temîndu-se că a vorbit despre ceva prea intim, tăcu.

Trebuie să îl fi mirat liniştea aceea, căci întrebă:

– Tatăl tău e mort?

– O, nu! Dar sînt mulţi ani de cînd nu mai locuiesc acasă!

– Locuieşti în acelaşi loc în care ai stat împreună cu soţul tău?

– Da!

– Te supără asta?

– Uneori! *Un adevăr spus pe jumătate.*

– Ai copii?

– Nu. *Plină de tristeţe.*

– Eşti norocoasă.

Încruntîndu-se, micşoră flacăra de sub ibricul de cafea.

– De ce spui asta? M-am gîndit adesea că mi-ar fi fost mai uşor, dacă mi-ar fi rămas o parte din el.

– N-ar fi fost! ripostă Mitch, încrîncenat. Crede-mă pe cuvînt.

Vehemenţa lui îi sugeră lui Anne că era vorba de propria lui experienţă. Ar fi dorit să întrebe mai multe, dar ar fi părut împotriva regulilor. Cum el nu îi oferi amănunte, îşi închipui că era de acord. Anonimatul era cel mai bun. În mod categoric.

El îşi termină plăcinta şi cafeaua, o dădu pe glumă, strigîndu-i peste umăr, în trecere „Să-ţi fie de bine!" şi o lăsă să îşi toarne cafeaua în ceaşcă. Curînd după aceea, Mitch părăsi cabana.

*

După-amiază, tîrziu, zgomotul din bucătărie îi anunță întoarcerea. Anne făcu ultimele retuşuri la bucata pe care o tradusese, aşeză hîrtiile într-un teanc îngrijit, apoi se opri. Adulmecă aerul. Se simțea un miros nou şi scîrbos.

– Ai fost la pescuit! mormăi ea, din uşa bucătăriei, privind îngrozită la mizeria de pe tejgheaua de gătit. Îşi încreți nasul, a dezgust.

– Gata! Gata! o dojeni el. Poate că miroase rău la început, dar imediat ce bibanul va fi prăjit, rezultatul va arăta că merită. N-ai vrea să iei cina cu mine, ce zici?

Invitația suna sincer. Şi el părea sincer. Aceasta era ultima ei noapte la cabană. Avusese o meritată săptămînă de timp, spațiu şi singurătate.

Uleiul sfîrîia în tigaie, ciudat de ispititor.

– Dacă ai de ajuns! spuse ea, cu grație, şi îl răsplăti cu un zîmbet.

– Oh, e suficient! Mai mult decît suficient şi, oricum, nu vom mînca astă-seară atîta. E un biban grozav. Crede-mă! Sînt un pescar campion.

– Şi unul lipsit de modestie! adăugă ea, zîmbindu-i. Nu se îndoia deloc de abilitatea lui. Bănuia deja că putea fi bun la orice ar fi făcut. Avea un aer de competență, care se potrivea cu maxilarul arogant.

Într-adevăr, peştele era delicios. Ca şi proaspăt preparatul suc de portocale pe care îl găsi la micul dejun din ziua următoare. Se părea că avea lîngă ea un bărbat îndemînatic.

Aceasta era ultima dimineață a lui Anne în Vermont. Spre surpriza ei, pe cînd se îndrepta spre pădure, Mitch se făcu simțit păşind în urma ei, dar era o plimbare atît de

plină de liniște, că nu avea ce-i face. Nu se auzeau decît tăcerea, slabele sunete ale naturii și comentariile ocazionale ale lui Mitch. Era bine documentat în toate domeniile legate de pădure și avea o bogăție de cunoștințe de împărtășit. Vorbi despre specii de copaci și flori, despre obiceiuri ale ființelor ținutului împădurit, despre istoria regiunii, și făcea totul într-o manieră simplă și lipsită de pretenții. O „citise" bine pe Anne și știa cînd să vorbească și cînd să rămînă tăcut. Ea aproape că regretă, cînd se înapoiară la cabană, unde o aștepta împachetatul bagajelor.

Foarte curînd, această treabă era terminată. Cu lucrurile stivuite în portbagaj, introduse cheia în contact și, pentru o scurtă clipă, speră că motorul nu va porni. Era o posibilitate, nu-i așa? Nu folosise mașina nici măcar o dată, toată săptămîna.

Dar motorul tuși chiar de la prima răsucire și începu să toarcă ușor, în vreme ce se încălzea. Îi mai rămînea doar un lucru de făcut.

Era gata să iasă din mașină, cînd acel „lucru" înconjură casa.

– Nu aveai de gînd să pleci fără să-ți iei rămas-bun, nu-i așa? întrebă el, aplecîndu-se să-i vorbească prin geamul lăsat al mașinii.

– Eram chiar pe punctul de a porni în căutarea ta.

– Ți-ai luat toate lucrurile?

– Îhî! Am lăsat restul de plăcintă cu mere pentru tine.

Ochii îi scînteiară, cu căldură.

– Mulțumiri! Faci o plăcintă bună, deși cafeaua ta este încă prea apoasă.

– Atunci vei fi bucuros să scapi de mine. Ea zîmbi crispat. Tu cînd pleci?

– Mîine, mai tîrziu.

– Oh!

Ce mai era de spus? Degetele lui se curbau peste marginea geamului. Degete puternice, frumoase chiar.

– Te vei mai întoarce vreodată aici? întrebă el calm.

Ea dădu din umeri:

– Nu ştiu. Nu m-am gîndit. A fost o săptămînă grozavă, totuşi. Îmi pare rău că plec.

– Nu a fost chiar rău, aşa-i? Brusc, el părea să ezite. Uite ce e! începu el. Eu voi reveni în săptămîna dinainte de Ziua Recunoştinţei. E un mod de a-mi ridica moralul, înaintea sărbătorilor. Ţine minte asta.

Se opri abrupt, înainte de a lansa invitaţia, dar implicarea exista deja. Lui Anne îi veni în minte că s-ar putea să îşi dorească şi ea o asemenea „ridicare a moralului".

– Îmi voi aminti. Îşi drese glasul. Ei bine, la revedere!

El zîmbi şi se trase înapoi, îndreptîndu-se de spate:

– Călătorie fără primejdii!

După ce el se dădu deoparte, ea băgă maşina în marşarier, întoarse şi se îndreptă spre drum, în tot acest timp gîndindu-se că poate i-ar fi plăcut un sărut. Era un gînd ciudat. Nu la fel de ciudată era imaginea lui, stînd drept, din oglinda retrovizoare. Cînd maşina luă o curbă şi el dispăru, ea îşi limită percepţiile la realitate şi la New York.

3

Cît de diferit părea drumul, de această dată! Frunze cafenii uscate acopereau pămîntul, codrii de crengi golaşe se întîlneau cu vegetaţia veşnic verde de pe dealurile din depărtare, acoperite de o ceaţă uşoară. Munţii se înălţau nemişcaţi, cu creste mai ascuţite, lipsiţi de verdeaţa ce le acoperise pantele pînă de curînd. Se întîmplaseră lucruri ciudate de cînd îşi părăsise casa din oraşul fierbinte şi gîndurile despre Ziua Recunoştinţei, abia cu două săptămîni în urmă.

Acele gînduri îi grăbiseră excursia sau cel puţin aşa îşi spunea în vreme ce conducea spre nord. La prima vedere, toate acestea urmau să-i fie de folos în New York. Drumul de întoarcere a fost calm, teama ei de a înfrunta viaţa şi amintirile se diminuase odată cu venirea toamnei şi revigorarea forţelor.

– Arăţi minunat! îi spusese mama ei, în prima noapte, cînd se întorsese. Îmi place rozul acela din obrajii tăi. Îţi vine bine!

Chiar şi după ce condusese maşina un drum atît de lung, Anne era plină de o energie din pricina căreia se oprise, mai întîi, la părinţii ei.

– A fost perfect! spuse ea. Exact ceea ce îmi trebuia.

– Stai jos şi povesteşte-mi tot! îi porunci mama ei.

Şi Anne îi povesti tot. Aproape! Nu îi pomeni de Mitch. El nu juca niciun rol în viaţa ei reală. Nici nu îi ştia numele de familie.

La început, se gîndi prea puţin la ideea de a reveni în Vermont în noiembrie. Noul semestru începuse şi ea era băgată pînă peste urechi în traduceri. Prietenii încă se agitau în jurul ei, dar avea mai multă răbdare acum pentru ei. În schimb, aceştia îşi dădură seama de atitudinea ei mai calmă şi începură să se liniştească în ceea ce o privea.

Încă refuza întîlnirile. Dar era destul de atrasă de proiectul unui profesor, încît să i se asocieze ca asistent colaborator. Asigurîndu-se de o muncă permanentă, care să o echilibreze pe cea ocazională, ea înfruntă toamna şi apoi iarna cu încredere.

Dar Jeff era mort şi sărbătorile se apropiau. Acestea urmau să fie primele fără el.

Cînd auzi pentru prima oară şoapte firave în străfundurile minţii sale, le ignoră. După Halloween totuşi acestea se transformară într-un murmur. *Du-te în Vermont! Du-te în Vermont! Du-te în Vermont!* spuneau ele.

Dar cum ar fi putut?

Prima dată fusese o întîmplare. A împărţi cabana cu Mitch fusese o soluţie de moment pentru o problemă neaşteptată. Dacă s-ar fi dus de această dată, nu ar mai fi fost nimic neaşteptat.

Dar Mitch avea dreptate. Apropierea Zilei Recunoştinţei mai mult o îngrozea. Ar fi putut folosi un mijloc de întărire a moralului, înainte de a o înfrunta de una singură. Amintindu-şi cu plăcere ţinutul, atmosfera şi cabana, ea îşi spuse că, fie că el s-ar fi arătat pe acolo, fie că nu, săptămîna ar fi fost grozavă.

De data aceasta, părinții nu au mai obiectat. Din precauție, își făcu o rezervare la un motel aflat la treizeci de mile depărtare de cabană. Era singurul mai apropiat, dar îi asigura un loc unde să stea, dacă Mitch nu ar mai fi vrut-o sau nu s-ar fi aflat acolo.

Nu avea o cheie, deoarece nu luase legătura cu agentul de închirieri. Ce i-ar fi putut spune? Să-l fi întrebat dacă Mitch venea în acel weekend? Nu, nu-i cunosc numele de familie, dar am petrecut împreună o săptămînă, ultima dată! Stînjenitor!

Părăsi șoseaua și o luă pe drumul brăzdat de făgașuri ce ducea spre deal, către cabană. Făgașurile erau mai dificile acum, zdruncinînd-o mai rău, în frigul acelui început de noiembrie decît o făcuseră în septembrie. În acele momente, și gîndurile sale se zdruncinau, sus și jos, înăuntru și în afară. N-ar fi trebuit să vină – ar fi trebuit să vină. Ce spera ea să realizeze? Dar oare chiar spera să realizeze ceva? Și dacă Mitch nu era acolo? Dar dacă el era?

Așteptase intenționat pînă sîmbătă dimineață ca să părăsească orașul. Dacă Mitch plecase cu mașina vineri noaptea, ca data trecută, ea ar ajunge la cabană chiar cînd el s-ar fi trezit.

Bătăile de inimă i se liniștiră cînd luă ultima curbă și îi văzu mașina sport Honda parcată în fața casei. Îi apăru limpede în ziua cețoasă de noiembrie, ca strălucirea și făgăduința unui ou de măcăleandru într-un cuib de rămurele uscate. Pulsul i se acceleră, în timp ce oprea în spatele acesteia, ieșea din mașina ei și, strîngîndu-și scurta albastră, se apropia de ușă.

Iarna adusese atîta tăcere în jur, încît zgomotul făcut de tocurile cizmelor ei de piele pe dalele de piatră părea

anormal de tare. Iarba care mărginea drumul era bătrînă şi uscată, liliacul se golise de frunze şi arăta trist. Dar Anne se simţea vie cînd ciocănea la uşă.

Cum nu-i răspunse nimeni, îşi închipui că el se afla în bucătărie şi ciocăni mai tare.

În continuare, tăcere.

Dar maşina lui era acolo! Se întrebă dacă nu cumva îşi schimbase obiceiul şi plecase să se plimbe mai devreme. Încercă mînerul uşii, dar acesta nu se mişcă. În cele din urmă, bătu în uşă cu pumnul.

Uşa se deschise şi ea îşi dădu seama că el abia se trezise din somn. Avea privirea înceţoşată, era nebărbierit, ciufulit şi arăta jalnic în cămaşa veche, cu marginile atîrnîndu-i peste jeanşii şifonaţi. Era la fel de înalt şi slab pe cît şi-l amintea, deşi nu chiar atît de entuziasmat pe cît sperase ea.

Îşi stăpîni nesiguranţa şi un fior:

– Bună, Mitch!

– Unde dracu' ai fost? mugi el. Mă gîndeam să trimit armata după tine.

Dacă n-ar fi fost mojicia lui, Anne poate că l-ar fi îmbrăţişat. Doar atunci îşi dădu seama cît de mult dorise să-l vadă.

– Îmi pare rău! Am plecat din oraş abia azi-dimineaţă.

– De ce? Ştiai că vin de ieri.

– Nu, nu ştiam.

Deşi ochii lui deveniseră de un verde profund, profund, el continua să se uite crîncen.

– Începusem să mă întreb dacă n-ai intrat într-o încurcătură mai mare decît meriţi!

– Mulţumesc mult! ripostă ea, ofensată şi, pe neaşteptate, îşi aminti fiecare fleac enervant despre el. Aş putea spune acelaşi lucru despre tine. Cred că voi pleca!

Răsucindu-se pe călcîie, reuşi să facă doar un pas înainte ca el să o prindă.

– Nu! Vocea i se înmuiase. Nu pleca! Cînd privi înapoi, văzu că ochii lui erau mai blînzi. Intră! Te rog!

Ea nici nu avea altă opţiune, căci el o şi trăsese înăuntru. Nu era chiar ceea ce îşi dorise, dar, copleşită de înălţimea şi aspectul lui, fu bucuroasă că venise şi, dintr-odată, devenise timidă.

Pentru un minut, el păru nesigur. O privea în ochi, cercetător. Apoi scoase un oftat şi o trase mai aproape, pentru o îmbrăţişare. Ea îl îmbrăţişă, la rîndu-i, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

Îşi apropiase gura de părul ei:

– Mă bucur să te văd, Anne!

Ea zîmbi, lîngă obrazul lui:

– Şi eu, Mitch!

El se trase înapoi şi îi cuprinse faţa între palme. Ridicînd-o, o sărută încet. Gura lui se juca, uşor, senzual. Limba lui făcu momentul chiar mai dulce.

Cînd se trase înapoi, ceva mocnea în ochii lui, vocea i se îngroşase:

– Ce-ar fi să faci o cafea, în timp ce eu mă spăl? Tu eşti o priveliţte al naibii de grozavă, mai bună decît sînt eu acum.

– Nu arăţi chiar aşa rău!

– Faci cafeaua? Te rog! Îţi iau eu bagajele, mai tîrziu.

Se desprinse de ea şi ţîşni afară.

Anne îşi puse haina pe un scaun. Făcu o cafea tare şi prăji ouăle doar puţin. După ce aşeză mîncarea fierbinte pe masă, se apropie de fereastră. Curtea din spate părea goală. Un măr sau două atîrnau cu încăpăţînare de crengile golaşe. Brazii se înălţau spre cer, dominînd ceilalţi copaci acum desfrunziţi. Se legănau cu eleganţă, sub rafalele de vînt ce făceau să se unduiască iarba înaltă de dedesubt.

Dar frigul se afla acolo, afară, iar Anne era înăuntru. Se simțea încălzită și mulțumită.

– Arăți minunat! spuse Mitch, din ușă. Puțin palidă, dar mai bine decît data trecută.

Arăta teribil de proaspăt, în cămașa de lînă desfăcută la gît și pantalonii curați.

– Nu erau prea multe în frigider! spuse ea. Sper că ouăle sînt de ajuns.

El trase un scaun și își luă o farfurie.

– Mă gîndeam să mergem la cumpărături azi. Doar dacă – și îi aruncă o privire peste marginea ceștii de cafea – nu ai adus tu provizii.

– Nu și de data asta. Nu eram sigură că voi sta aici. Mi-am făcut rezervare la un motel din Woodstock, pentru orice eventualitate.

– Ți-era teamă că te voi ataca din nou?

– Nu! răspunse ea, cu precauție. Nu eram sigură că vei fi aici. Ai zis-o cam într-o doară și de atunci nu am luat legătura în niciun fel...

– Puteai să îl suni pe Miles Cooper! sugeră el.

Ea îl privi în ochi.

– Nu, nu puteam. Nu era o modalitate mulțumitoare de a-ți afla planurile.

– Și asta te supără?

– Nu! Ea nu își luă privirea de la chipul lui. Nu doream încă să îți aflu identitatea.

– Deci sîntem de acord în privința asta. Nu spunem mai mult.

– Nu spunem mai mult!

Se simțea mîndră de ea însăși, chiar puțin visătoare, în timp ce îl privea cum mănîncă.

Cînd el termină, își trecu un șervețel peste buze, apoi îl mototoli în pumn.

– Poți telefona mai tîrziu din sat, ca să anulezi rezervarea. Dar mă gîndesc că ar trebui să afli că există două condiții pentru a rămîne aici.

Condiții? Ea ridică o sprînceană.

El se lăsă înapoi în scaun, pînă cînd acesta ajunse să se sprijine doar pe picioarele din spate.

– Prima: vom mînca împreună!

Nu avea nicio obiecție. Chiar îi plăcea, de fapt. Zîmbi, în semn de acceptare.

– A doua! adăugă el. Eu dorm la parter.

Zîmbetul îi dispăru.

– Uf! Eu... Eu nu cred!... Nu sînt pregătită... pentru... asta!

Ochii lui rîdeau:

– Ți-am spus că sînt un amant grozav. Dar, hei! se arătă el mai îndurător, toată ironia dispărînd. Nu sînt nici eu pregătit pentru... asta. Poate curînd. Dar nu acum. Nu eşti singura care are o înțelegere cu fantomele.

Surprinsă de acest gînd, ea strînse farfuriile goale şi se îndreptă spre chiuvetă.

El o urmă îndeaproape.

– Eşti o femeie frumoasă!

– Data trecută eram „searbădă" şi „deşirată"!

– Data trecută eram ud şi obosit.

Brațe puternice alunecară în jurul mijlocului ei şi o traseră înapoi, lipind-o de trupul lui. În această mişcare, el îi atinse în treacăt sînii. Inima ei bubui, ca răspuns.

Cînd o întoarse cu fața spre el, buzele ei se întredeschiseră. O sărută, posesiv, dar blînd, şi ea îi răspunse cu o pasiune de care uitase. Înlănțuindu-şi brațele în jurul gîtului, ea îşi deschise gura şi el îi veni în întîmpinare. Apoi îi sărută obrajii şi pleoapele. După care, înfierbîntat, el îi descoperi limba.

Nu erau pregătiți emoțional, dar nu exista nicio dificultate din punct de vedere fizic.Mîinile lui se mişcau neobosite pe spatele ei, pe talie, pe şolduri. Îi descoperiră sînii şi îi explorară în amănunțime şi Anne răspundea. Îl atingea peste tot, ca să se asigure că era aievea, şi el era, real şi pregătit. În vreme ce gurile se contopeau, flămînde, degetele ei dansau peste coapsele lui şi se mişcau în sus şi în jos.

Cu un sunet înăbuşit, Mitch se trase înapoi.

Anne simți imediat înfrîngerea, apoi o acută stinghereală. Răsuflarea gîfîită a lui Mitch era doar o slabă consolare pentru agresivitatea ei.

– Asta n-ar fi trebuit să se întîmple! bolborosi ea, în şoaptă.

El scoase un sunet straniu şi îşi trecu degetele prin păr:

– Dar s-a întîmplat! La dracu', a fost o idee nebunească!

Anne îşi feri ochii şi încercă să se îndepărteze de marginea chiuvetei, dar el o țintuise acolo. Apucînd-o de bărbie, o sili să-l privească în față. Vocea lui era la fel de aspră ca nisipul.

– Îmi pui răbdarea la încercare, Annie. O parte din mine arde de dorința de a te lua în brațe şi a te duce în pat, dar ultimul lucru de care aş avea nevoie acum este să te aud strigînd numele altui bărbat, în spasmele pasiunii. Eşti încă în doliu şi îți jeleşti soțul. Hainele tale, părul tău, ochii, toate îmi vorbesc despre asta. În plus, şi eu am un trecut. Ultimul lucru care îți trebuie este să mă auzi strigînd numele altei femei.

Ochii lui Anne se umplură cu lacrimi. Cînd îl împinse, el o lăsă să plece. Se duse la fereastră, îşi încrucişă brațele şi privi afară.

– De ce m-ai adus pînă aici?

A urmat tăcerea, apoi un răspuns răutăcios:

– Nu pot, se pare, să mă ajut singur. Care e scuza ta? Cum ea nu răspunse, el se apropie şi o îndemnă. Hmm? Te simți dezamăgită?

Se răsuci în loc şi încercă să-l lovească peste obraz cu latul palmei. El îi prinse brațul şi i-l duse la spate, trăgînd-o cu putere spre el.

– Să nu mai faci asta vreodată! murmură el şi, la fel de neaşteptat pe cît o prinsese, îi dădu drumul şi o luă cu paşi mari spre uşă, apoi se opri brusc.

Anne era şocată, respira sacadat, întrebîndu-se ce oare va mai urma.

Paşi uşori îl aduseră înapoi. Spre uimirea ei, îi luă fața în mîini şi îi depuse un sărut apăsat pe buze, apoi plecă din nou.

– Asta pentru ce a fost? strigă ea.

– Ouă moi şi cafea tare! Se întoarse pe jumătate, din dreptul uşii. Am vreo două treburi de făcut. Găseşte-ți o ocupație pentru vreo oră, apoi vom merge în sat.

Nu era o întrebare şi el nu aştepta un răspuns. Ceea ce a ținut-o pe Anne ocupată între timp a fost despachetatul bagajelor, în dormitorul de la mansardă. Se frămînta. Se tortura. Se întreba de ce oare venise şi dacă îşi va mai dori vreodată sărutul lui. Mitch era încăpățînat şi egocentrist. Era exact opusul blîndului, grijuliului, generosului pînă la prostie Jeff.

Dar Jeff era mort.

Un profesor de artă îi spusese odată că o pictură este un succes cînd trezeşte o reacție, fie pozitivă, fie negativă. Pentru Anne, lunile de la moartea lui Jeff fuseseră lipsite de reacții, pînă la Mitch.

Deci încotro o va lua? În pat, cu bărbatul întîlnit din întîmplare?

Tulburată de acest gînd, îşi schimbă rochia de oraş cu un pulover şi jeanşi, înşfăcă jacheta groasă şi alergă în jos, pe scări. Simţea nevoia de aer proaspăt şi de o plimbare lungă.

Abia ieşi pe uşa din spate, că îl şi observă pe Mitch în curte, tăind lemne pentru foc. Înfăşurat într-o jachetă din blană de oaie, cu gulerul ridicat, el nu o văzuse. De mai multe ori, ridică toporul şi lovi, despicînd fiecare buştean cu o singură mişcare a lamei toporului, şi totul doar cu braţul drept. Se întreba cum îi fusese rănit stîngul. Nu era nicidecum treaba ei. Doar se întreba.

Se duse în curte şi se aşeză tăcută pe o grămadă de buşteni, în vreme ce el îşi termina treaba, apoi, la fel de tăcută, îl ajută să care lemnele în casă şi să le stivuiască lîngă cămin. La scurt timp după aceea, plecară spre sat.

În interiorul maşinii, el părea şi mai impozant. Mîinile puternice ţineau volanul, coapsele i se conturau la fel de puternice, cînd frîna. Din profil, părul i se vedea blond-argintiu, ochii – atenţi, nasul, buzele şi bărbia cizelate într-o manieră clasică. Totul la el vorbea despre comandă, despre un bărbat care gîndea cu propria-i minte. Dar ea ştia deja acest lucru.

Au cumpărat alimente. S-au întors acasă. Au cinat, avîntîndu-se asupra unor subiecte de conversaţie generale, ca politica, economia şi apropierea iernii în munţi. Nu au fost de acord în privinţa unor lucruri, dar puteau să asculte şi alte puncte de vedere.

Nu au dat de niciun necaz, pînă cînd nu a dispărut şi ultima piersică. Atunci el o întrebă:

– De ce te-ai decis să vii aici, în această perioadă, Anne?

Era inevitabil ca discuția să nu devină personală, şi ea nu avea nimic de ascuns.

– Mi-am dat seama că ai dreptate. Se apropie sărbătorile. Speram să iau cu mine, acasă, destulă putere ca să le pot înfrunta. Vor fi dureroase.

Vocea lui era liniştită.

– Încă ți-e foarte dor de el?

– Da. Dar nu mai este chiar aşa de rău. Acum pot accepta că a murit. M-am obişnuit să mă trezesc fără să-l găsesc lîngă mine. Oamenii din jurul meu îmi fac mai multe probleme. Uneori, sînt atît de plini de solicitudine, că mi se face greață. Ziua Recunoştinței e una potrivită pentru un lung „hai s-o înveselim pe chinuita Anne"!

Mitch respiră adînc:

– Oh, Doamne! Ştiu ce vrea să însemne asta.

– Cum aşa? întrebă ea, nemailăsîndu-l să scape de data asta. Eşti căsătorit?

Cu buzele strînse, el îşi studia mîinile.

– Nu.

– Ai fost vreodată căsătorit?

– Da.

– Eşti divorțat?

– Nu.

Mai exista doar o singură posibilitate. Oferea înțeles multor altor lucruri.

– Soția mea a murit! spuse el, ridicînd privirea spre ea.

Anne văzu durerea din ochii lui.

– Îmi pare rău. Trebuie să o fi iubit foarte mult!

– Am iubit-o.

– Cum a murit?

Maxilarele i se încleştară şi mînia luă locul durerii. Se întreba dacă mînia îi era destinată ei, cînd el îşi reveni.

– Nu vreau să discut despre asta. Devine mult mai personal decît am plănuit noi.

– Însă ajută să vorbeşti cu cineva. Nu-i aşa? Vreau să spun, dacă eşti furios...

– Cine-i furios?

– Mă gîndeam că am văzut...

– Cum rămîne cu furia ta? Am auzit-o, doar ştii. Vorbeşti despre ea? Îşi împinse scaunul în spate, dar nu se ridică. Mîinile i se încleştaseră de marginea mesei. Tu nu ştii ce simt eu. Nu ştii nimic despre mine, despre munca mea, responsabilităţile mele. Cum poţi fi aşa de ipocrită?

– Ipocrită? Încercam doar să te ajut. După ce am trecut prin aşa ceva nu cu mult timp în urmă, poate că înţeleg puţin din ceea ce simţi tu şi, da, poate că vreau să vorbesc despre asta. Poate că şi eu însămi vreau un mic ajutor.

Mărturisirea o uimi. Se întreba de unde îi venise, cînd Mitch o întrebă calm:

– Cum a murit Jeff?

Ea se uită de jur împrejurul camerei, dar nu exista nicio modalitate de scăpare. Aşa că îşi privi verigheta.

– Într-un accident!

– Ştiu asta. Dar în ce fel? Te aflai cu el?

Ea scutură din cap.

– Nu!

– Povesteşte-mi.

– Era într-o călătorie de afaceri. Avionul s-a prăbuşit.

În tăcerea care urmă, ea îşi ridică privirea. Mitch pălise.

– Cînd s-a întîmplat? întrebă el.

– În ianuarie.

El tresări. A durat o vreme pînă să spună:

– A trecut aproape un an. Nu ai avut nicio întîlnire?

– Nu.

– Ar fi trebuit.

– Acum cine e ipocrit? Cînd a murit soția ta?

– Iarna trecută!

Îi susținu privirea.

– Ai întîlniri? Era o întrebare prostească, o știu în clipa cînd văzu strîmbătura gurii lui.

– Nu sînt sigur că le pot numi întîlniri. Cînd am vrut o femeie, am avut-o. Inspiră profund, se opri, pe punctul de a mai spune ceva, apoi renunță. În orice caz, am alte obligații.

– Obligații legate de persoane de sex feminin?

El o privi scurt.

– Da.

– Îmi dau seama!

– Mă îndoiesc de asta! Dar poate că este mai bine pentru moment.

Ea nu înțelese ce voise să spună, dar nu întrebă. Avea prea multă mîndrie. În plus, întrebările nu făceau parte din înțelegere.

Mitch se agită:

– Îmi faci o favoare? Ochii îi erau mai blînzi. Scoate-ți toate acele alea din păr și prinde-l cu o fundă roșie.

– Nu am fundă roșie.

– Ceva luminos oi avea tu!

– Sînt chiar atît de deprimantă astfel?

El își părăsi locul și înconjură masa.

– Nu, Annie. Nu te-am considerat niciodată deprimantă. Începu să desprindă acele de păr și nu se opri pînă cînd nu îi împrăștie părul deasupra umerilor. Dar cred că exagerezi cu rigiditatea. Nu trebuie să te pedepsești tu însăți pentru moartea soțului. Pierderea lui este, prin ea însăși, o pedeapsă.

Era destul de sensibil, dar ea presupuse că vorbea din experiență. Deci, care era pedeapsa lui? Brațul său? Acele alte obligații de care pomenise?

Dar nu părea să se gîndească la „alte obligații" în clipa aceea. Îi prefira părul printre degete, părînd vrăjit de strălucirea lui.

– Arăți așa de drăguță cu părul liber, Anne!

Cînd el ridică ochii, i se strînse stomacul. Puteau vorbi oricît despre faptul că nu erau pregătiți pentru asta, dar cuvintele își pierdeau sensul cînd se aflau aproape unul de celălalt. Privirea ochilor lui căzu asupra buzelor ei. Își trecu încet peste ele degetul mare, apoi se aplecă și le atinse cu limba.Vîrful limbii lui. Conturîndu-i gura, de la un colț la celălalt, cu o încetineală devastatoare.

Lui Anne îi plăcea. Închise ochii și oftă, bucurîndu-se de fiecare atingere ușoară, pentru plăcerea pe care i-o oferea. Cînd începu să tremure, se agăță de umerii lui Mitch. Erau făcuți pentru asta. Erau mari, solizi și calzi.

Însă acea parte din ea care simțea plăcerea restituia, la rîndu-i, plăcere. Era ceva instinctiv și deloc greu de îndeplinit, fiindcă era flămîndă. Își mișcă gura și găsi mai mult, mișcă limba și descoperi senzații uluitoare și deasupra tuturor se aflau acele sunete guturale pe care le scotea Mitch, spunîndu-i că se înfierbînta tot mai mult.

Cînd el murmură „Hristoase!", în tonul său se afla admirație. De necrezut, totuși el dădu înapoi. Se așeză jos, pe podea, cu brațele pe genunchii îndoiți și fruntea sprijinită în pumni. *„Hristoase!"*, șopti el, apoi înălță capul. Ochii lui erau plini de amuzament și dorință.

A durat un minut pînă cînd dorința să pălească. Apoi își dădu capul pe spate, respiră lung și profund și se ridică de jos. De la o distanță sigură, el spuse:

– Apropo de părul tău. Va trebui să porți ceva roşu sau portocaliu, dacă mergi să hoinăreşti cu mine mîine-dimineață. A început sezonul de vînătoare a căprioarelor.

Îşi petrecură cea mai mare parte a dimineții următoare în pădure. Era frig, dar Mitch o ținea în mişcare, purtînd-o pe poteci pe care nu le explorase niciodată, prin rîpe pe care nu le mai văzuse. O şapcă roşie de lînă îi ținea de cald la cap şi mitenele îi încălzeau mîinile.

Cu copacii desfrunziți, priveliştea era mai vastă decît fusese în septembrie. Mitch o ducea dintr-un vîrf de deal în altul, unul părînd mai îndepărtat decît următorul. Era liniște. Viețuitoarele pădurii se ascunseseră undeva departe. Căprioarele care se săltaseră pe picioarele din spate pentru a mînca mere stăteau ascunse, din cauza vînătorilor. Veverițele se adăpostiseră în vizuinile adînci. Se auzea doar foşnetul crengilor în bătaia vîntului, bolboroseala pîrîului care curgea în vale, scîrțîitul cizmelor lor pe pămîntul înghețat.

Obrajii lui Anne erau aproape la fel de roşii ca şi şapca, atunci cînd se întoarseră, obosiți, dar înviorați şi aceasta era o prevestire pentru zilele ce urmau. Se bucurară de confortul unei companii senine, fuseseră împreună nu numai la masă, ci şi în cea mai mare parte a fiecărei zile. Mitch citea şi el, cînd o făcea Anne, privirile lui prinzîndu-le, întîmplător, pe ale ei. Au jucat table, în fața focului din cămin, şi au dezlegat împreună enigmele din jocul de puzzle. Vremea ținea cu ei, oferindu-le zile încîntătoare, cu cer senin şi un frig înviorător noaptea. Se plimbau împreună şi lucrau împreună, Anne, la traducerea sa, Mitch, la documentele scoase dintr-o mapă burdușită. Trăiau „aici şi acum", evitînd să vorbească despre oraş.

Foarte curînd, sosi clipa cînd Anne se îndreptă spre maşina ei, pentru întoarcerea la New York. Cu un braţ sprijinit pe umărul ei, Mitch o însoţi. În acea dimineaţă, tăcerea devenise mai apăsătoare decît în orice altă clipă din săptămînă. Anne îi cunoştea cauza.

– Vei petrece Ziua Recunoştinţei cu familia ta? o întrebă el, calm.

– Da. Îi cuprinse cu privirile trăsăturile frumoase, studiindu-le, memorîndu-le. Dar tu?

– La fel. O trase doar puţin mai aproape. Ceva planuri pentru ajunul Anului Nou?

Ajunseseră lîngă maşina ei. Ea îl privi, zîmbindu-i trist:

– E amuzant! Obişnuiam să mă tem de ajunul Anului Nou. Voi avea o întîlnire? Nu voi avea? Va fi el înalt, brunet şi chipeş? Acum, se pare că nu mai contează. Oftă. Nu, nu am nicio întîlnire. Mă voi „planta" pe canapeaua mea, cu o sticlă de Chablis şi o carte.

– De ce să nu-l petreci aici? Ochii îi erau de un verde profund, culoarea pe care o căpătau cînd avea ceva important de spus.

Pulsul i se acceleră.

– Ce spui?

– Să petreci ajunul Anului Nou aici!

– Vei fi şi tu? întrebă ea fără premeditare.

El o trase mai aproape, la căldura jachetei din blană de oaie.

– Da.

– Cum rămîne cu celelalte obligaţii ale tale?

Fusese la fel de nepremeditat, dar merita un răspuns.

Lui Mitch îi luă un minut pînă să răspundă:

– Ea se duce la culcare prea devreme pentru gusturile mele, cu siguranţă mult prea devreme ca să stea pînă la

miezul nopții. Nu! zîmbi el. Nu i se va părea prea amuzant de ajunul Anului Nou. În plus, nici nu este o amatoare de Chablis.

Anne nu ştia ce să spună auzind acestea, dar umorul lui era molipsitor. Se relaxă în braţele sale şi îşi puse palmele pe pieptul lui.

– Ce zici de asta? încercă el s-o înduplece, blînd. Ajunul Anului Nou aici?

– Nu ştiu, Mitch! Lucrul ăsta e aşa de bizar!

– Ţi-e frică? Mîinile lui se mişcau în cercuri uşoare pe spatele ei.

– Puţin.

– De mine?

Ea era conştientă, în mod acut, de pieptul lui bombat, sub palmele sale.

– Nu! Fixă cu privirea modelul în dungi al puloverului lui şi oftă. De mine!

– N-ai de ce să te temi de nimic, Annie! o asigură el, blajin. Îi apucă bărbia cu degetele şi îi ridică faţa. Era cea mai strînsă apropiere fizică, din acea primă zi. Ştiu care îmi sînt propriile nevoi acum şi ele nu includ faptul de a face situaţia mai grea pentru tine. Ajutîndu-te să treci prin sărbătorile Anului Nou, poate mă ajut şi pe mine, deci există şi un motiv egoist.

Ea aproape că se îneca în adîncul verde al ochilor lui.

– Aşadar, ce zici? o întrebă el.

– Aş zice că începe să semene cu un scenariu de-al lui Neil Simon.

Dorea să se asigure pe sine însăşi că era corect să se întîlnească din nou cu el. Dorea ca el să îi spună: „Există un motiv pentru care acest scenariu îi aduce milioane tipului, este o intrigă afurisit de grozavă, plină de o grămadă de înţelesuri!“

Dar Mitch doar dădu din umeri. Luînd-o de mînă, se trase înapoi.

– E alegerea ta! Eu voi fi oricum aici.

Ea urî neașteptata intonație de indiferență, dar îi făcea plecarea mai ușoară. Cînd el îi deschise portiera, se strecură în spatele volanului.

– Să conduci cu grijă! îi spuse.

– Așa voi face. Îi oferi lui Mitch o ultimă privire, plină de dor, înainte de a apăsa pe accelerație. Mașina abia se mișcase, cînd vocea lui răsună prin aerul iernii.

– Hei! Așteaptă!

Ea frînă. Cu mersul lui rapid, ajunse repede lîngă mașină. Răsuflarea sa încețoșă aerul, cînd se aplecă pe geam, vîrîndu-și capul înăuntru:

– Nu uita să pui în bagaj o rochie. Vom ieși în lume! Zîmbi și depuse un sărut ușor ca un fulg pe vîrful nasului ei. Acum, du-te, înainte să te înzăpezești aici!

Ea plecă.

4

Ziua Recunoştinţei nu a fost atît de rea, pe cît se aştepta Anne. A petrecut-o în casa părinţilor săi, cu obişnuita mulţime şi, da, îi fusese dor de Jeff. Dar au existat oameni interesanţi, cu care să converseze, şi suficient haos, încît să îşi poată spune că Jeff se afla, poate, într-o altă cameră. Cea mai mare neplăcere s-a dovedit a fi durerea de stomac, pentru că mîncase mult mai greu decît în timpul anului, dar un calmant şi o lungă plimbare pe jos cu tatăl său îi uşură durerea.

Munca o ţinea ocupată, cum o făcea, spre spaima ei, şi nesfîrşita anchetă cu privire la prăbuşirea avionului. FAA terminase, în cele din urmă, constatările şi avocatul lui Anne intentase acţiune judiciară împotriva companiei de transport aerian – una mică, particulară – pentru întreţinere inadecvată a aparatului şi a procedurii neglijente de salvare după prăbuşire.

Anne ştiuse tot timpul că acţiunea în instanţă era o posibilitate, dar dorinţa de a o intenta îi dispăruse. Nu şi părinţilor lui Jeff. Păstraseră avocatul, chiar şi după ce Anne le ceruse să renunţe.

Acum, roata justiției începuse să se învîrtească. Avocatul îi solicitase întîlnire după întîlnire. Arareori trecea o zi fără ca el să-i telefoneze pentru o întrebare sau alta. Verdictul final urma să fie pronunțat cel mai tîrziu în aprilie. Anne dădea înapoi cu teamă din fața acestui gînd.

Nu voia să retrăiască accidentul, era obosită de oroare, de neputință, de mînie. Îl va iubi pe Jeff pînă în ziua cînd va muri, dar avea nevoie să trăiască pînă atunci.

Şi exista Mitch. Ceva începuse să se schimbe – în viața ei, în perspectiva ei şi în atitudinea față de el. Mitch devenise *real*. Cînd era vlăguită, se gîndea la el şi se simțea mai bine. Perspectiva de a-l vedea în vacanța de Anul Nou ajunsese o parte din rutina ei zilnică.

Se şi temea puțin. Se temea că şi-l închipuia aşa cum nu era în realitate. Şi-l amintea ca fiind deştept, solid şi puternic, oferindu-i protecție şi confort, stimulare şi provocare. Cu timpul, el devenea mai mare decît viața, prea mare pentru ca un accident de avion să îl ucidă. Părea genul care iese teafăr şi nevătămat de sub dărîmături, arzînd şi plecînd mai departe.

S-ar fi putut întîmpla ca, după ce şi-l închipuise astfel, să fie dezamăgită cînd îl va vedea din nou. Se gîndi ca pînă la Anul Nou să-şi impună mai multă stăpînire de sine.

Alexander Robie, profesorul pentru care lucra, organiză un dineu pentru şapte persoane implicate în proiect. Erau două secretare, trei cercetători asistenți, Alex şi un coleg de-al lui şi Anne. Nemaiținînd seama de restricțiile unui buget restrîns, Alex rezervă o masă mare la unul dintre cele mai bune restaurante din New York. Doar fiindcă îl refuzase în prea multe alte ocazii, Anne fusese de acord să o conducă la dineu.

Era uşor stingherită, cînd sosiră împreună, dar senzaţia de neplăcere dispăru. Niciunul nu părea să dea un alt sens acestei situaţii. În plus, îi cunoştea pe acei oameni şi se simţea bine cu ei. Era genul acela de dineu cu prieteni, la care ea şi Jeff participaseră adesea.

Dar Mitch? Îi plăcea, oare, să îşi petreacă timpul cu prieteni? Mai erau şi alte grupuri în restaurant. Îşi trecu privirea pe deasupra a două dintre ele şi cînd trecu la al treilea, pulsul i se acceleră. Descoperi acolo un bărbat cu părul ca al lui Mitch şi arătînd bine. Purta un costum negru şi cravată, şi o cămaşă albă, apretată. Era cu o femeie. În tot timpul cît Anne se uită la el, bărbatul nu îşi luă privirile de la chipul acesteia.

Părea amuzant, dar posibilitatea de a se ciocni unul de celălalt nu îi trecuse prin minte. New York era un oraş mare, iar ea ieşea rareori. Bărbatul acela nu putea fi Mitch. Ar fi fost o coincidenţă prea mare.

Se concentră asupra prietenilor ei. Dar, cu puţin timp înainte să le fie adus desertul, ospătarul se înfiinţă lîngă ea şi îi strecură o bucată de hîrtie îndoită.

– Ce-i asta? o tachină Alex. Un admirator secret?

Anne desfăcu hîrtia. Acolo, cu litere mari de tipar, se afla un mesaj scurt. PÎNĂ PE 31 DECEMBRIE. Privirea îi zbură spre locul unde stăteau bărbatul şi partenera lui, dar acolo nu mai era nimeni, iar masa fusese rearanjată şi decorată cu argintărie.

Muşcîndu-şi buzele, reciti mesajul.

– Ce este, Anne? Vreo problemă?

Îngrijorarea lui Alex o făcu conştientă de atenţia celorlalţi.

Stînjenită, reîmpături hîrtia.

– Nu e nimic. Un vechi prieten a fost aici şi ne-a văzut.

Cu un zîmbet anemic, băgă biletul în poşetă.

– Trebuie să fie ceva mai mult decît un vechi prieten! şopti Alex. Te-ai înroşit.

– Deloc! ripostă Anne. E din cauza vinului!

Dar obrajii i se îmbujorară de mai multe ori, în zilele ce urmară. Uneori, s-a întîmplat de supărare că Mitch o pusese într-o situaţie neplăcută în faţa prietenilor săi, uneori, din cauză că el nu o abordase, şi alteori, de furie că nu dăduse acelui bilet o notă mai intimă. O dată sau de două ori, s-a simţit chiar geloasă. El fusese împreună cu o femeie. „Cealaltă obligaţie a lui?" Anne nu îşi putea aminti nimic despre ea, nici cum arăta, nici vîrsta, rochia sau expresia. Şi-ar fi dorit să poată, dar nu avusese ochi decît pentru bărbatul care semăna aşa de mult cu Mitch.

Gîndindu-se la femeia fără chip, începea să se răzgîndească în privinţa întoarcerii în Vermont. Dacă Mitch nu era liber, ce rost avea? Deja ajunsese prea departe cu gîndurile legate de el. Mai bine să accepte înfrîngerea şi să facă despărţirea suportabilă.

Dar continua să se gîndească mult la el şi avea nevoie de Vermont. Fără să ţină cont că ar fi fost mai în siguranţă petrecîndu-şi ajunul Anului Nou singură, acasă, se pomeni conducînd maşina spre Vermont.

Ţinutul era acum îngheţat, acoperit de zăpadă. Ţurţuri de gheaţă atîrnau de crengile copacilor şi de streşinile locuinţelor fermierilor şi ale căsuţelor aflate de-a lungul drumului devenit familiar. Orice vedea era fie gri, fie verde-cenuşiu, fie alb. Lăsase autostrada în urmă şi mica ei maşină derapa adesea pe porţiunile îngheţate.

Anne conducea cît de repede îndrăznea. Soarele după-amiezii arunca umbre anemice printre copacii aliniaţi pe lîngă drum. Era atît de fermecată de formele dantelate,

încît nu mai ținu seama de viteză, pînă cînd claxonul puternic al unei mașini venind dinspre sat o dezmetici.

Recunoscu imediat albastrul-deschis al Hondei. Cu un zîmbet de încîntare, trase mașina pe marginea drumului. Honda opri chiar în spate. Cînd Mitch ieși din mașină, inima lui Anne bătu mai tare. Orice îndoieli va fi avut în legătură cu venirea în Vermont, dispărură pe dată.

Zîmbind mai larg ca niciodată, lăsă în jos geamul și îi strigă „Salut!" chiar înainte ca el să atingă portiera.

Uitătura sa crîncenă o luă prin surprindere:

– Ce încerci să faci, să te sinucizi? Nu poți conduce cu viteză mare pe drumul ăsta!

– Aveam numai patruzeci!

Chiar mînios, era o plăcere să-l privească. Se uita la ea prin ochelarii negri, dar Anne continuă să își păstreze zîmbetul. Părul îi era mai mult blond decît argintiu, în lumina mohorîtă a soarelui, făcîndu-l să pară mai tînăr și, pentru un bărbat atît de înalt și puternic, ciudat de blînd. Apoi, își dădu seama că, în ciuda izbucnirii de mînie, se bucura că o vede din nou.

Cum simți ce trebuie să își fi închipuit Anne, își alungă furia cu un oftat slab:

– Uite, Annie, rămîi în urma mea, restul drumului. E în regulă?

Ea încercă să-i intre în voie:

– Ai cumpărat ceva de la piață? Alimente perisabile? O gramadă de vin?

– În spatele meu! repetă el.

– Ciocolată fierbinte? Și frișcă?

El îi șterse zîmbetul de pe față cu un sărut rapid și apăsat, sorbindu-i buzele cu ale sale, pentru o clipă.

Aruncîndu-i o privire ca pentru o „ doamnă în stare să îşi poarte singură de grijă“, se întoarse la maşina lui şi o trase în faţă. Conduse cu o viteză constantă de treizeci de mile pe oră. O făcea deliberat, şi prea încet, chiar pentru acel drum. Anne zîmbi şi doar îşi potrivi piciorul pe acceleraţie.

În scurt timp, ajunseră la cabană. După ce parcară maşinile pe o porţiune curăţată de zăpadă, Mitch îi duse bagajele înăuntru. Ea se instală la mansardă fără un cuvînt, fiindcă nu era deloc inconfortabilă şi mai caldă decît camera mai mare de la parter. Şi nici nu trebuia să îl audă pe el deasupra capului. Nu era prea plăcut să ştie că el dormise cîndva în acel pat. Zgomotele pe care le auzise îi purtau imaginaţia aiurea.

Aranja cumpărăturile, cînd îl simţi în uşa bucătăriei. O măsură cu privirea, de sus pînă jos. Încă mai era îmbrăcată în costumul-pantalon gri, de lînă, atît de călduros şi confortabil, în timpul călătoriei cu maşina. Dar puloverul alb, cu glugă, era o schimbare faţă de cele albastre şi negre pe care le purta de obicei. Şi apoi, îşi lăsase şi părul liber.

– Ei bine? întrebă ea, începînd să se simtă stînjenită sub privirea lui insistentă.

– Vino aici! îi spuse el, cu o voce joasă, profundă.

Ea nu ezită. În cîteva secunde, traversă camera şi fu în braţele lui. Erau calde şi familiare, foarte dragi, aşa cum sînt ale unui prieten înainte de a deveni iubit.

– Arătai minunat, în noaptea aceea, la restaurant! îi spuse el, cu gura lîngă părul ei, apoi se trase înapoi, doar ca să îi înlăture o şuviţă de pe obraz. Te-ai simţit bine?

Ea privi în sus, lăsîndu-şi mîinile să îi mîngîie spatele.

– Nu mi-am dat seama că erai tu pînă cînd nu am primit biletul. De ce n-ai venit să mă saluţi?

– Asta ar fi însemnat să depăşesc limitele, nu-i aşa? Socializare în lumea reală?

Chiar în acel moment, Anne simți că nu își dorea acest lucru, nu încă. Avea nevoie să se gîndească, așa că îi opri vorbele, lăsîndu-și capul pe pieptul lui. Brațele ei îi spuneau lui Mitch că îi fusese dor de el. Bătăile repezi ale inimii lui îi spuneau lui Anne că și lui îi fusese dor de ea. Era în regulă, nu foloseau cuvinte, ceea ce era grozav, deocamdată.

Mitch o cuprinse cu brațul pe după umeri și o conduse spre camera de zi. O trase alături de el, pe canapea, îi adăposti capul în îndoitura mîinii sale și își întinse picioarele lungi.

– Povestește-mi despre Crăciun!

Ea vorbi cu o ușoară ezitare:

– Nu a fost așa de rău pe cît mă așteptam.

– Fără gînduri negre?

– Doar puține. Jeff și cu mine mergeam din casă în casă, în ziua de Crăciun. A fost mai simplu, anul ăsta. Am luat masa cu părinții.

– Cine erau prietenii tăi din noaptea aceea?

– De la restaurant?

– Îhî!

– Oamenii cu care lucrez.

– Vorbește-mi despre munca ta!

Nu îi ceruse aceasta niciodată înainte, dar ochii lui îi spuneau că ar dori să afle. Așa că îi explică despre interesul pentru limbi străine și îi descrise felul în care evoluase cariera ei. El îi punea întrebări, lămurind unele lucruri. Cînd se aștepta mai puțin, o întrebă:

– Profesorul acela – cum ai spus că îl cheamă? Alex? – părea foarte interesat de tine. Ai mai ieșit cu el?

– Ți-am spus că nu am avut întîlniri! îl dojeni ea.

– Aha! mormăi el. Ai dreptate. Am uitat. Ți-a cerut totuși să ieși cu el, nu-i așa?

Anne ştia că nu are niciun rost să nege.

– De mai multe ori! Dar nu mă interesa să mă întîlnesc cu el. Dineul acela a fost doar o întîlnire în grup. Cînd îl văzu mai relaxat, fu rîndul ei la mutare. Ce este cu femeia din noaptea aceea – scuză-mă, însoţitoarea ta?

Gelozia era greu de ascuns.

Mitch „o jucă" puţin, cu un rînjet de cunoscător:

– Ce-i cu ea?

– Cine este?

– Se numeşte Liz!

– Te vezi des cu ea?

– Da.

– Oh!

– Nu eşti bucuroasă să mă întrebi?

– Nu în mod special!

Se ridică de lîngă el, aşezîndu-se în cel mai îndepărtat colţ al canapelei. El nu păru supărat, doar îi ridică picioarele pe coapsele lui. Lăsă să îi alunece o mînă leneşă peste stofa de lînă a pantalonilor ei, masîndu-i gambele. Era o senzaţie prea plăcută pentru ca Anne să obiecteze.

– Geloasă? întrebă el.

– Da.

– Asta-i bine. Zîmbetul de satisfacţie se lărgi şi mai mult.

Anne îi aruncă o căutătură cruntă.

– Eşti o brută arogantă! începu ea, apoi schimbă subiectul. Spune-mi mai bine cu ce te ocupi. Trebuie că ai o mulţime de treabă. În oraş?

El îi răspunse calm şi sincer:

– Corporaţia mea îşi are cartierul general în oraş, dar acţionează în aproape toată regiunea.

– Corporaţia ta?

În mod curios, deşi i s-ar fi părut potrivită în acest context, aroganţa îi dispăruse.

– Conduc o corporaţie. Te supără?

Cu o neaşteptată, iraţională mînie, ea ripostă:

– De ce ar trebui să mă supere? Nu are nimic de-a face cu mine.

Se întinse şi o trase din nou lîngă el.

– Ceea ce înseamnă, spuse, tachinînd-o, că asta este – ei bine, ca să fiu foarte cinstit, aş spune că am făcut o treabă grozavă. A fi preşedintele unei mari corporaţii nu descurajează femeile prea dornice.

Anne vorbi disprețuitor:

– Orice femeie care şi-ar dori cafeaua ta tare şi lungile duşuri fierbinţi ar trebui să fie nebună. În ceea ce mă priveşte – aici ea îşi ridică nasul în sus – nicio sumă de bani nu poate compensa faptul că mi-ai mîncat nucile glazurate.

O strînse, în glumă, de mijloc, iar ea deveni acut conştientă de apăsarea braţelor lui peste sînii ei. Aproape fără suflare, continuă:

– Deci, cu ce se ocupă corporaţia ta?

– Administrăm o adevărată avere – ansambluri de birouri, centre de cumpărături şi aşa mai departe.

– Defineşte „şi aşa mai departe"!

– Oh, avem... alte preocupări.

– Unele confidenţiale! presupuse ea.

– Pînă acum.

– Misterul anului!...

El îi răspunse întinzînd-o pe canapea. O urmă, sprijinindu-se în coate:

– Vorbeşti prea mult. Ochii lui îi mîngîiau chipul, dar nu la chipul ei se referea, cînd spuse: Nu numai că arăţi bine, te şi simţi bine!

Trupul lui se apropie de al ei, şi, dacă Anne nu rămăsese fără suflare înainte, i se întîmplă acum. Nu se certa cu el, fiindcă îşi dădea seama că atracţia nu era numai fizică, cel puţin în ceea ce o privea.

Îşi încolăci braţele în jurul gîtului lui şi îl apăsă foarte încet pe ceafă, apropiindu-l pentru un sărut în care puse întreaga pasiune ce lipsise îmbrăţişării de mai devreme. Se înfioră, cînd limba lui alunecă în gura ei şi răsuflările li se amestecară. Umerii lui unduindu-se sub palmele ei, o făcură să-şi piardă capul. O excita. Dar nu voia ca el să îi dea drumul şi i-o spuse printr-un strigăt, cînd el îşi arcui trupul în sus, apoi strigă din nou, altfel, de data asta, cînd mîna lui îi găsi sînul.

Începu să o sărute pe ochi, coborînd pe obraji, pe gît, în timp ce ea îi descheia cămaşa. Pieptul gol, numai tendoane şi muşchi, era un afrodisiac puternic. Era gata să explodeze cînd mîna lui îi părăsi sînul şi o prinse pe după gît, făcînd astfel sărutul mai apăsat. Îl întîmpina cu bucurie, avea nevoie de el.

– Annie, Annie, Annie! gemu el pătimaş. Ce mă fac eu cu tine?

Ea îi cuprinse capul, apoi îşi coborî degetele de-a lungul gîtului şi, din nou, în părul castaniu de pe pieptul lui.

– Uite cine începe acum! şopti ea, dar era fascinată de mănunchiul de muşchi de sub palmele sale. Şi le mişcă în jurul, apoi peste sfîrcurile lui.

El scoase un sunet de împotrivire şi se ridică, trăgînd-o şi pe ea. Brusc, îi dădu drumul şi se aplecă înainte. Îşi puse coatele pe genunchi şi îşi cuprinse capul în palme.

Totul la el striga despre o nefericire neaşteptată. Ea îi masă muşchii încordaţi ai cefei.

– Ce este?

El o privi pieziș:

– Nu știi?

Cum ea nu îi răspunse, el îi îndepărtă mîna și se trase în colțul canapelei.

– Mă gîndeam că voi fi în stare să trag linie la terminarea vacanței, dar de fiecare dată cînd ajungeam acasă nu mi te puteam scoate din minte. Te doresc, Anne. Te doresc dureros de mult.

Ea era amețită de încîntare.

– Și de ce te supără asta?

– Nu înțelegi ce-ți spun?

– Ba da! Nu sînt proastă! Îți pui aceleași întrebări cu care mi-am pierdut ore întregi. Ce fac eu aici? De ce am venit? Ce doresc să se întîmple? Unde îmi este simțul moralității? Și lista poate continua. Ce vrei să îmi spui? Știu ce ai de spus, dar nu știu ce altceva să fac.

Mitch oftă și o trase înapoi, la pieptul lui.

– Am trecut de asta, Anne. Mă întreb dacă sînt pregătit să te văd în public, în New York, și dacă și tu ești pregătită pentru asta. Mă întreb dacă sînt pregătit pentru o obligație mai serioasă decît una doar fizică și dacă și tu ești pregătită. Îi ridică bărbia, privind-o în față. Vreau să mă culc cu tine, Anne, dar nu pot s-o fac, și apoi să îmi văd de drum. Pentru prima dată după multă vreme, nu este doar o necesitate fizică.

Mitch se făcea ecoul propriilor ei gînduri. Anne nu se simțise atrasă de niciun alt bărbat, de la moartea lui Jeff, dar nu era pregătită pentru ceva permanent, pentru o relație.

El îi apăsă obrazul pe pieptul lui, acolo unde se auzeau bătăile inimii.

– N-aș vrea să te fac să suferi, pentru nimic în lume! Meriți tot ce-i mai bun. Îți trebuie întreaga atenție și tot

devotamentul unui bărbat. Eu am prea multe alte responsabilități, pentru moment.

Era răspunsul corect, dar ea tot se simți descurajată și nefericită. Îl îmbrățișă și a fost o îmbrățișare lungă. Cînd îl privi, el îi șterse o lacrimă de pe obraz.

– Nu vreau să îți cer mult! șopti ea, șovăitoare. Nu sînt sigură că îmi doresc mai mult decît atît. Singurul lucru pe care ți-l cer este să fii aici, pentru mine, ori de cîte ori voi veni.

El o cuprinse în brațe:

– Voi fi, iubito, voi fi!

Anul Nou sosi cu o răbufnire de bună dispoziție, pe care nu o avusese niciunul dintre ei cu săptămîni înainte, și nici nu și-ar fi imaginat-o ca fiind posibilă. Mîncară la un mic hotel, al cărui restaurant era elegant, intim și excentric. Pentru Anne era ca o primă întîlnire. Purta rochia albastră tricotată, pe care o luase pentru această ocazie. Moliciunea țesăturii compensa întunecimea culorii, felul în care se mula îi evidenția rotunjimile care începeau să se refacă. Dorea să arate sofisticat și în acest scop se machiase, pentru prima oară aici.

Mitch o răsplăti cu o licărire în ochi. Arăta minunat în pantalonii din lînă fină și haina făcute de un croitor priceput. Alcătuiau un cuplu slendid, atrăgînd atenția mai multor perechi de ochi curioși.

El își puse, cu un gest intim, o mînă ușoară pe talia ei, cînd o îndrumă spre masa lor. Mai tîrziu, la cabană, întîmpinară miezul nopții toastînd cu șampanie.

Și în această tonalitate luminoasă trecu săptămîna. Se plimbară zilnic în aerul rece, înviorător. Pădurea era un loc încîntător iarna, un liman sigur, ferit de vîntul care

biciuia pajiştile, dar nu putea pătrunde prin vegetaţia veşnic verde. S-au plimbat pe deasupra heleşteielor îngheţate tun şi au urmat cursul sinuos al rîului, din vîrful muntelui pînă în vale. Zăpada le scîrţîia sub cizme şi, în afară de glasurile lor, nu mai exista alt zgomot în pădure.

Apăraţi de molizi, pini şi cedri, mergeau ore întregi prin ţinutul albastru-întunecat, întorcîndu-se la cabană doar cînd le amorţeau mîinile şi picioarele. Cel mai adesea după aceea, stăteau la fereastra bucătăriei, privind piţigoii negri adunaţi în jurul mîncării pe care le-o punea Mitch pe pămînt.

A fost o perioadă de seninătate calmă. Anne citi puţin şi lucră şi mai puţin. Îşi petrecea timpul într-o liniştită reverie, în faţa focului. Era fericită. Nu se mai frămînta şi nici nu mai jelea. Nu îşi dorea să fie nicăieri altundeva şi cu nimeni altcineva.

În timpul unuia dintre aceste momente de relaxare, în ultima seară a şederii sale acolo, Mitch se duse pe neaşteptate în dormitorul lui, de unde se întoarse cu o cutie mică. Era înfăşurată în alb şi legată cu o fundă bleu-pal.

– Ce este asta? întrebă ea surprinsă.

– Deschide-o!

Ea trase de fundă cu degete nesigure:

– Cînd l-ai cumpărat?

Nu se aştepta la un dar. Prezenţa lui îi era de ajuns.

– Am fost în Brazilia, chiar după Ziua Recunoştinţei. E făcut de unul dintre meşteşugarii locali dintr-un orăşel din interior.

Capacul ridicat al cutiei dădu la iveală un inel, o bucată dreptunghiulară de email pictat, înrămată în aur şi montată pe un fir delicat de aur. Anne suspină la vederea frumuseţii desenului pictat, o imagine semiabstractă a nisipului, mării

şi soarelui, totul întreţesut laolaltă în nuanţe de albastru, verde, galben şi alb.

– Este minunat! spuse ea. N-ar fi trebuit să...

– Pune-ţi-l! zise el.

Inelul se potrivea perfect pe al treilea deget al mîinii ei drepte şi dădea degetelor fine şi pale chiar mai multă gingăşie.

– Aşa! rosti el, cu un oftat de satisfacţie. Aveai nevoie de puţină culoare. Poate că pentru mine, data viitoare, vei purta un pulover mai luminos.

Data viitoare.

Cuvintele o tulburară la fel de mult ca şi inelul.

– Aşa voi face. Şi... mulţumesc, Mitch. Inelul este minunat. Îl voi păstra cu grijă.

Îi cuprinse faţa cu ambele mîini, conturîndu-i liniile puternice ale obrajilor, maxilarului, bărbiei. Apoi se aplecă şi îi dădu un sărut uşor, din toată inima.

– Mi-aş fi dorit să îţi dăruiesc şi eu ceva! îi şopti ea.

Cu o voce tremurătoare, el spuse:

– Deja ai făcut-o, Anne! Şi îţi mulţumesc!

5

Anne conducea spre nord în după-amiaza zilei de vineri a celei de-a doua săptămîni din februarie. Cînd începură să cadă primii fulgi de zăpadă, strănută şi luă o altă batistă de hîrtie. Cea mai mare parte din săptămînă, fusese răcită. Dacă ar fi ştiut numărul de telefon al lui Mitch, ar fi putut să îl sune şi să anuleze întîlnirea. Dar nu îl ştia. Şi dorea să îl vadă. Se gîndea că se va simţi mai bine în aerul curat, de ţară. Ceea ce nu luase ea în calcul era zăpada.

Pe cînd trecea graniţa dintre New York şi Vermont, fulgii de zăpadă deveniră mai mari şi mai consistenţi. Se depuneau pe orice şi oricine. Traficul încetinea, odată cu scăderea vizibilităţii, dar era o sabie cu două tăişuri. Da, era mai în siguranţă reducînd viteza. Dar însemna că va conduce mai mult, iar drumeagurile deveneau periculoase.

Era nerăbdătoare să ajungă la cabană. Chiar lăsînd la o parte tusea care o chinuia şi zăpada care se strîngea pe ştergătorul de parbriz, îşi dorea să se afle în acel loc care devenise, în mai multe feluri, o lume mai reală decît cealaltă. Ultimele şase săptămîni în New York însemnaseră doar un interval de timp între două călătorii. Era mai fericită aici, mai relaxată şi mai vie alături de Mitch, decît alături de oricine altcineva.

Traficul deveni şi mai lent. Îşi privi ceasul. Două ore întîrziere, deja! Era după-amiaza tîrziu. Întunericul se va lăsa curînd. Nu o entuziasma gîndul de a conduce maşina prin viscol, pe întuneric.

Se gîndi să oprească şi să înnopteze la un motel, dar se temea că a doua zi nu va fi deloc mai bine. În plus, nu exista nicio cale de a lua legătura cu Mitch. Ar putea fi îngrijorat văzînd că ea nu mai ajungea.

Cînd ieşi de pe autostradă, roţile pline de zăpadă o luară parcă într-o doară pe drumul ce ducea spre cabană. Mai erau destule mile de făcut, dar cel puţin drumul era mai îngust. Din nefericire, era şi pustiu. Forţă mica maşină prin furia oarbă a zăpezii. Vizibilitatea nu era prea bună. Doar gardurile joase de pe marginile drumului îi ofereau un indiciu, deşi nu ştia cît va dura pînă cînd vor fi acoperite de zăpadă.

Strîngea volanul atît de tare, încît încheieturile degetelor i se albiseră. Ninsoarea era un zid alb în urma ei, aşa că nu se putea întoarce. Se strădui, nervoasă, să zărească ceva printre mişcările ştergătorului de parbriz, rugîndu-se să apară un plug de zăpadă. Cu fiecare milă, înainta tot mai încet, din pricina stratului de zăpadă care creştea.

După ce parcurse cincisprezece mile fără să zărească o singură maşină măcar, simţi un val de panică. Senzaţia de izolare era cumplită şi intensă. Luptîndu-se cu ameţeala neaşteptată, continuă să ţină piciorul pe pedală.

Începu să se întunece chiar cînd ajunse la scurtătura care ducea spre cabană. A fost aşa de uşurată s-o vadă încît îşi pierdu cumpătul prea repede. Maşina derapă şi alunecă, înainte să se oprească, ceva mai departe, pe un drum particular, înfigîndu-se adînc într-un morman de zăpadă.

Înjurînd, Anne acționă schimbătorul de viteze, în speranța că va reuși să scoată mașina de acolo. Nervii îi erau deja foarte încordați. Își blestemă ghinionul, în timp ce trase neîndemînatic de mînerul portierei, ieși din mașină și se afundă imediat în stratul de zăpadă, înalt cît cizmele ei. Chiar și privite prin ochelari cu lentile roz, șansele de a scoate mașina de acolo erau mici.

Căută cu privirea în sus, pe deal, în direcția cabanei. Pe o vreme ideală, avea de parcurs pe jos un urcuș de o jumătate de milă. Dar pe timp de viscol? Apoi, exista posibilitatea ca și Mitch să se fi înțepenit pe undeva, pe acolo. Și numai el avea cheie!

Strănută și își ridică brațul în dreptul feței. Dacă ușa era încuiată, nu-i rămînea decît s-o spargă. Nu avea altă alegere. Nu se putea întoarce și nici nu putea rămîne acolo.

Umplîndu-și buzunarul cu batiste de hîrtie, încuie mașina. Închise fermoarul jachetei pînă sus, își trase gluga peste pălăria de lînă, își vîrî mîinile în mănuși și porni.

Trecură treizeci de minute de luptă cu nămeții, apoi alte cincisprezece. Istovită, se uită în jur, căutînd un loc unde să se odihnească. Dar totul era alb, pustiu, deloc atrăgător în bătaia vîntului. Privind înapoi, văzu doar urmele pașilor ei. Uitîndu-se înainte, nu zări nimic. Se strădui să înainteze cu hotărîre, refuzînd categoric să creadă că era posibil să o fi luat pe un drum greșit.

Obosită și slăbită din cauza răcelii, era tot mai speriată pe măsură ce minutele treceau. Semnele de viață erau inexistente. Cabana trebuia să fie pe undeva. Încă o jumătate de oră se sili să înainteze, oprindu-se din cînd în cînd ca să își sufle nasul, gîfîind din cauza efortului, ignorînd fierbințeala din obraji.

Zăpada continua să cadă, alcătuind o lume de basm care, pentru privirea înceţoşată a lui Anne, era un coşmar grotesc. Îşi închipuia că s-a rătăcit şi că va îngheţa de moarte. Drumul nu fusese niciodată atît de lung.

Simţurile începură să i se tulbure, odată cu năvala nopţii. Ameţită, căzu în genunchi, apoi se sili să se ridice şi se strădui să meargă mai departe. Lacrimi de spaimă se amestecau cu zăpada topită pe obrajii arşi de febră. Hainele i se încălzeau, frecîndu-se de trupul transpirat. Încă se mai mişca.

Dar, în cele din urmă, oboseala puse stăpînire pe ea. Se prăbuşi în genunchi şi se afundă într-un morman de zăpadă. Cu capul aplecat, gîfîind, istovită, se luptă cu panica şi încercă să reziste rafalelor de vînt.

– Mitch!... Mitch!... Ajută-mă, te rog!... scînci ea.

– Annie!

Miraj sau realitate, nu-i mai păsa! Cînd silueta uriaşă îngenunche lîngă ea, se prăbuşi spre aceasta, conştientă de sprijinul pe care i-l oferea, de căldura care o învăluia.

El o ridică din zăpadă.

– Rezistă, Annie! Nu sîntem departe de cabană.

– Mitch? strigă ea, în vreme ce el îi îndepărta zăpada de pe faţă.

– Eu sînt, iubito! Linişteşte-te, acum! Cruţă-ţi forţele!

Lumina care venea dinspre casă se filtra prin ninsoare ca un far. Odată înăuntru, el închise uşa izbind-o cu cizma. Apoi o lăsă uşor pe propriile-i picioare pe podea, dar o prinse în braţe din nou, cînd genunchii i se înmuiară. Fără un cuvînt, o duse în dormitorul de la parter. Aşezînd-o pe marginea patului, începu să îi scoată repede hainele ude. Se opri doar o dată, ca să îşi scoată jacheta şi să tragă în jos cuvertura, apoi continuă să o dezbrace.

Anne nu protesta. Înghețată pînă la oase, tremura fără contenire.

– Ridică brațele, ca o fată cuminte! spuse el, blînd, şi imediat îi trase mînecile puloverului albastru şi i-l scoase peste cap.

– Credeam că m-am rătăcit, Mitch! Mersesem aşa de mult şi nu puteam găsi casa.

– Şşşt! Acum eşti în siguranță.

Se prinse de umerii lui, cînd el îngenunche ca să îi scoată cizmele, apoi ciorapii.

– Întinde-te, iubito! Jeanşii tăi sînt uzi leoarcă.

Cu o infinită tandrețe, el îi scoase pantalonii, trăgînd nerăbdător doar cînd, din cauza umezelii, aceştia se împotriveau mîinilor sale.

– Mă simt aşa de rău! şopti ea, răguşit, punîndu-şi un braț peste frunte.

– Ştiu, Annie. Dar o să îți fie bine imediat. Am să te încălzesc. E în regulă?

Ea nu răspunse, nici nu protestă, cînd el îi trase chiloții uzi şi reci. Îi acoperi partea de jos a trupului cu cuvertura grea, înainte să o dezbrace de pulover şi sutien. După ce îi trase aşternuturile pînă deasupra umerilor, traversă camera pînă la valiza sa, de unde luă o cămaşă curată de bumbac şi reveni lîngă pat.

Aşezîndu-se lîngă ea, îşi apăsă buzele reci pe fruntea ei arzînd.

– O să fii bine! repetă el, apoi o îmbrăcă repede cu cămaşa şi o acoperi din nou.

Anne strănută.

– N-ar fi trebuit să-mi scoți puloverul.

– Lasă timiditatea. Erai udă pînă la piele şi înghețată.

– Puloverul... Un acces de tuse o întrerupse, dar reuşi să îşi recapete răsuflarea. L-am îmbrăcat pentru tine. Ai observat?

El îşi strînse buzele.

– Am observat, Annie. Era roz. Îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe fruntea fierbinte. Mulţumesc. Cu dosul palmei, îi atinse fruntea, apoi obrajii. Mă duc să-ţi încălzesc nişte supă.

Ea scutură din cap:

– Nu. Nu pot să mănînc. Vreau doar să stai cu mine, măcar cîteva minute.

El o cuprinse în braţe, cu tot cu aşternuturi, învăluind-o în căldura trupului său.

– Eram aşa de speriată! şopti ea. Era frig şi umed. Şi întuneric.

– Ar fi trebuit să ştii că voi veni să te caut.

– Nu eram sigură că tu eşti aici. Nu am văzut urme de roţi... Se întrerupse, tuşind din nou.

El aşteptă pînă cînd ea se linişti.

– Am sosit înainte să înceapă viscolul. Zăpada poate fi cam dramatică pe aici, pe sus. Dar ar trebui să arate minunat mîine-dimineaţă.

Gîndul de a hoinări prin zăpadă împreună cu Mitch era plăcut. Zîmbi, apoi strănută.

– Îţi aduc supa.

– Nu. Sincer, nu mi-e foame.

– Ai nevoie să înghiţi ceva cald.

– Nu sînt convinsă că nu voi vomita.

– N-o vei face. O lăsă jos. Odihneşte-te. Mă întorc imediat.

Ea se răsuci pe o parte şi îşi îndoi genunchii. Căldura patului o ardea, deşi se simţea înfrigurată. Se făcu ghem şi

ațipi. Se trezi cînd se întoarse Mitch, cu un bol de supă aburindă. O ajută să se aşeze şi o hrăni el însuşi. Cînd ea nu mai putu lua niciun strop, o lăsă să doarmă.

Se trezi o oră mai tîrziu, simțindu-se chiar mai rău. Mitch îi ştergea fața şi gîtul cu o cîrpă udă.

– E o răceală zdravănă! murmură el.

– M-a prins! Cred că voi fi mai bine pînă mîine.

– În primul rînd, de ce ai plecat din New York? Ar fi trebuit să stai în pat.

Părea supărat pe ea. Se gîndi că era nedrept.

– Nu ningea acolo! protestă ea. Habar n-aveam că o să intru în încurcătura asta sau că vremea se va înrăutăți aşa de repede!

– Lasă vremea! Ar fi trebuit să stai în pat oricum, cu o răceală ca asta!

– Doamne Dumnezeule, Mitch, nu pot să-mi petrec viața stînd în pat de fiecare dată cînd am o răceală!

– Mdaa, dar dacă nu îți porți de grijă mai mult, s-ar putea să ai parte de odihnă pentru veşnicie. Răcelile se transformă în pneumonie, şi oamenii mor din cauza pneumoniei.

O podidiră lacrimile.

– Doream doar să fiu aici, cu tine!

Se întoarse pe o parte, departe de privirea lui răutăcioasă, şi îşi trase aşternuturile pînă peste urechi.

A fost surprinsă cînd Mitch o ridică, aşa înfăşurată cum era, şi o îmbrățişă strîns. Din cînd în cînd, îşi înclina capul şi îi atingea cu buzele părul, sprîncenele sau ochii. Glasul îi era mai blînd, cînd, în cele din urmă, îi vorbi:

– Să nu-ți închipui că eu nu doream la fel de mult să te văd. Doream! Dar puteam veni săptămîna viitoare.

– Poate că săptămîna viitoare ar fi fost altcineva aici!

– Nu ar fi fost nimeni.

– De unde ştii? ţipă ea, cu o intonaţie de indignare.

Părînd pe neaşteptate resemnat, el îi dădu drumul din braţe şi îşi trecu o mînă prin păr:

– Pentru că este casa mea. Miles Cooper lucrează pentru mine. El o închiriază, cînd nu intenţionez să vin aici.

Piesele jocului de puzzle îşi găseau locul. Răguşită, spuse:

– Oh, Dumnezeule! Trebuia să îmi închipui. Mi-ar fi fost de folos ca să explic originala combinaţie! Şi faptul că preferi patul ăsta. Este al tău.

– Nu există niciun fel de combinaţii, Annie! Am scos casa de pe lista de închirieri a lui Miles. Pînă acum sîntem singurii care am folosit-o.

Înainte să pună laolaltă toate semnificaţiile acestui fapt, o apucă din nou tremuratul. Se ghemui lîngă el, în căutarea căldurii.

El o întinse încet pe pat şi dispăru. Se întoarse cîteva clipe mai tîrziu şi îi ridică uşor capul:

– Aspirină! o lămuri el, înainte ca ea să fi întrebat. Deschide gura!

Anne era un pacient ascultător, prea slăbită pentru a protesta împotriva faptului că o răsfăţa, prea mulţumită ca să vrea să protesteze. El continuă să o îndoape cu supă şi aspirine cea mai mare parte a nopţii, aţipind lîngă ea, sub cuvertură. O parte a trupului lui îl atingea pe al ei. Nu putea nici să se întoarcă pe o parte, că el se şi ridica, stînd sprijinit în cot, îngrijorat. În alte împrejurări, acest aranjament cu dormitul ar fi făcut-o să-şi piardă capul. Dar simţurile lui Anne erau tocite de febră.

Ziua următoare a fost un amestec de ore înceţoşate. Febra îi crescuse, în ciuda medicamentelor. Cînd tuşea, întregul ei trup suferea.

– Ce se întîmplă cu mine? strigă ea, nefericită, trezindu-se după-amiaza tîrziu, fără să se simtă deloc mai bine.

Mitch îi luă mîna fierbinte într-a sa.

– Nu sînt sigur. De îndată ce drumul va fi deszăpezit, te duc la doctor.

– S-a oprit ninsoarea?

– În sfîrşit!

– Cît de mult s-a depus?

– Puţin peste treizeci de centimetri. Face deszăpezirea mai lentă, deşi oamenii de aici sînt bine utilaţi.

– Mitch!

Se întorsese pe spate, ca să îi vadă faţa, în vreme ce el stătea alături de ea, în pat.

– Da!

– Dacă tu eşti proprietarul acestei case, atunci ai acces la numele şi adresa celor care o închiriază. Da?

El o privi, amuzat.

– Da.

– Atunci ştii cine sînt.

– Nu.

– Dar deţii această informaţie.

– Miles o are. Presupun că aş fi putut să o obţin, dacă aş fi dorit, şi am fost tentat, o dată sau de două ori, dar n-am iscodit.

Anne nu era sigură dacă să se simtă uşurată sau rănită.

El rîse.

– Ce e aşa de amuzant? bombăni ea.

– Tu! Faţa ta nu ascunde nimic!

– Sînt chiar aşa de transparentă? Nu e corect, să ştii!

– Ce nu e corect?

– Eu... aici... la mila ta. Cu transparenţa mea şi cu astea toate, mă simt goală.

– Iubito, în afară de minunatul har al cămăşii mele, chiar eşti! tărăgănă el vorbele.

– Nu asta am vrut să spun şi tu o ştii! îl dojeni ea, şi se întrerupse din cauza unei crize de tuse. Cînd se linişti, el îi mîngîie obrazul fierbinte cu degetele lui reci. Îi făcea bine.

– Vorbeşti prea mult, Annie! Odihneşte-ţi vocea.

În liniştea ce urmă, un zgomot se auzi de afară.

– Plugul! Mitch era în picioare, oprindu-se în uşa dormitorului ca să îi strige: Să nu te mişti pînă nu mă întorc. Apoi plecă.

Ea zăcu acolo un timp ce i se păru ore. În cele din urmă, se străduí să coboare din pat ca să meargă la baie. Imaginea ei în oglindă o înspăimîntă – piele palidă, obraji roşii, ochi întunecaţi şi adînciţi în orbite. Mîna îi tremura, în vreme ce căuta un pieptene printre obiectele de toaletă ale lui Mitch. Se pieptănă doar pe jumătate, căci genunchii începură să i se înmoaie. Lăsînd pieptenele, se sprijini de marginea chiuvetei. Chiar în acel moment, uşa băii se deschise.

– De ce te-ai dat jos din pat? El o scoase afară şi o purtă pe braţe înapoi, şi patul i se păru paradisul, iar cuvertura chiar mai mult de atît. Data viitoare, o ironiză el, poate vei reuşi să leşini numai în mijlocul camerei. Ai de gînd să rămîi în pat?

– M-am dus doar la baie!

– Bine! Trebuie să te las singură, o vreme. Unde sînt cheile maşinii tale?

Ea încercă să îşi amintească.

– Cred că le-am pus în buzunarul jeanşilor.

– Fac un drum pînă la maşina ta cu plugul de deszăpezit. O să-mi ia ceva timp s-o scot de-acolo. Are cauciucuri pentru zăpadă? După ce ea încuviinţă, el continuă: Bine! Mă întorc cît de repede pot, apoi te duc la doctor.

– Mitch... Chemarea ei răguşită îl ajunse la uşă. Braţul tău... crezi că vei putea curăţa zăpada?

Ea auzi o respiraţie scurtă, apoi un mormăit:

– Mă descurc.

În absenţa lui, se chinui cumplit. O durea capul, o dureau sinusurile, o durea gîtul, pieptul, o dureau picioarele. Încolăcită de suferinţă, se ruga să adoarmă.

Trebuie că aţipise, fiindcă i se păru că trecuseră doar cîteva minute pînă să se întoarcă Mitch, care bătu tare din picioare în faţa uşii. Lipsită de puterea de a-l striga, aşteptă să îl vadă în faţa ei, roşu în obraji de frig, dar grăbit să o pregătească şi să plece. O făcu fără prea multă agitaţie, doar trăgînd-o din pat cu tot cu învelitoare şi purtînd-o afară din încăpere. În camera de zi, o aşeză pe canapea, dispăru în bucătărie şi reveni cu pălăria ei roşie de lînă, acum uscată şi caldă. I-o puse pe cap, o ridică din nou şi nu o puse jos decît cînd ajunse la maşina lui.

Ea respiră cu greutate cea mai mare parte a drumului pînă în sat. Între întuneric şi zidurile proaspete de zăpadă aliniate de-a lungul drumului, nu exista altă lumină decît cea a farurilor maşinii.

Parcă în faţa clinicii micuţe, înconjură maşina şi o scoase afară. Îl trimisese înainte pe şoferul plugului, ca să anunţe. Un doctor îi aştepta înăuntru.

Treizeci de minute mai tîrziu, el o purta înapoi, la maşină.

– Bronhopneumonie. Arată bine, Annie! o tachină el, blînd, în timp ce o aşeza pe banchetă.

Îngrijorată, ea îi prinse privirea:

– Mi-ai luat medicamentele?

El se bătu uşor peste locul unde trebuia să fie buzunarul său de sus, de la piept, al cămăşii:

– Sînt chiar aici! Te simți confortabil?

– Confortabil? îi strigă ea, cu voce răguşită. Am fost făcută pachet, iradiată, înțepată cu ace şi cărată de colo-colo, de parcă n-aş avea deloc sentimente. Îl privi crîncen. Sînt fierbinte, şi rece, şi mă dor toate. Iar tu mă întrebi dacă mă simt confortabil? Privi undeva, înaintea ei. Nu mă mai întreba.

Mitch chicoti. Trînti portiera, înconjură maşina spre locul şoferului şi se strecură în spatele volanului cu o uşurință remarcabilă, ținînd seama de înălțimea lui.

– Cel puțin simțul umorului îți este intact! o ironiză el. Hai să mergem acasă. Doctorul a ordonat căldură, odihnă şi o cantitate mare de lichide fierbinți.

În următoarele trei zile, urmară dispozițiile doctorului ca la carte, cu Mitch aflat la comandă, hotărînd cînd trebuia luată fiecare pastilă, cînd să mănînce şi cînd să doarmă. Ea se simți îngrozitor încă o zi întreagă, înainte ca tratamentul să înceapă să îşi facă efectul. Abia atunci făcu o încercare să pună stavilă dietei stricte.

– O să mă transform într-un pui, dacă mai beau o singură picătură din supa aceea! se plînse ea, cînd el îşi făcu apariția marți dimineața, cu o altă ceaşcă de supă. Mă simt mai bine astăzi! Sincer!

Stătea în fața măsuței de lîngă pat, îmbrăcată în propria ei cămaşă de noapte de flanelă.

– Vocea încă îți sună groaznic! o anunță el.

– Dacă nu vrei să-mi auzi glasul, hîrîi ea, nu mă incita la conversație. Nu ar fi momentul să plec de aici şi să mă mut în celălalt dormitor?

El zîmbi:

– Nu îți place să te culci cu mine?

27. Up 8

– Nu „mă culc cu tine"! Dorm, cu tine. Poate crezi că nu îmi dau seama, dar te simt lîngă mine. Ştiu că eşti acolo... toată noaptea. Mă atingi doar ca să te asiguri că totul e în regulă, dar atîta tot. Ce e amuzant în asta?

Se întrerupse din cauza unui acces de tuse, din care doar bătaia fermă a palmei lui Mitch pe spate o salvă. El îi masă blînd gîtul şi umerii, atingerea lui devenind curînd ispititoare. Simţi cealaltă mînă a lui pe pieptul ei, doar cînd el o mişcă în sus. Fu cuprinsă de fiori. Răsufla întretăiat, dar nu se putu trage la o parte. Palma lui apăsa în jurul şi deasupra sînului, excitîndu-l prin flanela moale. Ea îl apucă strîns de braţ, atît ca să-l păstreze acolo, cît şi ca să se sprijine.

– Nu este prea amuzant, nu-i aşa? rosti el. Dar vei rămîne aici, deocamdată, unde te pot avea sub ochi. În cîteva zile, te vei putea înapoia la mansardă.

– În cîteva zile voi pleca acasă!

Un gînd trist, într-adevăr!

La îndemnul lui, ea se întinse înapoi, pe pernă. Ochii lui o fixau. Ea aştepta.

– Ceva trebuie făcut! spuse el. Ştii asta, Annie, nu-i aşa?

Ea încuviinţă. Se aflau în apropierea punctului în care doar un sărut nu mai era suficient. La fel se întîmpla în ocazionalele lor sfîrşituri de săptămînă petrecute împreună.

– Eşti pregătită pentru mai mult? o întrebă el.

– Dar tu?

– Eu am întrebat primul!

– Nu îţi pot răspunde, pînă nu te cunosc mai bine. Vorbeşte-mi despre familia ta.

Privirea lui o susţinea pe a ei.

– Nu sînt prea multe de spus! Părinții mei sînt în viață și o duc bine, în Manhattan. Tatăl meu s-a pensionat, în urmă cu cîțiva ani. Este plăcut, îi rămîne timp să facă alte lucruri.

– Cu ce se ocupa?

Mitch zîmbi:

– Era pianist într-o orchestră. Sînt sigur că i-ai recunoaște numele, dacă ți l-aș spune.

El nu se oferi s-o facă, ea nu-l întrebă.

Anne era intrigată:

– Asta înseamnă o răsturnare de situație – de la pianist la magnat în afaceri, într-o singură generație! Nu s-au transmis talentele muzicale chiar deloc?

El zîmbi:

– Pot să iau un ton? Perfect! Pot să cînt la pian? Nu! Însă cîntă sora mea!

Ochii ei se măriră:

– Ai o soră? Este mai tînără sau mai în vîrstă decît tine?

El își înălță privirea spre tavan:

– Mai în vîrstă... cu... stai să văd... trei, nu, patru minute.

– Ani! îl corectă ea, calmă.

– Minute! reafirmă el, rîzînd.

– Gemeni?

El încuviință.

– Oh, Mitch! Era încîntată. Dar asta-i minunat! Trebuie să fi fost foarte amuzant să fi crescut împreună!

– Nu chiar! Sora mea era mereu mai înaltă, mai deșteaptă și mai iute decît mine.

– Și acum?

El zîmbi satisfăcut:

– Am prins-o din urmă!

– Dar probabil că există un oarecare avantaj în a fi „ultimul godac fătat", îl tachină ea.

– Oh, a existat! Mama mă răsfăța mai mult. Îi părea rău pentru mine. O licărire răutăcioasă îi dansă în ochi. Presupun că de aceea am nevoie să ating şi să fiu atins!

Îi luă mîna într-ale sale. Anne refuza să fie distrasă.

– Mai sînt şi alți gemeni în familie?

El clătină din cap:

– Doar Liz şi cu mine!

– Liz? În mintea ei, sună un clopoțel. Zîmbi, cînd Mitch îşi dădu seama de scăpare. Hmm!... Liz... repetă ea, cu un murmur acuzator.

El păru încurcat:

– Acum îmi ştii secretele!...

– Cea cu care te aflai în restaurant înainte de Crăciun era Liz?

– Îhî!

– Este căsătorită?

– A fost, şi n-a mers! Dar mai tîrziu, s-ar putea să găsească un tip drăguț!

– Ce face în domeniul muzicii?

– De fapt, este mai mult harpistă decît pianistă.

– Minunat! exclamă ea.

– Nu era aşa de minunat şi cînd a început să învețe! murmură el.

Anne îi dădu un ghiont.

– Eşti gelos pe talentul ei!

– Poate că da.

Îi ridică mîna şi îi sărută degetele în adevăratul stil continental, apoi o lăsă singură, să se odihnească.

În acea noapte, Anne avu un coşmar. Nu mai avusese unul la fel de înspăimîntător, de pe vremea cînd era copil.

Se ridică în pat, scăldată într-o transpirație rece, străduindu-se să își recapete suflul, pînă cînd Mitch o cuprinse în brațe.

– Ce s-a întîmplat, iubito? întrebă el, alarmat.

Camera era întunecoasă, scăldată în lumina lunii de un albastru sinistru, care se răspîndea deasupra zăpezii din curte.

– Un coşmar. Oh, Dumnezeule, a fost înspăimîntător! Tremura, în ciuda îmbrățișării lui puternice.

– Vrei să mi-l povesteşti?

– E din cauza acestui proces care îmi atîrnă deasupra capului!

– Ce proces?

– Accidentul! Familia soțului meu mă presează să dau compania în judecată pentru neglijență. La început, am fost de acord, fiindcă eram la fel de furioasă ca şi ei, şi eram cu totul lipsiți de apărare. Acum, mai degrabă aş da totul uitării.

Mitch rămase o vreme tăcut.

– Şi coşmarul? întrebă el, calm. Brațele sale erau teribil de tandre, în vreme ce o strîngeau la pieptul lui.

Ea suspină, înfiorată:

– Visam că mă aflam în acel avion, cu Jeff, cînd s-a prăbuşit, doar că eu nu eram rănită, şi stăteam, şi mă uitam, în timp ce el ardea. Nu existau nici doctori, nici infirmieri, nimic altceva decît flăcări, şi fum, şi resturi, şi țipetele oamenilor! Îşi îngropă fața la pieptul lui. Era îngrozitor!

El vorbi blînd, cu gura lîngă părul ei:

– Ştiu, iubito, ştiu! Dar a fost doar un vis! Apropierea lui o reconforta. Doar un vis! repeta el şi o spunea din cînd în cînd, printre legănări, pînă cînd ea adormi din nou.

Mitch părea preocupat. Ea simțea asta, uneori, și își închipuia că mintea lui era la afaceri. Dar în ultima noapte dinaintea plecării ei, îl descoperi pierdut în gînduri, dinaintea flăcărilor din cămin. Ședea pe podea, lîngă fotoliul lui, cu picioarele întinse în față, spre căldură.

Anne îl atinse ușor pe umăr:

– E ceva în neregulă?

Smulgîndu-se, parcă, dintr-un loc îndepărtat, el întoarse capul spre ea:

– Hmm?

– Pari supărat de ceva! M-am făcut bine și încă n-ai început să te cerți cu mine. Îi zîmbi, ironic.

Zîmbetul lui era ciudat de trist.

– Se pare că mi-am pierdut gustul pentru ceartă.

– Trebuie să fi fost o săptămînă tare plicticoasă pentru tine!

– Nu contează! M-am odihnit!

– Prea odihnit! Mîine este ultima mea dimineață aici. Vrei să te plimbi cu mine sau mă furișez singură afară?

El își întoarse privirea către foc.

– Merg cu tine!

Se așteptase la un argument, ceva de genul „Nu ești suficient de bine pentru o plimbare". Cum el nu spunea nimic, știu că ceva era, fără doar și poate, în neregulă.

Dar nu era singurul care își pierduse pofta pentru ceartă. Nici ea nu dorea ceva care să strice acea ultimă noapte a lor, așa că plecă.

Priveliștea munților golași, acoperiți de zăpada căzută de curînd, îi încîntă, în dimineața următoare, cu frumusețea ei orbitoare. Cerul era de un albastru profund, atmosfera rece și calmă. Din pricina zilelor cu soare cald și cu tem-

peraturi scăzute, se formase o crustă de gheață. Scrîşnetul paşilor lor răsuna, în vreme ce îşi urmau drumul peste creasta dealului. În unele porțiuni, acolo unde nu înghețase, pîrîul se vedea alergînd pe sub palatele de cristal pe care le alcătuiau ramurile şi ierburile. Singurele alte semne de viață în acel ținut al zăpezii erau urmele lăsate de iepuri sau cărările făcute de căprioare.

Era un peisaj de o rară frumusețe, şi toată această minunăție aşteptase întreaga săptămînă să fie văzută. Dar timpul era scurt. După-amiaza sosi prea repede şi, odată cu ea, momentul plecării.

– Eşti sigură că nu vrei să rămîi în weekend? o întrebă Mitch. Încă n-ar trebui să conduci maşina. Drumul e lung.

Maşina ei era pregătită. Stăteau lîngă ea.

Expresia lui melancolică accentuă regretul lui Anne.

– Aş vrea să pot. Dar le-am promis celor cu care lucrez că îi voi însoți mîine-seară la acțiunea caritabilă în folosul spitalului. Nu îi pot lăsa baltă.

El îşi încolăci brațele în jurul ei.

– Chiar dacă mă părăseşti pe mine?

Privirea ochilor lui atîrna de buzele ei. Cîteva clipe mai tîrziu, el le sărută. Era o blîndă mîngîiere, o dulce tortură pentru trupul redeşteptat al lui Anne. Îşi azvîrli brațele pe după gîtul lui şi îl simți încordîndu-se, ca răspuns. Ea era bine acum. Plecarea sa era iminentă. Dar, dacă exista un moment pentru patimă, acesta era cel potrivit.

Sărutul se adînci şi focul deveni mai fierbinte. Cu o sălbăticie a disperării, el îşi împinse limba mai adînc în gura ei şi Anne ameți din cauza senzației stîrnite. S-ar fi întors fericită în casă, în acelaşi dormitor, în acelaşi pat mare. Nu trebuia decît ca el să i-o ceară. Dar n-a făcut-o.

Cu respirația tremurătoare, el se trase înapoi. Îi luă palma, punîndu-i ceva în ea şi închizîndu-i degetele deasupra.

– Vreau să iei asta. Este o cheie. Mă aşteaptă cîteva săptămîni agitate, dar voi fi aici la sfîrşitul lui martie. Dacă vrei să vii între timp, o poți face.

Anne era profund emoționată, dar acesta nu era singurul motiv pentru care ochii i se umpluseră de lacrimi. Îngrozită că s-ar putea face de rîs, şopti un „mulțumesc!" lîngă obrazul lui, într-o ultimă îmbrățişare, se desprinse din brațele lui şi se urcă în maşină. Se îndreptă spre drumul pe care se împrăştiase nisip fără să privească înapoi. Plecarea devenea de fiecare dată tot mai grea.

6

Luna martie în Vermont era vremea dezgheţului, perioada în care pămîntul se elibera treptat de stratul glacial, sub puterea crescîndă a soarelui, cînd pîraiele şi heleşteiele îşi pierdeau învelişul de gheaţă în goana curenţilor. Era vremea zbaterii răsunătoare a sloiurilor de gheaţă către maluri. Era vremea noroiului.

Anne nu se aştepta la aceasta, cînd părăsise New Yorkul. Acceptînd oferta lui Mitch şi cheia, urma să sosească cu cîteva zile înaintea lui. Freamătul vieţii se afla acolo, pe acele dealuri, în casa lui Mitch. Nimic nu o mai putea ţine departe.

– Pleci iar? o întrebă mama ei, surprinsă.

Anne era pregătită pentru întrebare. Îşi făcuse tema.

– E vremea siropului de arţar. N-aş vrea să lipsesc pentru nimic în lume.

Tatăl său remarcă:

– N-aş fi surprins dacă te-ai răzgîndi şi ai cumpăra locul acela. Foarte curînd, vei petrece mai mult timp acolo decît aici.

Era o exagerare, desigur! Cu toate acestea, Anne roşi. Cabana avea deja un proprietar, unul voinic şi inimos, care

nu părea interesat să vîndă. Din fericire, părinții săi nu aflaseră că maşina o lăsase la ananghie sau de pneumonia ei, şi nu ştiau absolut nimic despre Mitch.

Anne începea să se simtă vinovată. Fusese întotdeauna apropiată de părinți. Se arătaseră înțelegători şi grijulii cînd fusese copleşită de nenorocire. Îi trecuse prin minte că ei ar vrea să ştie dacă era fericită.

Pentru că era fericită. Ştiind că Mitch se va afla cu ea în Vermont, putea să facă față la orice s-ar fi ivit. Faptul că-i dăduse cheia fusese un gest semnificativ. Acum se simțea strîns legată de acel loc.

De la ultima întoarcere din Vermont, Anne se schimbase. În primul rînd, se dovedise capabilă să împacheteze, în cele din urmă, lucrurile lui Jeff. În al doilea, ea zîmbea mai mult, rîdea mai mult, mînca mai mult. În al treilea, ieşea mai des cu vechii prieteni.

Straniu! În cea mai mare parte a anului trecut, apartamentul fusese locul ei de refugiu, sanctuarul ei, cînd nu putea înfrunta lumea. Mai tîrziu, totuşi devenise aproape la fel de singuratic pe cît fusese în zilele înspăimîntătoare ce urmaseră prăbuşirii avionului.

Îi era dor de Mitch. Dorul creştea cu fiece zi ce trecea, şi singura modalitate de alinare erau munca sa şi compania celorlalți. Dar chiar şi aşa, era mereu prezent în mintea ei.

Acum, cu noroiul dungîndu-i jumătate din spatele odată galben-strălucitor al maşinii, viră pe drumul cunoscut. De două ori roțile începură să patineze în mocirlă. De două ori abia a fost în stare să dea înapoi şi să se mişte înainte, înconjurată de noroiul supărător.

Era după-amiaza devreme, în ziua de miercuri. Mitch nu îşi putea lăsa îndatoririle pînă vineri seara. Totul părea

mai mare, mai gol şi lipsit de viaţă fără el, dar nu era singură. Amprenta lui se afla în fiecare cameră a casei, învăluind-o ca într-o manta plină de promisiuni.

În absenţa lui, îşi asumă sarcinile de gospodină, scutură praful, mătură şi curăţă chiuvetele şi plita. Oh, îşi adusese multe traduceri de făcut, dar nici nu le atinse. Nu avea dispoziţia necesară pentru a se concentra asupra lor.

În timpul acelor două zile, reuşi să coacă mai mult decît o făcuse în ultimii doi ani. Făcu pîine, brioşe, prăjituri. Era dominată de ceva din stilul de viaţă rural.

La fel se întîmplă cu plimbarea. În pofida noroiului, o făcu zilnic. Fără motor care să huruie, putea auzi mai bine sunetele lumii ieşind din iarnă. Prima gîscă sălbatică ţipînd, în vreme ce stolul zbura în formaţie pe cerul albastru-deschis. Cel mai înalt copac unduindu-şi crengile în rafalele vîntului. Veveriţele agitîndu-se. Ciocănitorile ciocănind. Pămîntul trosnind.

Zăpada dispăruse şi pădurea era încă desfrunzită. Dar crengile goale stăteau drepte, vestind reîntoarcerea la viaţă. Chiar şi arbuştii de liliac de lîngă uşa de la intrare a cabanei se înălţau mîndri, cu promisiunea florilor parfumate.

Ziua de vineri sosi şi trecu, fără niciun semn de la Mitch.

Anne era distrusă. Gătise un pui pentru cină şi deschisese o sticlă de vin. Casa era lustruită, fără o pată. Îşi făcuse duş şi îmbrăcase o pereche de pantaloni din lînă moale şi o bluză cu imprimeuri, îşi periase părul, pînă cînd ajunsese să lucească, şi îl lăsase să cadă pe umeri. Deşi licărirea trandafirie a obrajilor nu avea nevoie de ajutor, îşi aplică un fard strălucitor pe pleoape şi rimel pe gene. Pe al treilea deget al mîinii se afla minunatul inel pe care i-l dăruise el.

Mult după miezul nopții, ea strînse mîncarea şi curăță în bucătărie. La două dimineața, se duse la culcare, dar abia reuşi să adoarmă. Stătea cu urechea la pîndă, doar va prinde zgomotul maşinii, dar acesta nu se auzi.

Sîmbătă dimineața, avea ochii grei şi era tulburată. Îi trecuseră prin minte toate posibilele explicații pentru faptul că el nu apăruse. Poate fusese prins cu afacerile şi nu reuşise să ajungă la ea. Poate că uitase că ea îl aştepta. Poate că se hotărîse să nu mai vină deloc. Acum, că ea avea o cheie, nu mai era nevoie de el ca să pătrundă în casă.

Minutele se tîrau, unele după altele. După-amiaza tîrziu, Anne se convinsese că transformase relația în ceva ce nu era.

Atunci se auzi sunetul claxonului. Alergă de la locul de lîngă fereastra bucătăriei la uşa din față. Dar nu era claxonul lui – l-ar fi recunoscut imediat. În timp ce tot ce venea de la Mitch vorbea despre farmec, acest sunet purta asprimea unei camionete de transport.

– Doamna Boulton? țipă o voce morocănoasă. Un fermier cu trupul îndesat, îmbrăcat, pe deasupra salopetei, cu o jachetă de lînă, groasă şi largă, şi cu nişte cizme fără vîrstă, coborî din cabina camionetei şi se îndreptă spre ea.

– Da? Ea nu îl cunoştea pe bărbat.

– Aduc un mesaj pentru 'mneata. De la un ins pe nume Cooper. A telefonat la postu' de poliție. Îi pare rău pentru întîrziere.

Puse în mîna întinsă a lui Anne hîrtia îndoită, atinse cu o palmă bătătorită cozorocul şepcii, se urcă înapoi în cabină şi dispăru.

Ea despături hîrtia, nervoasă. Mîzgăleala era aproape ilizibilă. „Întîrziere neprevăzută. Mitch soseşte duminică noaptea. Miles Cooper."

Cu un oftat obosit, măsură cu privirea camera goală. Încă o zi întreagă de aşteptare! „Întîrziere neprevăzută!" Se întreba ce putea să însemne – dar frămîntarea nu o ţinu trează. Obosită de noaptea precedentă, dormi profund.

Duminica aduse ploaie şi o zi întunecoasă, mohorîtă. Anne ieşi totuşi să se plimbe, dezlegă cuvinte încrucişate, stătu la fereastră pentru o vreme ce i se păru ore. Pe la amiază, mîncă ceva. Fără nimic de curăţat, ori de copt, făcu nişte traduceri. Cînd, în cele din urmă, auzi o maşină în depărtare, lumina tulbure a zilei lăsase loc nopţii. Dar zgomotul care creştea îi era familiar. Fără nicio îndoială, era Honda.

Emoţionată, deschise uşa din faţă. I se păru o eternitate pînă ce el ieşi, în cele din urmă, din maşină, îşi scoase genţile din portbagaj şi se îndreptă aplecat, prin ploaie, spre casă. Cînd el trecu pur şi simplu pe lîngă ea, fără nicio privire directă, ştiu că se întîmplase ceva rău.

Anne închise uşa în faţa aerului rece al nopţii şi se întoarse. Îl văzu lăsîndu-şi bagajele, scoţîndu-şi pardesiul şi îndreptîndu-se spre foc, totul fără niciun cuvînt. Nesigură, se aşeză pe canapea şi aşteptă.

Bărbatul pe care îl avea în faţă părea epuizat atît fizic, cît şi psihic. Purta un pulover bej şi pantaloni cafenii, din catifea reiată, şi arăta la fel de puternic şi voinic ca întotdeauna. Dar era şi obosit, fapt sugerat de capul aplecat şi mîna ţeapănă din buzunar, ceea ce făcea o şi mai mare impresie asupra ei. Ardea de dorinţa de a-l ajuta, dar se temea de un refuz categoric. Aşa că rămase liniştită.

Pentru o vreme, uitîndu-se încruntat la foc, Mitch părea să fi uitat de prezenţa ei. Din nevoia de a face un gest cît de mic, ea se duse în linişte la bucătărie şi se întoarse cu o ceaşcă de cafea neagră tare.

– Uite aici ceva fierbinte, Mitch. Ai condus maşina un drum lung.

El o privi atît de brusc, încît ea îşi dădu seama că mintea i se afla la multe mile depărtare. Fără un singur cuvînt de salut sau vreo explicaţie, el acceptă ceaşca şi se întoarse la frămîntările sale. Şi de această dată, Anne aşteptă, temîndu-se că se întîmplase ceva rău, dar simţind nevoia să fie acolo.

În cele din urmă, el îşi dădu capul pe spate, scoase un oftat adînc, se îndreptă şi se întoarse. Ochii îi erau obosiţi, faţa mai întunecată decît şi-o amintea. Îşi termină de băut cafeaua şi aşeză ceaşca pe polița căminului. Zîmbetul îi era anemic, dar era un zîmbet.

– Arăţi bine!

Ea îşi odihnea bărbia pe genunchii strînşi la piept în jurul cărora îşi încolăcise braţele.

– Datorită ţie. Antibioticele şi-au făcut efectul.

– N-ai mai avut nicio problemă? Cum ea negă, scuturînd din cap, el adăugă: Asta-i bine! şi îşi întoarse din nou privirea spre foc.

– Ce se întîmplă, Mitch?

El îi aruncă o privire seacă:

– Nu mă întreba! N-aş şti de unde să încep!

– Drumul cu maşina a fost rău?

– Obişnuit.

Tăcerea se instală din nou.

– Am primit mesajul tău! încercă ea. Mulţumesc că l-ai trimis.

– N-am vrut să aştepţi.

„Sau să te îngrijorezi!“ adăugă ea în gînd, cu amărăciune. Detaşarea lui o speria. Îi sugera că el n-ar fi dorit deloc să vină. Poate chiar regreta că îi dăduse cheia.

– Ai vrea să plec, Mitch?

Se uită la ea ca la o țicnită.

– Sigur că nu! De ce ți-a venit ideea asta?

– Fiindcă vii cu două zile întîrziere, apoi apari aici ca un zombi şi rămîi uitîndu-te pierdut la foc. Aşa că mă gîndesc că poate ți-ai dori să fii singur în casă.

– Dacă îmi doream asta, nu ți-aş fi dat niciodată o cheie!

– De ce ai făcut-o? Mă tot întreb, dar nu-mi vine niciun răspuns ca lumea.

– Am vrut să ai acces la acest loc ori de cîte ori îți doreai.

– De ce?

– E o întrebare nebunească!

– Şi situația asta e nebunească!

El se duse spre fereastră şi privi afară, în întuneric.

– Nu ți-am promis niciodată mai mult!

Ei bine, avea dreptate. Anne simțea o greutate imensă în stomac. Cu capul plecat, se ridică de pe canapea, luă ceaşca goală şi se îndreptă spre bucătărie. La uşă se opri, dar nu se întoarse.

– Vrei să mănînci?

– Nu.

– Pregătesc ceva..

– Nu e nevoie.

– O voi face.

Cinci minute mai tîrziu, stătea lîngă el şi îl urmărea cum mînca sendvişurile pregătite cu friptura de pui care nu fusese mîncată vineri noaptea. Conversația a fost sporadică şi criptică, accentuîndu-i sentimentul de frustrare.

– Mulțumesc! spuse el, cînd rămaseră doar firimiturile. Asta a umplut golul.

– Mă bucur că, în cele din urmă, am făcut şi eu ceva bine! murmură ea, plecînd să spele vasele.

El o prinse de mînă.

– Ce vrea să însemne asta?

– Cred că ştii. Îşi eliberă mîna şi îşi continuă drumul spre chiuvetă.

Pe neaşteptate, el veni lîngă ea.

– Ai fost nehotărîtă în legătură cu ceva, în ultima oră. Ce este?

Ea continuă să frece farfuria, mînioasă.

– Eşti furioasă fiindcă am venit cu întîrziere?

– Nu.

– Ce altceva ar putea fi? Ţi-am trimis vorbă. Am făcut-o chiar prin Miles, aşa că nu te teme că ţi-am aflat numele de familie.

– Nu asta mă necăjeşte!

O răsuci cu faţa spre el:

– Uită-te la mine, Anne!

Mîinile ei erau pline de săpun. Le lăsă în jos, pe lîngă trup.

– Vreau să îmi spui ce nu e în regulă! insistă el, iar ea se înfurie, brusc.

– De ce? Nu îţi sînt datoare cu nicio explicaţie pentru purtarea mea, cum nici tu nu îmi eşti dator pentru a ta.

Ochii lui îi susţinură privirea cîteva minute lungi.

– Aha! Asta era! Vrei o explicaţie pentru întîrzierea mea, ca şi cum ar fi vorba de o întîlnire de afaceri.

– Nu vreau niciun motiv! ţipă ea, smulgîndu-se din strînsoarea lui ca să îşi şteargă mîinile ude cu un prosop. Îi îngrămădi o cîrpă în mîini. Ţine! Termină tu de făcut curat. Eu mă duc să mă culc!

Îşi înghiţi lacrimile pînă se află în siguranţă, în camera sa de la mansardă, şi sigură că el nu vine după ea. Apoi, lacrimile se revărsară, răzbunătoare. Îl iubise pe Jeff şi îl pierduse datorită unor forţe mai presus de ea. Acum i se întîmpla aproape acelaşi lucru cu Mitch.

O, da, îl iubea pe Mitch!... Pe Mitch, al cărui nume de familie nici nu îl cunoştea! Ştia doar că îi fusese cumplit de dor de el, că faptul că îl măcina ceva o supăra, împreună cu incapacitatea ei de a-l consola. Şi mai ştia că dorea o explicaţie pentru acel „neprevăzut"!

Se chinui ore întregi. „Părăseşte-l mîine-dimineaţă!", îi şoptea o voce firavă „Protejează-te, nu ai nevoie de această durere!" Dar o altă voce, mai puternică, îi spunea să aştepte. Mitch o făcuse să se simtă vie. Dorea să fie cu el. Exista mereu o speranţă!

Pe această notă optimistă, se prăbuşi într-un somn profund, la mult timp după ce zgomotele de jos încetară. Ploaia continuă să bată în ferestre, dar mirosul de cafea tare a fost cel care a trezit-o, în cele din urmă.

Chiar înainte să deschidă ochii, ştiu că el se află în cameră. Greutatea şoldului lui drept, o adîncitură în saltea, o slabă aromă de aftershave – toate îi vorbeau despre Mitch. Deschise ochii cu greutate şi se uită la el. Prin privirea somnoroasă, el arăta blînd, amabil şi plin de grijă. Proaspăt ras, cu duşul făcut şi îmbrăcat, era masculul plin de forţă. Pe faţă i se întindea un zîmbet tandru, larg, care se frînse cînd el sorbi cafea din ceaşca pe care o ţinea în mînă.

– Bună dimineaţa! spuse. Începusem să mă întreb dacă te vei mai trezi vreodată! Un adevărat somn de frumuseţe!

Anne se simţea atît de uşurată că buna dispoziţie îi revenise, încît încercă să schiţeze un zîmbet:

– Am avut probleme pînă să adorm.

– Povesteşte-mi despre asta!

– Hmm! Să fie urmare a medicamentului pe care mi l-ai administrat? Trăgîndu-se în sus, pe pernă, îşi îndepărtă părul de pe faţă.

Cînd cuvertura se dădu deoparte, ochii lui Mitch se luminară:

– Ce e asta? Braţe dezgolite? Un neglijeu? Unde îţi este cămaşa de noapte lungă, din flanelă? Încă nu s-a încălzit vremea!

Anne îl privi crunt:

– Acesta nu este un neglijeu! Un neglijeu înseamnă ceva îndrăzneţ. E doar o cămaşă de noapte.

Imediat, îşi trase cuvertura pînă la gît.

– Avem o dispută semantică, Annie. Realitatea este că arăţi aşa cum trebuie să arate o femeie cînd se trezeşte dimineaţa.

– Arăt îngrozitor! mormăi ea, imaginîndu-şi părul răvăşit, ochii umflaţi şi părţile goale, dorindu-şi pe neaşteptate să se poată ascunde.

– Dacă aş putea pune în sticlă şi aş vinde ceea ce numeşti tu „îngrozitor", aş face milionul!

– Bine, sînt sigură că ştii ce spui. Trebuie să fi văzut duzini de femei trezindu-se dimineaţa!

– Aha! Cred că ai nevoie de cafea! Îşi strecură un braţ în spatele ei şi o ridică. Gelozia nu e stilul tău obişnuit. Deşi un zîmbet îi juca pe buze, ochii îi erau serioşi.

– Nu sînt geloasă! ripostă ea, dar bău din cafeaua lui. Intimitatea acestui gest transforma în minciună negaţia ei. Dorea să ştie ce îl ţinuse ocupat pe Mitch şi ce gîndea, cînd nu era cu ea. Oh, da, era geloasă!

– E mai bine? o întrebă şi mai luă şi el o gură de cafea. Aşeză ceaşca pe noptieră, iar ea se întinse la loc, pe perne. Este o cămaşă de noapte simbolică? La fel ca puloverul roz?

Ea ridică un umăr, conştientă de sine:

– Presupun că da. Ies mai mult acum. Mă simt mai bine. Cu excepția momentelor cînd se gîndea la procesul care se apropia, pe care încercase cu disperare să nu îl înceapă. Dar tu? Vreun gest simbolic de refacere?

El zîmbi, evaziv:

– Oarecum!

Anne aştepta. După un minut, întrebă:

– Cum ar fi?

– Mai bine îți spun altă dată. Am ceva mult mai important în minte acum.

– Ce? îl întrebă cu absolută inocență, în timp ce privirea ochilor lui se îndrepta asupra sînilor ei. Cămaşa de noapte era subțire. Îmbujorîndu-se, îşi încrucişă brațele peste corsajul galben-pal.

El o apucă de încheieturi şi îi dădu mîinile la o parte, apoi murmură un „nu ți-am spus bună dimineața cum se cuvine!", apoi o trase spre el. Buzele lui le găsi pe ale ei fără greş şi purceseră să facă toate acele lucruri pe care le îndrăgea Anne, pînă cînd ea ameți de plăcere.

Mai era oare furioasă pe el pentru noaptea trecută? Singurul lucru pe care îl simțea acum era iubirea. Îl sărută la fel de apăsat pe cît o săruta el, şi cînd o trase spre el şi o legănă, îşi înfipse mîinile în părul lui.

Mitch însemna tot ceea ce Anne aşteptase şi îşi dorise. Sărutul lui o arunca în foc, brațele lui hrăneau flăcările. Cînd o lăsă pe spate, obrajii şi buzele îi erau trandafirii din pricina fierbințelii.

Anne deschise ochii larg.

– E un salut încîntător!

Spre încîntarea ei, el nu ripostă. Cînd se îndreptă din nou spre ea, îl întîmpină, dornică. Îi înconjură mijlocul cu

brațele, strecurîndu-şi degetele sub puloverul său, ca să îi mîngîie pielea. Abia îşi dădea seama că el trăgea de bretelele subțiri ale cămăşii de noapte, pînă cînd reuşi să îi elibereze umerii şi lăsă să cadă țesătura de mătase, în jurul taliei.

Privirea lui îi mîngîia sînii, cuprinşi de fiori şi rotunjindu-se.

– Cît de frumoasă eşti, Annie! spuse el, răguşit.

– M-ai mai văzut şi înainte! Se simțea uşor complexată. Dar ochii lui erau de un verde profund, plin de patimă.

– Atunci erai bolnavă, cu febră şi o tuse care te sfîşia. Frumusețea se afla acolo, dar cu greu aş fi avut răgazul să o admir. Acum este altfel. Eşti încîntătoare! Ți-o voi spune din nou şi din nou, de fiecare dată cînd te voi îmbrățişa, de fiecare dată cînd vom face dragoste.

Fiorii se întețiră cînd el îi strînse sînul. Degetele lui îi alintau sfîrcul, iar ea îl apucă de umeri, ca să se sprijine:

– Eşti crud!

Îi simți zîmbetul, lîngă ureche:

– Scoți la iveală tot ce e mai rău în mine! şopti el şi reluă tortura.

Flăcările din trupul lui Anne deveniră mai fierbinți, amenințînd să se transforme în vîlvătaie. Uşoare, neobişnuite sunete urcară din gîtul ei, cînd el o lăsă pe pat şi îi luă sînul în gură. Îl sorbea, făcînd-o să se arcuiască spre el. Apucîndu-l cu ambele mîini de pulover, se gîndea că nu va mai putea suporta, cînd el îi dădu drumul şi îşi trase puloverul peste cap. Mîinile ei păreau că nu se mai satură să-l atingă.

El îi rostea numele printre dinții încleştați, zdrobind-o de el, ca să o oprească. Anne oftă, sub apăsarea pieptului lui pe al ei, la atingerea pielii, iar inima îi bătea tot mai repede.

– Te doresc! strigă ea, privind spre el. Asta nu îi era de ajuns, chiar nu îi era de ajuns! *Te rog!*

– Tu ştii ce faci? o întrebă el, răguşit, şi îşi ţinu respiraţia, cînd îi desfăcu catarama de la jeanşi. Cîteva clipe mai tîrziu, degetele ei se aflau înăuntru, pe abdomenul lui.

– Dumnezeule mare! Annie!

Timp de cîteva secunde de nehotărîre, el o ţintui cu privirea, şi ea era ca o carte deschisă, ştia asta! Dar nu îi era ruşine. Poate că încă nu era pregătită să spună vorbele cu glas tare, dar profunzimea iubirii, a dorinţei ei îi aduse lacrimi în ochi.

Apoi se întîmplă ceva rău. Brusc, privirea lui deveni aspră:

– La dracu'! înjură şi se eliberă abrupt. Ridicîndu-se din pat, se repezi la fereastră şi rămase acolo, cu mîinile în şolduri, cu picioarele depărtate, cu capul aplecat în jos şi umerii lăsaţi. Apoi, înjurînd din nou, părăsi camera.

7

Anne era şocată, incapabilă să se mişte, să gîndească, să simtă. În cele din urmă, răcoarea din cameră o obligă să intre sub cuvertură, dar chiar şi atunci continuă să tremure puternic. Exista o singură explicaţie pentru purtarea lui Mitch şi aceasta avea legătură cu „obligaţia" la care se referise cîndva. Nu era liber!

Atunci se întrebă din nou dacă să plece sau să rămînă. Şi ajunse din nou la aceeaşi decizie. Sinucidere sau nu, ea va rămîne. Trebuia să fie aproape de Mitch.

Dar nu se va umili din nou! Nu îi va mai cerşi dragostea, pînă cînd nu i-o va oferi el, de bunăvoie.

Dorind să facă o clarificare în acest sens, coborî din pat şi puse pe ea o pereche de pantaloni din catifea reiată şi un pulover. Apoi coborî la parter, ţinîndu-şi capul sus.

Dar declaraţia sa de încredere era inutilă. Mitch nu se vedea nicăieri. Mîncase. Văzu farfuriile în chiuvetă. Şi Honda albastră era parcată afară. Dezamăgită, deduse că se afla în pădure.

Resemnîndu-se să îşi petreacă după-amiaza singură, Anne făcu focul şi se aşeză în faţa lui. Avea de tradus un scurt eseu şi de citit un roman nou, un bestseller. Se apucă de treabă.

Seara sosi, fără ca Mitch să apară. Mai mult neliniştită decît plictisită, mai mult îngrijorată decît furioasă, se îndreptă spre bucătărie. Dar nu rămase acolo, ca să îşi pregătească cina, aşa că reveni în faţa şemineului.

Nu multă vreme după aceea, uşa din spate se deschise şi se închise. Paşi grei străbătură bucătăria. O siluetă învăluită în manta impermeabilă îşi făcu apariţia.

Fără un singur cuvînt, el se apropie, îşi scoase mantaua şi o aruncă pe un scaun. Apoi veni lîngă ea şi aruncă încă un lemn pe foc. Cînd acesta începu să sfîrîie şi să scoată fum, îşi întoarse faţa spre ea.

– Supărată?

Focul din spatele lui îi contura un halou în jurul capului, dar chipul îi rămînea în umbră. Incapabilă să spună dacă o înţelegea sau o ironiza, ea preferă adevărul:

– Nu! Nu am dreptul să fiu supărată.

– Aveam nevoie să mă plimb. Chiar pe umezeală, a fost minunat. Trebuia să mă gîndesc.

La ea? La cealaltă „obligaţie"?

– Vorbeşti de parcă ai purta greutatea lumii pe umerii tăi! îl tachină ea.

– Cam ceva de genul ăsta! Vocea îi era mai blîndă, mai liniştită. Am avut o săptămînă proastă.

– Muncă? întrebă ea, cu precauţie.

– Nu! Cu munca a fost bine. Am o echipă serioasă acolo, care are grijă ca lucrurile să meargă bine, cînd eu o las mai moale.

Anne stătea liniştită, aşteptînd ca el să spună mai mult. Dacă problema lui nu avea legătură cu afacerile, trebuia să fie ceva personal. Brusc, nu îşi mai dori să ştie.

Se ridică, cu o mişcare bruscă:

– Mă duc să cinez!

El o prinse de talie. Pe neașteptate tandru, îi spuse:

– E rîndul meu! Tu ai pregătit masa ieri-noapte. De data asta, gătesc eu pentru tine.

Blîndețea lui o copleși, ca și ochii care implorau să îl lase să facă asta. Nu era chiar ce și-ar fi dorit ea să îi ceară, dar tot însemna ceva.

Încercînd să fie cît de nepăsătoare putea, se afundă înapoi în fotoliu, ridicînd ambele brațe în sus:

– E casa ta!

El rîse înfundat, cu o subită bună dispoziție. Cu o mișcare rapidă, se sculă în picioare, dintr-un pas se apropie de ea. O sărută pe obraz, înainte ca ea să aibă timp să se tragă înapoi.

– Ăsta pentru ce a fost? îl întrebă.

– Pentru că ești o sfîntă! răspunse el și ieși.

Cina s-a desfășurat într-o atmosferă plăcută, așa că în dimineața însorită a zilei de marți, Anne nu a fost surprinsă să îl vadă pe Mitch alăturîndu-i-se, la micul dejun.

– Este o dimineață perfectă pentru dat găuri? spuse el, în vreme ce ștergea vasele pe care le spăla ea.

– Găuri?

– Am avut nopți reci și zile calde. Seva ar trebui să se reverse ca apa.

Anne rîse de plăcere:

– Sirop de arțar? Îl putem face noi singuri? Intenționam să vizitez o fermă din partea locului, ca să văd cum se face.

El zîmbi, mulțumit:

– De ce să mergi în altă parte, cînd avem aici tot ce ne trebuie?

– Știi cum se face?

– „Știi cum se face?“ De cînd îmi pui la îndoială îndemînarea în probleme tehnice?

Ea mormăi. Era foarte ispititor, cînd se afla într-o dispoziție bună.

– Se pare că modestia te ocoleşte complet!

Mitch rîse scurt:

– Nimeni nu-i perfect.

Sub influența înțeleaptă a lui Anne, Mitch rămase la fel de preocupat de această activitate, şi în acea zi, şi în zilele ce urmară. Deşi se plimbau, citeau şi se odihneau, întreaga lor atenție se concentră asupra siropului de arțar, despre care el părea să ştie, într-adevăr, aproape totul.

– Cei mai buni copaci trebuie să fie mari, de patruzeci de ani sau mai mult! îi explică el, cînd părăsiră casa, ducînd cu ei uneltele care le trebuia. Folosim țevi de metal. E o metodă demodată, dar pentru mine merge.

– Ai mai făcut asta pînă acum?

– De multe ori.

La primul arțar ales, el făcu o gaură mică în care introduse o țeavă de metal ce pătrundea cîțiva centimetri sub scoarță. Procedă la fel cu fiecare copac mare.

– În general, seva curge între jumătatea lui martie şi jumătatea lui aprilie. Fac asta ori de cîte ori mă aflu aici.

Împinse o țeavă în locul respectiv şi apoi introduse încă una de partea cealaltă a aceluiaşi copac.

– Mai mult de o gaură de copac?

– Cu şase copaci ca ăsta, va fi destulă sevă pentru amîndoi. Acum, bagă țeava în cealaltă gaură, în timp ce eu aduc gălețile.

Pînă cînd se întoarse el, ea făcu ce îi ceruse. Mitch atîrnă o găleată de țeavă.

– Capac care glisează? întrebă ea. N-am văzut niciodată capace pe gălețile cu sevă.

Colțurile gurii lui se întinseră într-un zîmbet:

– Atunci n-ai văzut niciodată un cal de pripas sau un șoarece de cîmp bînd seva care se strînge!

Ea rîse:

– Nu, n-am văzut!

– Capacul nu îi ține departe întotdeauna. Un animal insistent poate obține ce își doreşte. Dar ajută.

Strînseră echipamentul şi se îndreptară spre alt copac. Mitch era demn de privit, părînd mai înalt şi mai vînjos decît oricînd, în jacheta lui din blană de oaie cu guler înalt şi jeanşii spălăciți.

Îngenunche în fața copacului şi dădu gaura.

– Într-o zi bună, găleata se va umple şi va da pe dinafară. Într-una mai proastă, se vor strînge doar cîțiva centimetri. Mormăia, în vreme ce înfigea sfredelul în copac. Dacă am continua pe toată durata sezonului de curgere a sevei, am putea obține aproape patruzeci pînă la optzeci de litri de fiecare copac.

Anne era uimită.

– Aşa de mult? Oho! Ce am putea face cu atîta sevă?

După ce sfredeli gaura, o îndreptă şi o potrivi cu degetul, pentru ca ea să introducă țeava, ceea ce făcu de această dată cu abilitate, cu ajutorul unui ciocan.

– Toată această sevă, spuse el, se fierbe la foc mic. Ca să obții aproximativ patru litri de sirop trebuie să fierbi între treizeci şi cinci şi cincizeci de litri de sevă.

– Ah! Asta explică de ce adevăratul sirop de arțar costă aşa de mult!

Mitch merse mai departe cu explicațiile, în vreme ce își continua activitatea.

– New York şi Vermont furnizează cel mai mult sirop din această țară, dar provincia Quebec produce mai mult decît

cele două state la un loc. Astăzi, cel mai folosit sirop, în mod obişnuit, este, de fapt, o combinaţie de sirop de arţar, sirop din trestie de zahăr şi sirop de cereale. Dacă mă întrebi pe mine, nu există comparaţie. Produsele adevărate cîştigă.

Anne nu îl putea contrazice în această privinţă.

Pentru o vreme, lucrară în linişte, dar era o tăcere prietenoasă, intimă. Ea observă că el se folosea de braţul drept ca să răsucească manivela, iar cu braţul stîng ţinea tija. Cînd ea se oferi să facă schimb, el acceptă, bucurîndu-se de strădania ei cu un zîmbet mulţumit de sine. După ce, în cele din urmă, ea termină şi dori să se întoarcă acasă ca să se apuce de treburile gospodăreşti, el îi spuse:

– E foarte bine, Annie! N-am făcut niciodată curat în casă, aşa cum ai făcut tu în acest timp.

– Ai observat?

– Cum aş fi putut rata? o tachină el, cu un zîmbet de recunoştinţă. Am fost aproape orbit de strălucire!

Anne cunoştea senzaţia. Şi ea era acum aproape orbită de licărirea din ochii lui. Cînd îi puse două ţevi în mînă, a fost, pe moment, dezorientată.

– În copac! o îndemnă el cu un zîmbet strîmb, lăsînd-o să se dezmeticească, în vreme ce el se ducea să mai aducă găleţi.

În această primă zi, sfredeliră găuri, introduseră ţevi şi atîrnară găleţi pe cei mai mari arţari din apropierea casei. În zilele următoare, colectară seva care dădea peste marginile găleţilor. Nu era o faptă măreaţă, să care găleţile grele de la copac în casă şi înapoi.

– Dacă aveam echipament modern, o tachină Mitch, cînd îi masa muşchii obosiţi ai umerilor, foloseam ţevi de plastic, ataşate la furtunuri de plastic, care ar fi purtat încărcătura direct de la copac la depozitul de zahăr. Este mult mai eficient, ca timp şi efort.

– Toate astea ar fi fost grozave! încuviință ea. Dar nu avem depozit de zahăr. În plus, m-aş îngrăşa. Mişcarea mă păstrează în formă.

El o măsură cu privirea:

– Ei bine, nu mai eşti deloc slabă, dar... în pericol de a fi supraponderală? Nicio şansă!

– Drăguț din partea ta să o spui. Ai făcut cea mai mare parte de treabă săptămîna asta!

Şi chiar o făcuse. El pregătise aproape fiecare masă şi îşi asumase şi partea leului din activitatea de recoltare a sevei.

O cuprinse cu brațul pe după umeri şi o trase spre el.

– Ți-o datoram, pentru că m-am purtat ca un ticălos cînd am ajuns aici. Cele mai multe femei îşi făceau bagajul şi plecau.

Ea reuşi să spună, aspru:

– Gîndul mi-a trecut prin minte!

– Mă bucur că ai rămas! rosti el cu afecțiune.

Avea o strălucire în ochii de culoarea alunei, o blîndețe în zîmbet, o tandrețe în degetele care-i cuprindeau umărul şi o intonație catifelată în voce. Era un moment de caldă afecțiune. Anne îl încredință memoriei sale.

Pînă vineri dimineață, exista destulă sevă în butoiul mare pentru a începe procesul de fierbere.

– De obicei, se face în vase puțin adînci, numite vaporizatoare! îi explică Mitch. Cel pe care îl vom folosi noi este puțin mai adînc decît e nevoie, dar e tot ce avem. Cînd toată apa se va evapora, vom avea cel mai pur sirop de arțar.

Nu mai conta ce făcuseră pînă atunci şi cît de greu fusese! El trăia entuziasmul şi bucuria sinceră a procesului de evaporare a apei!

Cît despre Anne, era încîntată, urmărind bolboroseala lichidului subțire, incolor, îngroşîndu-se, într-un dens galben-brun. Dintr-un impuls, îşi încolăci un braț în jurul taliei lui, mai fericită în acel moment decît fusese în ultima vreme. Nepăsătoare în privința a ceea ce îi rezerva viitorul, dorea să iubească aceste amintiri.

El îi zîmbi, uitîndu-se spre ea:

– Ce e?

Ea oftă de încîntare:

– A fost o săptămînă grozavă! Iar momentul ăsta e un final minunat!

În dimineața următoare pleca. Chiar şi aşa, stătuse cu o zi mai mult decît plănuise, dar el i-o ceruse.

– Mai degrabă un sfîrşit personal! spuse el. Dacă ar fi după mine, nu s-ar sfîrşi deloc.

Se desfăta cu tandrețea din expresia lui, iubindu-l şi arzînd de dorința de a i-o spune. Dar se abținu, pentru a nu fi respinsă din nou. Şi, oricum, chiar atunci seva bolborosea sălbatic.

– Trebuie să fie gata! spuse el, luînd o lingură mare de lemn, ca să amestece soluția şi să o guste, verificîndu-i densitatea. Ce ai vrea la cină, clătite sau pîine franțuzească prăjită?

– La cină?

– Nu ştiu ce ai tu de gînd, dar mie îmi lipseşte voința să aştept pînă mîine-dimineață pentru asta!

Anne băgă un deget în lingura de lemn şi linse siropul dulce de pe vîrful lui.

– Mmmm! Ai dreptate! Făcu o pauză. Pîine franțuzească!

– Pîine franțuzească să fie!

Urmîndu-i exemplul, el gustă siropul, apoi băgă din nou degetul în lingură şi îl îndreptă spre gura ei. Siropul era la fel de plăcut şi dulce, ca însuşi acel moment. Anne se gîndea că nimic n-ar fi putut fi mai minunat.

Pe neaşteptate, o licărire îndepărtată îi apăru în ochi. Vocea îi era plină de gingăşie:

– Şi Rachel a fost bucuroasă să încerce gustul siropului, anul trecut.

Anne îngheţă. Rachel? „Obligaţia" lui? Se încruntă, se îndreptă de spate şi îi înlătură braţul de pe umerii ei. Rachel? Cu o privire pierdută şi asemenea gingăşie? Oh, da, el o iubea pe Rachel! Anne nu se îndoi nici măcar o clipă.

El se încruntă.

– Ce este?

– Cum ai putut?

– Cum am putut ce?

Aerul lui de nevinovăţie o irită.

– Cum ai putut să îmi faci una ca asta? Cum ai putut să îi pronunţi numele, într-un moment ca ăsta?

Se simţea ca eviscerată, de parcă el devenise o parte din ea şi această parte îi fusese smulsă.

– Numele ei? Abia atunci el îşi dădu seama ce făcuse şi se încruntă uşor. Am spus Rachel, nu-i aşa?

Blîndeţea din vocea lui cînd pronunţă numele lui Rachel o distruse pe Anne.

– Cum ai putut? repetă ea. Îi dădură lacrimile. Cînd el o atinse, tresări şi făcu un pas înapoi.

– Annie, ascultă...

Ea mai făcu un pas, apoi încă unul.

– Nu vreau să aud nimic despre viaţa ta amoroasă!

– Greşeşti...

– Da, greşesc! Greşesc să vreau să rămîn cu tine aici, cînd ar trebui să fiu la New York, încercînd să îmi refac viaţa! Greşesc gîndindu-mă că tu mă vrei cu adevărat aici, cînd, într-un moment de neatenţie, gîndul îţi zboară la altă femeie. Cum ai putut, Mitch? Nu vezi că te iubesc?

Întorcîndu-se, ieşi în goană din bucătărie, urcînd scările cu o repeziciune nesăbuită, oprindu-se doar cînd uşa de la dormitor se trînti, închizîndu-se în urma ei. Cu mîinile tremurînde, îşi acoperi ochii, udîndu-le cu lacrimi. Bătăile inimii ei acopereau zgomotul paşilor pe scări.

El ciocăni la uşă.

– Deschide, Anne!

– Nu! Era umilită din pricina a ceea ce spusese şi o durea sufletul că se întîmplase aşa.

– Am ceva să îţi spun, Anne! Deschide uşa!

Cu lacrimile curgîndu-i pe obraji, ea doar scutură din cap.

– Anne...

– Pleacă! Nu putea să dea ochii cu el. Nimic din ce ar fi spus nu avea importanţă!

– Te iubesc, Annie!

Vocea lui se filtra, blîndă şi senzuală, prin lemnul vechi al uşii şi, brusc, avea importanţă, chiar foarte multă. Dacă era o păcăleală crudă, nu-l va ierta niciodată.

Întorcîndu-se, îşi lipi obrazul ud de uşă. Temîndu-se să asculte, temîndu-se să nu o facă, ea aştepta.

– Mă auzi, Annie? Din nou glasul de catifea, prea drag ca să îl alunge, prea real ca să fie refuzat. Te iubesc!

Pulsul i se acceleră. Dorea să creadă ce îi spunea el, dorea să creadă mai mult decît orice pe lume. Dar exista o întrebare decisivă la care aştepta răspuns.

Răsuci încet mînerul uşii şi o deschise. Plină de teamă, înălță privirea spre el. Şi văzu dragostea, cu siguranță că o văzu, doar dacă nu îşi dorise aceasta aşa de mult încît să fi fost o închipuire de-a ei.

– Dar o iubeşti şi pe Rachel? şopti ea, şovăitor.

Cînd el îi întinse brațele, ea nu se împotrivi. Dar nici nu se lăsă moale, la pieptul lui.

Zîmbetul lui era trist, dar tandru:

– Da, o iubesc pe Rachel! Mîinile lui o ținură strîns cînd ea vru să se desprindă din îmbrățişare. Dar o iubesc într-un fel diferit decît te iubesc pe tine, Annie! Rachel este fiica mea!

Anne era şocată. Fiica lui? Fusese geloasă pe *fiica lui?*

– De ce nu mi-ai spus? țipă ea, dorind să-l lovească, dar aruncîndu-şi imediat brațele în jurul gîtului lui.

– Am vrut să-ți spun de multe ori. Dar nu mi s-a părut niciodată momentul potrivit. La început, o parte din mine îşi dorea – Dumnezeu să mă ierte! –, îşi dorea să uite de existența ei, în vreme ce mă aflam aici. Paternitatea îşi are meritele ei, dar a însemnat cea mai mare provocare de la moartea lui Bev.

El avea o fiică! Anne începea să înțeleagă ce înseamnă asta, dar mult mai puțin decît ce însemna provocarea de a rămîne singur.

– Poate că te-aş fi putut ajuta!

– Ai avut destule de înfruntat, fără să mai trebuiască să faci față unui copil!

– Cîți ani are?

– A împlinit şase, săptămîna trecută. Şi a făcut vărsat de vînt chiar a doua zi după aniversarea zilei de naştere. Este pentru prima oară cînd e bolnvă – bolnavă cu adevărat – de cînd a murit mama ei.

Anne înțelese.

– De aceea ai venit cu întîrziere?

El încuviință:

– Părinții mei se poartă minunat, luînd-o la ei pentru lungi perioade. Adesea sînt mult mai plăcuți decît mine. Privi în jos, spre ea. Dar nu îi puteam lăsa cu un copil bolnav, care își vrea mama să o țină în brațe.

Vocea i se frînse la aceste ultime cuvinte.

– De ce n-ai adus-o aici, cu tine? îl dojeni Anne.

El o privi mai atent.

– Nu eram sigur ce simți tu despre copii! Noi doi n-am vorbit niciodată despre asta. Știu numai că nu ai un copil.

– Nu pentru că n-am vrut, Mitch, nu pentru că n-am vrut!

– Dar să îți bag pe gît un copil bolnav? Cum aș fi putut să fac asta?

Anne îi vorbi din toată inima:

– Mi-ar fi fost drag să îți cunosc fiica! Mi-ar fi fost drag să te ajut să o îngrijești! Este fiica ta! Vocea îi slăbi. Și te iubesc!

El o strivi în îmbrățișare. Forța acesteia spunea totul și, cîteva secunde mai tîrziu, el o sărută. Dacă ea nu ar fi înțeles mesajul, ar fi făcut-o atunci. Exista un jurămînt în acest sărut, o declarație, o făgăduială.

– Te iubesc!... Te iubesc!... Te iubesc!... șoptea ea, dragostea făcînd-o capabilă să o spună, în cele din urmă.

Cînd mîinile lui îi cuprinseră fața în palme, ridicînd-o în sus, ea savură dragostea pe care o văzu. Ochii lui puneau o întrebare. Ai ei îi răspundeau. Atunci, o ridică în brațe și o purtă pe scările înguste jos, în camera cu patul mare, patul lui.

Cînd o lăsă jos şi ea îl apucă de marginea puloverului, el îi prinse mîinile.

– Lasă-mă! ripostă ea. Am nevoie să te cunosc!

Se uită în ochii ei timp de cîteva clipe. Apoi, în tăcere, se aşeză pe pat şi o lăsă să îl dezbrace. Cînd trupul lui uriaş fu gol, ea putu doar să se minuneze de frumuseţea acestuia, frumuseţea iubirii pe care o simţea. Îi exploră fiecare muşchi, atingîndu-l cu încîntare inocentă, de la umeri pînă în talie, netezind liniile plate, conturînd protuberanţele masculine, desfătîndu-se cu trezirea lui.

Cînd răbdarea lui luă sfîrşit, el scoase un sunet gutural:

– Asta este, scumpo! Asta e! Cu iuţeala unui glonţ, se repezi la ea şi îi scoase îmbrăcămintea.

Zăcură goi pe cearşafurile reci, faţă în faţă. Respiraţia le era grea de dorinţă, dar el o ţinea mai departe în aşteptare, aceste ultime infinite secunde. Îşi purtă privirea încă o dată pe deasupra trupului ei, înainte să îi cerceteze sufletul.

– Eşti sigură? o întrebă el încet.

– Te iubesc! îi ripostă ea.

– Dar e altfel pentru o femeie, nu-i aşa?

– Nu şi cînd este îndrăgostită!

– Deci vei fi a mea?

Ea zîmbi:

– Dacă mă mai faci să aştept mult, s-ar putea să mă reped la tine!

Aşteptarea luă sfîrşit. El o avu, în vreme ce trandafiriul palid al înserării îi scălda în strălucirea sa şi a fost minunat de prima oară. Bine... mai bine.... atotdistrugător... o explozie absolută a minţii.

Braţe şi picioare se îngemănară şi ei adormiră, somnul profund şi satisfăcut a două fiinţe ce se consumaseră şi

erau mulțumite. De mult dat uitării era siropul de arțar, răcindu-se pînă la densitatea perfectă a chihlimbarului, și pîinea franțuzească prăjită. Uitaseră de toate, cînd amurgul deveni o noapte întunecată, luminată de lună.

Cînd Anne se trezi, ceva mai tîrziu, singurele lucruri de care îi păsa erau căldura pieptului pe care se odihnea capul ei și netezimea șoldului sub palma sa. Prima ei mișcare aduse o grijă adoratoare a mîinii lui pe spatele ei. Zîmbind, ea sărută pieptul acoperit cu păr, apoi își înălță capul, pentru a-l vedea. Bărbia îi era puternică, maxilarul asemenea. Părul îi cădea în valuri pe frunte, adăugîndu-i un farmec strengăresc. Dar ochii lui – ochii lui erau ațintiți asupra ei, vorbindu-i despre iubire.

– Cum te simți? o întrebă el, blînd.

Ea îi contură linia maxilarului:

– Nu m-am simțit niciodată mai bine!

– Te iubesc! Dar tu știi asta, nu-i așa?

Ea încuviință. El n-ar fi putut face niciodată dragoste cu ea în felul în care o făcuse, dacă aceasta n-ar fi venit din inimă. Dar el repetă acele vorbe în noaptea ce trecea, reasigurînd-o din nou și din nou, iar Anne nu cunoscuse niciodată o asemenea noapte. Fără suflare, istovită de plăcere și tremurînd de puterea pasiunii, descoperea că Mitch avea un fel deosebit de a o spune.

Soarele era sus, în dimineața următoare, cînd, în cele din urmă, se treziră. Stăteau întinși în pat, față în față. Studiindu-se, minunîndu-se, zîmbindu-și.

– Cum voi conduce azi mașina, înapoi, în New York? întrebă ea, în sfîrșit.

– Nu pleci! Mai tîrziu mă voi duce să dau niște telefoane și voi face orice îmi vei cere. Sînt sigur că familia O'Grady nu se va supăra.

– Familia O'Grady?

– Vecinii noştri, la aproape două mile spre est. Ne-am întîlnit întîmplător, dar s-au obişnuit cu mine acum. O sun de fiecare dată pe Rachel de acolo.

Anne zîmbi:

– Rachel! Fiica ta! E ceva aşa de deosebit, Mitch! Mă bucur că păstrezi legătura cu ea, chiar dacă eşti departe. Mă simt vinovată că ai părăsit-o ca să te întîlneşti cu mine, mai ales că este bolnavă!

– Era mai bine, cînd am plecat. Dar nu îți bate capul cu asta. Ceea ce trebuie să te îngrijoreze e că nu te voi lăsa să ieşi din patul ăsta pînă luni.

Ea se prefăcu şocată:

– Nu mă poți ține aici aşa de mult!

– Nu?

Ea adoptă o altă tactică:

– Nu poți!

– Nu?!

În ochi îi apăruse o licărire răutăcioasă. Apoi alunecă deasupra ei şi îi dovedi că se înşela.

Sîmbătă noaptea, avură prilejul să sărbătorească, toastînd fiecare unul pentru celălalt, folosind prima oară ambele nume, şi cel de botez, şi cel de familie, simțindu-se fericiți, în ciuda faptului că amîndoi hotărîseră să plece în ziua următoare. Mitch avea luni dimineața o întrunire a consiliului, Anne trebuia să predea lucrările promise. Îi aştepta lumea reală.

Ea se îngrozea la gîndul plecării. Ceea ce aveau era aşa de proaspăt, de fragil, de prețios, încît nu şi-ar fi dorit nimic altceva decît să rămînă acolo, în cabană, pentru totdeauna.

Însă Mitch devenea preocupat, pe măsură ce se apropia momentul plecării. În cele din urmă, îi spuse, cu precauție:

– Următoarele cîteva săptămîni vor fi imposibile pentru mine, Annie. Mă preocupă niște probleme de afaceri și aș vrea să îmi petrec timpul liber cu Rachel. Am să te sun, imediat ce lucrurile se vor lămuri. E în regulă?

Ținînd cont de intimitatea lor și de faptul că îi repetase de nenumărate ori că o iubește, Anne nu simțea nicio nesiguranță în ceea ce-l privea, dar începuse să fie preocupată de propria ei situație. Audierea de la tribunal în legătură cu procesul era programată peste numai o săptămînă și jumătate.

Oftă, resemnată, și îi oferi un zîmbet plin de speranță:

– Voi aștepta!

8

Aşteptă, zi după zi, noapte după noapte. A şti că Mitch trecea printr-o perioadă grea însemna o slabă consolare. Doar credința că el o iubea o susținea în seara dinaintea înfățișării la tribunal, cînd, în cele din urmă, sună telefonul.

– Ce mai faci, Annie?

Glasul îi suna grijuliu, dar puțin prudent.

– Bine! Dar mi-e dor de tine.

Nu avea niciun pic de mîndrie.

– Şi mie, iubito. Eşti pregătită pentru mîine?

Era impresionată că el îşi amintise data, impresionată că o sunase ca să-i ofere o încurajare de ultim moment.

– Nu cred că voi fi vreodată pregătită! îi răspunse ea cu sinceritate. Dar familia mea şi a lui Jeff mă vor însoți. Cred că nu sînt siguri că mă pot descurca de una singură.

– Vor fi toți acolo?

– Cea mai mare parte dintre ei. Voi avea un puternic suport emoțional.

– Mă bucur.

Se făcu tăcere. Anne întrebă:

– Cum se simte Rachel?

– Bine. Mulțumesc pentru întrebare. Au mai rămas cîteva cruste, dar s-a întors la şcoală. Încă o pauză, chiar mai grea, de această dată. Anne?

– Da?

– Te iubesc foarte mult. În voce avea o undă de tristețe. Anne dorea să creadă că era supărat din cauza despărțirii, ca şi ea.

– Şi eu te iubesc! Cînd te voi vedea?

– Curînd, iubito, curînd! Te voi suna din nou, în curînd. Doar să îți aminteşti că te iubesc.

Lacrimile îi umplură ochii. Ceva nu era în regulă. Dar spunea că o iubeşte. Trebuia să se agațe de asta.

Ziua următoare a fost una caldă, pentru luna aprilie, dar Anne se trezi simțindu-se înfrigurată. La ora nouă fix, tatăl lui Jeff sună la uşă.

Îl sărută, cu aceeaşi tandrețe de totdeauna şi îşi luă haina şi geanta.

– Ceilalți sînt jos?

Era nerăbdătoare să plece. Cu cît ziua va trece mai repede, cu atît va fi mai bine. Fusese incapabilă să mănînce ceva la micul dejun şi stomacul continua să se încordeze.

– De fapt, nu. A intervenit o schimbare. Ne-a sunat avocatul nostru în dimineața asta.

– Ce fel de schimbare?

O luă de mînă şi o duse înapoi, în cameră.

– Să stăm puțin şi îți voi explica. După ce ea se aşeză pe sofa, el spuse: Audierea a fost amînată.

– Ce? Ultimul lucru pe care şi-l dorea Anne era să o ia de la capăt cu agonia aşteptării. De ce?

– Sînt veşti bune. S-ar putea să se ajungă la o înțelegere.

O străbătu un val de uşurare:

– Adică vrei să spui că nu va mai fi nicio audiere la tribunal?

– Mă îndoiesc!

– Atunci, astăzi?!

Primul lucru la care se putea gîndi era să îşi schimbe costumul cu jeanşi, şi să dea uitării întreaga poveste.

– Astăzi mergem la biroul avocatului, care reprezintă compania de transport aerian. Se pare că SouthEast American Air a intentat şi ea un proces, împotriva fabricantului avionului. Aşteptă încuviinţarea ei, apoi continuă: Ultima investigaţie a indicat deficienţele de proiectare a avionului drept cauză a accidentului, şi nu o eroare de pilotaj sau proceduri de salvare necorespunzătoare. SouthEast American Air are o reputaţie deosebită în această privinţă.

Anne nu înţelegea:

– Atunci, pînă la urmă, nu mai e nicio problemă între mine şi compania aeriană. Ce mai trebuie să fac acum?

Theodore Boulton îi prinse mîna rece.

– Le trebuie o depoziţie din partea ta, o declaraţie despre suferinţele actuale şi viitoare provocate de accident. Avocatul îţi pune întrebări şi tu îi răspunzi, sub jurămînt. Vezi tu, îi explică el, în declaraţie trebuie să existe o evaluare a pagubelor, a daunelor. Nu numai avocatul nostru şi avocatul companiei aeriene vor fi de faţă, ci şi preşedintele acesteia, ca şi reprezentantul fabricii de avioane.

Ea oftă. Ceea ce îi prezenta el suna mai puţin înspăimîntător decît o audiere la tribunal. Dar perspectiva unei întîlniri cu întrebări şi răspunsuri nu era mai puţin neplăcută.

– Ce mă vor întreba?

El dădu neglijent din umeri:

– Vor vrea să afle despre tine şi Jeff. Cîți ani aveai cînd l-ai cunoscut. Cît timp ați fost căsătoriți. Unde lucra el. Cît de mulți bani cîştiga.

– Dar toate astea nu se află deja în procesele-verbale?

– Ba da, dar o depoziție reprezintă o declarație sub jurămînt despre toate astea. Este doar o formalitate, însă una importantă.

Anne rămase pe canapea.

– Înțeleg! zise ea, cînd se părea că nu mai este nimic de spus. Vin şi părinții mei la tribunal?

– Soția mea trebuie să îi fi sunat pînă acum. Nu este nevoie ca ei să participe la o întîlnire de felul ăsta.

Ea încuviință, apoi privi prin cameră. Amintirile despre Jeff mai stăruiau acolo, calde şi dragi, amintiri care, în cele din urmă, îşi găsiseră locul lor. Apoi se întoarse spre socrul ei.

– N-ar trebui să mergem?

El îşi privi ceasul:

– Vom ajunge acolo pînă la unsprezece. Mai este ceva ce ai dori să faci înainte de a pleca?

Ea rîse, cu tristețe:

– Aş trage cu plăcere linie sub ziua asta, ca să nu mai vorbesc de următoarele cîteva!

– Ai mult de lucru?

– Chiar acum? Nu! Mă aşteptam la ce e mai rău de la audiere, aşa că mi-am acordat o mică vacanță.

– Am auzit că te-ai odihnit grozav în Vermont, săptămîna trecută.

– Ai vorbit cu mama! îl acuză ea, amuzată, uluită cît de mult o înveselea simpla menționare despre Vermont.

– Noi toți sîntem îngrijorați în privința ta, Anne. Dar arăți mai bine în ultima vreme. Ceva se petrece cu tine.

Era o deschidere perfectă, dar nu îşi putea permite să îi vorbească despre Mitch. I se părea prematur şi, în lumina evenimentelor acelei zile, nepotrivit.

Ea roşi, dar socrul său nu putea şti de ce.

– M-am împăcat cu moartea lui Jeff şi de aceea problema asta juridică este aşa de dificilă. Mi-a fost de ajutor să îmi petrec o vreme în Vermont, departe de toate astea!

– Bănuiesc că ţi-ar plăcea să fii acolo acum!

Zîmbi uşor stînjenită.

– Oh, nu asta vrea să însemne! Se exclud persoanele de faţă, desigur!

– Ai început să te întîlneşti deja cu cineva, Anne?

Ea se înecă şi tuşi:

– Nu chiar!

Ea şi Mitch nu avuseseră, de fapt, o „întîlnire"!

Theodore Boulton era sobru:

– Noi credem că ar trebui, Anne! Eşti tînără şi frumoasă! Ştiu cît de mult v-aţi iubit, tu şi Jeff, dar el a murit. Şi Dot, şi eu am acceptat asta, la fel ca tine. Era fiul nostru. Nu trece nicio zi în care să nu ne gîndim la el. Dar a trecut mai mult de un an şi viaţa merge înainte. Ai doar douăzeci şi opt de ani. Ar trebui să te bucuri, împreună cu prietenii tăi, să găseşti pe cineva care să te iubească, să ai copii. Obrajii i se înroşiră. În ziua cînd vei avea un copil, mă voi gîndi la el ca la propriul meu nepot.

Ochii lui Anne se umplură de lacrimi. Lăsîndu-le să curgă, ea îl îmbrăţişă cu putere.

– Mulţumesc!

Îi luase o povară de pe umeri. Se simţea mai bine ştiind că, atunci cînd le va spune despre Mitch, ei o vor înţelege. Se ruga ca această zi să vină curînd, mai ales odată ce toată acea poveste va lua sfîrşit.

*

Traficul în mijlocul dimineții era greoi. Prinsă în el, pe străzile rezidențiale din Manhattan, Anne privea în jur, pentru a-și distrage atenția de la inevitabilul interviu. Ochii îi căzură mai întîi asupra florilor care apăruseră în ghivecele de la ferestre, apoi, cînd mașina ajunse pe bulevardele mai largi, se uită la copacii care începuseră să înmugurească. Erau înalți, subțiri și decolorați, în comparație cu ce își amintea ea despre cei din Vermont.

Copacii aceia din Vermont, fiind mai departe, în nord, și înflorind mai tîrziu, abia începeau să înmugurească acum, dar însemnau o promisiune a unei primăveri bogate și pline de fructe.

„Curînd!" îi spusese Mitch. În curînd, își vor vorbi din nou. În curînd, se vor vedea și așteptarea va lua sfîrșit.

Socrul său îi atinse mîna, în vreme ce așteptau să se schimbe lumina semaforului.

– Ce privire visătoare!

Ea oftă:

– Voi fi așa de bucuroasă cînd se va termina totul!

El îi zîmbi, cu zîmbetul cald și dătător de siguranță al lui Jeff.

– O să fie bine, Anne! O să fie bine!

După cîteva minute, el opri într-o parcare și o conduse pe Anne într-un elegant zgîrie-nori ce adăpostea birourile de avocatură ale companiei SouthEast American Air. Ascensorul care urca pînă la etajul al șaizeci și optulea părea să nu se mai oprească. Palmele i se umeziseră și stomacul i se agita, cînd, în cele din urmă, ajunseră la firma de avocatură.

Avocatul familiei Boulton, Terrence Carpenter, îi conduse într-o cameră de așteptare. Le explică, în cîteva minute, soiul de întrebări la care urma să răspundă Anne.

Parcurseră apoi lungile coridoare unde se aflau birourile secretarelor, trecură din încăpere în încăpere pînă la ultima.

Era o sală de conferințe, dominată de o masă lungă, rectangulară, din lemn prețios, înconjurată de fotolii din piele. În partea cealaltă se afla fereastra, dar orașul părea îndepărtat de la acea înălțime. Peretele din stînga ei era acoperit cu portretele în ulei ale foștilor asociați, iar lîngă cel din dreapta se aflau un televizor și un bar.

Ceilalți se aflau deja în încăpere, o femeie și mai mulți bărbați. Discutau, dar tăcură imediat. Anne simți fiecare pereche de ochi întorcîndu-se spre ea.

– Cafea, doamnă Boulton? o întrebă avocatul, arătînd spre un filtru aflat într-o latură a sălii.

– Da!... Ah... nu! șopti ea. Cafeina era ultimul lucru de care avea nevoie stomacul ei încordat. Dar gura îi era foarte uscată. Dacă s-ar putea un pahar cu apă, ar fi foarte bine!

Cîteva clipe mai tîrziu, după ce i se aduse apa, un bărbat din grupul celălalt se apropie de ea.

– Vom fi gata să începem în curînd, doamnă Boulton! Clientul meu trebuie să apară în orice moment.

Terrence Carpenter, care ședea pe locul din stînga, se aplecă spre ea după ce bărbatul plecă:

– Acesta e Peter Simmons, avocatul companiei SEAA. El vă va lua depoziția. Vă va prezenta celorlalți, dar cred că individul înalt, brunet este avocatul care reprezintă Jet-Star Aircraft, fabricantul, iar bărbatul care e cu el trebuie să fie președintele companiei.

Anne încuviință și luă o înghițitură de apă. Nu era sigură că se va descurca. Fusese destul de rău cînd oamenii aceia se uitaseră la ea. Se simțise de parcă ea era cea vinovată, nicidecum cea care fusese nedreptățită.

O femeie cu aspect profesional intră în sală, îi şopti ceva lui Peter Simmons, apoi plecă, închizînd uşa în urma ei.

Simmons îşi drese vocea:

– Doamnelor şi domnilor, să începem! Clientul meu întîrzie, dar ni se va alătura într-un timp foarte scurt.

Ceilalţi îşi ocupară locurile. Au fost făcute prezentările, sfîrşind cu stenografa care urma să înregistreze procesul-verbal al întrunirii. Ea a fost cea care i-a cerut lui Anne să jure.

Următoarele cincisprezece minute au trecut fără probleme. Peter Simmons punea întrebările. Anne răspundea. Era aşa cum i se spusese, întrebări simple, aşa de inofensive, încît începu să simtă chiar un sentiment de siguranţă.

Apoi uşa se deschise fără zgomot şi clientul lui Simmons se strecură în încăpere. Avocatul spuse:

– Pentru a se înregistra, acesta este preşedintele SEAA, Mitchell D. Anderson, Jr.

Singurul lucru pe care Anne îl aprecie în momentul acela a fost că toţi ochii din sală se îndreptau, pentru moment, spre altcineva. Se înroşi, stomacul i se zvîrcoli, simţi o izbitură, apoi şoc, simplu şoc.

Era Mitch! Îmbrăcat într-un costum albastru fără cusur. Arăta impecabil. Înalt, bine clădit şi chipeş. Părul îi era pieptănat lins, maxilarul încordat şi plin de încredere, ochii privind oriunde altundeva, dar nu spre ea.

Era Mitch! Mai-marele companiei aeriene cu care ea se judeca! Oare ce spusese el? „Alte interese"? Cînd ea insistase, el se eschivase. Deci ştiuse cine era ea, în tot acest timp? Plănuise totul? Cît de naivă putuse să fie!

Anne se lupta cu greaţa, cînd el traversă camera şi se aşeză lîngă avocatul lui care trecu la prezentarea celor care

se aflau acolo. Cînd i se spuse numele ei, el înclină capul, politicos, toate indiciile arătînd că o întîlnea pentru prima oară.

Situația era atît de ireală, de teribilă, încît ea reuşi să se detaşeze şi să găsească puterea de a continua. Vocea ei era mai fermă, dar nu îndrăzni să mai bea apă, ca să nu verse paharul, căci mîna îi tremura, dar se descurcă. Se uită fix spre avocat, ignorîndu-l complet pe bărbatul din dreapta lui.

Cînd îl întîlnise pe Jeff? Cu cît timp înainte de a se căsători îl cunoscuse? Cît durase mariajul lor? Unde locuia familia lui? Dar a ei? Cîți membri număra fiecare?

Întrebările deveneau mai personale. Ce făcuse Jeff, pentru a întreține familia? Cît de mult timp? Venitul anual? În creştere sau constant? Îi ajutaseră părinții, din punct de vedere financiar? Călătoriseră? Cît de des şi unde? Ce rentă plătea ea lunar?

Anne începea să se enerveze din pricina întrebărilor. Cînd, după o oră, luară o scurtă pauză, avocatul ei îi explică:

– El trebuie să stabilească stilul vostru de viață. Are nevoie să cunoască felul în care trăiați, ca să aprecieze valoarea pierderii suferite.

– L-am pierdut pe Jeff! Există vreo sumă care mă poate despăgubi pentru asta?

Avocatul ridică din umeri, apoi, cînd se întoarseră la masă, Anne intră din nou sub tirul întrebărilor. Îşi iubise soțul? Îşi fuseseră credincioşi unul celuilalt? Ce făcea ea, cînd el era plecat în interes de afaceri? Avea ea prieteni? Avea prieteni bărbați?

Anne răspundea cu o voce scăzută, dorindu-şi să fie mai tare, dar nu îşi putea ascunde tremurul mîinii cînd îşi ştergea lacrimile.

Mitch îi şopti ceva avocatului, care scutură din cap şi continuă cu înverşunare.

Fusese Jeff generos cu ea? Îi cumpărase cadouri? O suna, cînd era plecat? Cît de des? O invitase vreodată să-l însoţească în călătoriile de afaceri?

Anne era scăldată într-o transpiraţie rece, dar întrebările continuau.

– Doamnă Boulton, aţi fost căsătorită şapte ani. Aveţi copii?

– Nu! şopti ea.

– De ce nu?

Anne era umilită:

– Noi nu... nu am niciunul!

– V-aţi dorit un copil?

– Da!

– Şi-a dorit soţul dumneavoastră un copil?

– Da!

Lacrimile o năpădeau tot mai mult.

Mitch îl opri:

– E suficient, Peter! Este tulburată! Chiar e necesar?

Avocatul ceru o pauză şi îl scoase pe Mitch din cameră.

Anne îşi lăsă capul în jos şi îşi sprijini fruntea în palmă. Inspiră profund, încercînd să îşi revină.

– Te simţi bine? o întrebă socrul său.

Rugămintea ei a fost o şoaptă abia auzită:

– Aş vrea să ies afară de aici. Cît de mult crezi că mai poate dura? Scoase o batistă din geantă ca să îşi şteargă ochii.

– Nu prea mult! Încearcă să te ţii tare, Anne! Odată ce se va sfîrşi totul, nu vei mai avea niciodată de-a face cu ei.

În inima sa, Anne ştia că agonia abia începuse, dar nu avu răgazul să zăbovească asupra acestui lucru. Mitch şi avocatul lui reveniseră la locurile lor.

Avocatul spuse:

– Clientul meu consideră că sîntem în posesia tuturor informațiilor necesare. Nu mai avem nicio întrebare.

– Scuzați-mă! se repezi bărbatul care fusese recomandat drept avocatul companiei fabricantului. Dacă nu mai aveți nicio întrebare, am eu.

Tonul lui era amenințător. Era evident că nu intenționa să-şi lase clientul să piardă, fără luptă.

Simmons aruncă o privire spre Mitch înainte de a-i răspunde:

– Desigur, domnule Parks, dar încercați să fiți scurt. Doamna Boulton este suprasolicitată. Apoi i se adresă lui Anne: Mai puteți suporta cîteva întrebări?

Anne îndrăzni o privire spre Mitch, dar pe chipul lui nu se citea nimic. Furioasă pe el, furioasă pe lume, ea se uită la avocat şi încuviință.

Parks o înşfăcă, după ce o lăsă Simmons:

– În privința copiilor, vrem să ştim de ce, după atîția ani cînd se presupune că i-ați dorit, nu ați avut niciunul?

Anne îl fixă, uimită, cu privirea. Nu îşi putea închipui o intruziune mai mare ca aceasta în viața ei particulară.

Terrence Carpenter se aplecă spre ea, ca să îi explice, cu o voce scăzută:

– Doresc să cunoască extinderea pierderii tale în termenii perspectivei calității de părinte. Dacă tu şi Jeff vă doreați un copil şi el nu mai este aici, pentru a-l zămisli, pierderea e mai mare. Înțelegi?

Ea încuviință. Da! Putea să înțeleagă aceasta!

Inspiră adînc:

– Ne-am dorit să avem un copil, dar niciodată... nu s-a întîmplat.

– Adică înseamnă că nu ați rămas niciodată însărcinată?

– Ba da! De două ori. Am pierdut sarcina, de ambele dăți.

În tăcerea care urmă, socrul său o luă de mînă.

– V-a consultat vreun doctor? insistă avocatul.

– Desigur! Ridicase vocea. Dacă amintirile încă mai dureau, umilința la care o supunea acest grup ostil din fața ei era traumatizantă. Nu au putut descoperi cauza. Au insistat că data următoare copilul va fi bine.

– Și ați mai încercat?

– Cum aș fi putut, domnule Parks? Soțul meu a murit!

Vorbele ei sparseră tăcerea din încăpere. Anne se așeză, țeapănă ca un cadavru, încleștîndu-și maxilarele și fără să se uite în altă parte decît la avocat, care redirecționă rapid discuția.

– Aveți întîlniri, doamnă Boulton? Deoarece ea se încruntă, el reformulă întrebarea. Ați început să aveți întîlniri, după moartea soțului dumneavoastră?

Inima începu să-i bată nebunește, oprindu-i respirația. Refuza, refuza categoric să îl privească pe Mitch.

– Nu! șopti ea.

– Îmi pare rău. Nu v-am auzit, doamnă Boulton.

Ea ridică vocea:

– Nu.

Era un amănunt tehnic, știa asta, dar ei nu îi păsa.

– E greu de crezut, dacă-mi permiteți s-o spun. Sînteți o femeie tînără, atrăgătoare. Nu intenționați să aveți întîlniri?

– Nu acum! ripostă ea, cu un surîs amar. După ceea ce îi făcuse Mitch, era complet pustiită.

– Nu v-ați dori să vă recăsătoriți?

– Nu!

Dezamăgit că nu descoperise nicio informație care l-ar fi ajutat pe clientul său, Parks mai făcu o ultimă încercare:

– Aceasta înseamnă că nu există niciun bărbat în viața dumneavoastră....

– Femeia a răspuns o dată, domnule Parks! izbucni Simmons cu vehemență. Dacă nu mai ai alte întrebări, propun s-o lăsăm pe doamna Boulton să plece. Mai sînt şi alte depoziții de luat, de la clientul meu şi al dumitale.

Avocatul consimți în silă:

– Foarte bine! Vă mulțumesc, doamnă Boulton! Nu mai am întrebări.

Anne auzise doar că nu mai trebuie să rămînă. Epuizată, îşi lăsă socrul să o conducă afară din încăpere şi din clădire, apoi să o ducă acasă.

– Pînă la urmă, nu a fost aşa de rău! începu acesta, cînd ajunseră la Anne, dar tăcerea ei îl opri. Se duse la bufetul-bar şi se întoarse cu un pahar cu un lichid chihlimbariu. Bea asta! O să te ajute.

Ea goli paharul repede, tuşind ca reacție la flacăra ce îi arse gîtul. Incapabilă să gîndească, şi cu atît mai puțin să vorbească, îşi lăsă capul să cadă pe canapea şi închise ochii.

– Lasă-mă s-o sun pe mama ta, Anne! Va dori să stea cu tine.

Anne scutură capul o dată, apoi din nou.

– Eşti sigură? N-ai vrea să rămîn cu tine o vreme?

Ea se forță să ridice capul şi să deschidă ochii:

– Nu! Cred că mi-ar plăcea să rămîn singură.

El rămase o clipă pe gînduri, apoi se aplecă şi o sărută pe creştetul capului.

– Acum s-a terminat! Gîndeşte-te doar la asta! Totul s-a terminat! Cu o bătaie uşoară de încurajare pe umăr, el o părăsi.

Terminat! Ei bine, cu certitudine chiar aşa era. Inima lui Anne putea să sufere pentru ceea ce pierduse în ziua aceea, dar mintea ei se închisese definitiv. Istovită, şi din nevoia de a evada, aţipi nu mai mult de cîteva minute chiar acolo, pe canapea. O trezi sunetul strident al telefonului.

Era mama ei, plină de îngrijorare:

– Tocmai m-a sunat Ted şi mi-a explicat ce se întîmplă. Te simţi bine?

– Da. Mă simt grozav!

– Nu pare să fie aşa!

– Dormeam. Sînt epuizată.

– N-ai vrea să mă reped pînă acolo şi să te scot la un prînz?!

Anne aruncă o privire spre ceas. Prînzul i-ar fi căzut greu. Gîndul la mîncare îi întorcea stomacul pe dos.

– Anne!

– Da, mamă! Nu, mulţumesc. Nu mă simt în stare să mănînc.

– A fost aşa de cumplită depoziţia?

Mai rău nici nu putea fi! se gîndi ea.

– A fost... dificil!

– Eşti sigură că nu pot face nimic pentru tine?

– Sînt sigură. Pentru liniştea mamei sale, se forţă să zîmbească, dar zîmbetul îi dispăru odată cu cuvintele.

Femeia oftă:

– E în regulă! Te sun mai tîrziu. Odihneşte-te!

– Aşa voi face! Şi mulţumesc că m-ai sunat, mămico!

– Cu plăcere, dragă! La revedere!

Puse receptorul în furcă, gîndindu-se că mai mult decît orice avea nevoie de un umăr pe care să poată plînge, dar lacrimile refuzau să vină. O vreme, se plimbă fără niciun scop din cameră în cameră, de la o fereastră la alta. În cele

din urmă, se schimbă în jeanşi şi o cămaşă largă şi, în picioarele goale, se întoarse în camera de zi. Priveliştea de la fereastră nu îi spunea nimic. Nici chiar o privire aruncată peste poşta zilnică. Incapabilă să îşi adune forţele, se întinse pe sofa.

Trecu o oră, apoi alta, şi enormitatea întîmplărilor acelei zile o copleşi. Mitch o părăsise. Oh, poate că începuse destul de nevinovat, în septembrie. După o vreme, ea menţionase despre prăbuşirea avionului, chiar şi data, şi despre proces. I-ar fi putut spune de atunci. I-ar fi putut spune în seara trecută.

Îşi simţea stomacul încordat. Dacă măcar ar fi putut plînge! Dacă cel puţin ar fi putut ţipa. Dar, ea se simţea secătuită, cu inima frîntă.

Telefonul sună din nou. Încercă să-l ignore, acoperindu-l cu mai multe perne. Apoi îşi dădu seama că ar fi putut fi mama sa şi, dacă nu ar fi răspuns, femeia s-ar fi grăbit să ajungă la uşa apartamentului ei.

Cu un efort, se smulse de pe canapea şi se duse la telefonul de pe perete, din bucătărie.

– Alo!

– Anne?

Vocea lui era profundă şi, în ciuda a orice, dragă.

Împietrită, închise telefonul.

Cu picioarele moi, ajunse înapoi, pe canapea. Se ghemui, strîngîndu-şi genunchii la piept, şi aşteptă ca el să sune din nou. În cîteva secunde, se auzi telefonul. Îl lăsă să sune, şi sună, şi sună... Încercă să îşi acopere urechile cu palmele, dar sunetul părea să devină mai tare, şi mai tare, mai crud, tot mai crud.

În cele din urmă, încetă. Numai atunci ea izbucni într-o criză de nervi şi începu să plîngă.

9

Zilele care au urmat au fost un adevărat infern pentru Anne. După lacrimi, a urmat autoacuzarea. Fusese naivă, fusese iresponsabilă, fusese o femeie uşoară. N-ar fi trebuit să se mai întoarcă la cabană, după prima săptămînă. N-ar fi trebuit să rămînă acolo nici chiar atunci.

Autoacuzarea lăsă locul furiei şi, o vreme, îl ocărî pe Mitch. Nu înţelegea cum putea să facă cineva ceea ce făcuse el. Şi îi mai şi telefona! Tresărea de fiecare dată cînd suna telefonul şi răspundea doar ca să evite vizitele familiei sale. Cînd era Mitch, închidea.

Izolarea era mult mai deplină decît fusese după moartea lui Jeff, fiindcă nimeni, absolut nimeni nu ştia despre ea şi Mitch. Părinţii săi considerau că reacţia ei de după depoziţie era exagerată, dar atribuiau acest fapt unei ultime suferinţe pentru pierderea lui Jeff. Îi lăsa să creadă aceasta, mai degrabă decît să afle cît de proastă fusese.

Nu putea începe să se gîndească la viitor. Încă o dată, se dovedea un vid îngrozitor. Fiecare zi însemna o provocare. Singura ei speranţă era să şi-l şteargă pe Mitch din minte şi îi era mai uşor aici, în New York. Aici nu îşi

petrecuseră timpul împreună. Nu existau amintiri despre el aici, în afara acelei depoziții, dar atunci el nu fusese bărbatul pe care îl iubea.

Uneori, gîndurile îi zburau spre Vermont. Acolo trebuia să fi venit primăvara. I-ar fi plăcut să vadă liliacul înflorit şi să îi miroasă parfumul. Şi aceasta era o pierdere!

El încetă să îi mai telefoneze, după cîteva zile, dar, oricît s-ar fi străduit, nu şi-l putea scoate din minte. Tatăl ei îi pomeni numele, în cele din urmă, într-o după-amiază.

– Am primit un telefon de la Mitchell Anderson, ieri-seară. Îl ştii? Şeful SEAA!

Îl ştia? Îl ştia!

– Pare să fie un tip plăcut! Dorea să se asigure că te simți bine, mai ales că păreai aşa de tulburată în timpul depoziției.

– Nu-i purta de grijă! rosti ea, muşcător, cu amărăciune. *Se simte vinovat. E bine! Lasă-l să sufere!* Cum de te-a sunat? Nu îmi cunoaşte numele de fată!

Dar, bineînțeles, el putea să afle orice! Putea să afle orice şi-ar fi dorit! Bărbații importanți o pot face, dacă vor, fără să clipească măcar!

– L-a sunat pe Ted, mai întîi! îi explică tatăl ei. A ezitat să te sune pe tine direct, de teamă de a nu te supăra mai mult.

– Înțelept bărbat! Să mă supere mai mult! Asta era nostim!

Anthony Faulke o privi cu un uşor reproş:

– E de apreciat. La urma urmelor, compania lui de transport aerian a fost găsită nevinovată în cazul prăbuşirii avionului. Tehnic vorbind, pentru el nu mai e niciun motiv de îngrijorare.

Lui Anne puțin îi păsa de compania lui aeriană. În mintea ei, Mitch era un impostor.

Era furioasă că nu putea să strige acest lucru nimănui, şi nici nu putea destăinui nimănui durerea din sufletul ei, iar dacă era prost dispusă cea mai mare parte a fiecărei zile, nopțile nu erau deloc mai bune. Era chinuită de coşmaruri, trezindu-se şi adormind la loc.

La jumătatea celei de-a doua săptămîni a ajuns la capătul răbdării. Se burdușise cu o mulțime de lucrări de tradus şi lucra din greu. Aşa îşi ținea în frîu emoțiile.

Dar atunci a fost azvîrlită înapoi. Într-o seară, cînd nu aştepta pe nimeni, cineva a sunat la uşă. Lăsînd lanțul de siguranță la locul lui, a deschis uşa cît îi permitea acesta, ca acolo, afară, să îl descopere pe Mitch. A închis uşa, cu o bufnitură. Soneria sună, din nou şi din nou. Ea se îndreptă spre cel mai îndepărtat colț al apartamentului, îşi încrucişă brațele peste piept şi îşi jură să-l lase să sune.

Nu era pregătită pentru bătăile puternice ce urmară. Mitch făcea un zgomot înspăimîntător.

Temîndu-se că în scurt timp vor ieşi vecinii, reveni la uşă.

– Pleacă! țipă ea, sperînd că vocea îi va răzbate prin larma aceea.

O auzi. Răspunsul lui veni înăbuşit, dar ea auzi fiecare cuvînt:

– Nu plec pînă ce nu vorbesc cu tine, Anne.

– Pleacă! Nu vreau să vorbesc!

– O vei face!

Furioasă, întredeschise uşa.

– Nu trebuie să fac nimic! Acum, te rog, pleacă sau chem poliția. Avu nevoie de fiecare dram de stăpînire de

sine pe care îl mai avea pentru a rămîne calmă, în vreme ce nu îşi dorea nimic mai mult decît să îl facă bucăţi cu cuţitul de tranşat carnea.

El părea agitat:

– Încerc să fiu răbdător, Anne, dar refuzi să îmi răspunzi la telefon. Trebuie să vorbim. Sînt lucruri pe care trebuie să ţi le explic.

Ea fierbea:

– Îmi pare rău, dar ai avut ocazia şi ai ratat-o. Ai avut toate acele zile şi nopţi ca să îmi spui cine eşti şi ce afaceri ai, dar n-ai făcut-o. Erai aşa de evaziv! *Te voi vedea curînd, Annie, curînd!* Îşi prefăcuse vocea, ca să-l batjocorească. Dar nu te-ai deranjat să îmi spui cînd, nu-i aşa, Mitch? Ei bine, nici eu nu vreau să vorbesc acum!

Se întinse spre uşă ca să o închidă, dar descoperi că el pusese piciorul în deschizătură.

– Mişcă-te! îi porunci ea, cu glas răguşit.

El înjură:

– La dracu', Anne, nu mai fi aşa încăpăţînată! Dacă am fi în Vermont, aş şti ce e de făcut.

– Nu sîntem în Vermont! ţipă ea, fără să-i mai pese dacă o aud şi alţii. Nu voi mai fi niciodată acolo! Acum, pleacă!

Îi tremura fiecare muşchi al trupului.

– Bine! cedă el. Voi pleca, dar mă voi întoarce. Dacă nu aici, te voi prinde eu undeva. Pe stradă, în restaurant, chiar şi la părinţii tăi acasă, dacă va fi nevoie. Pot fi şi viclean. Nu vei putea sta ascunsă aici, ca într-un bîrlog, pentru totdeauna. Şi nu voi renunţa!

După ce el îşi retrase piciorul, Anne închise uşa cu o pocnitură, apoi se întoarse şi fugi spre dormitor, unde se ghemui, la capătul patului, ca un animal hăituit. Putea fi viclean! Îl *va vedea* din nou, şi gîndul acesta o umplea de groază.

*

Hotărîtă să nu se întemnițeze în propria-i casă, Anne se aruncă în mai multe activități. Se afla prin aproape tot orașul, cu oameni deosebiți și interesanți, însoțindu-i ca translator, dar distragerea pe care și-o dorea venea doar pe bucăți și pe apucate. Odată pusă în gardă de Mitch, se trezea uitîndu-se în urmă, peste umăr, oriunde se ducea, aproape așteptîndu-se să îl descopere gata să se năpustească asupra ei. Era o tortură a nervilor, se putea spune.

După mai bine de o săptămînă de alergat din loc în loc, se simțea hăituită, descurajată.

Cel mai rău din toate astea era că nu îl vedea și, adînc în sinea ei, își dorea să îl vadă. Chinul continua.

Eliberarea veni din partea părinților săi, sub forma unei invitații de a-și petrece timpul cu ei, pe țărmul oceanului. Da, ei aveau tendința s-o cocoloșească, dar îi putea fi de folos puțină cocoloșeală acum. Dorea să fie răsfățată și iubită. Dorea să fie protejată împotriva lui Mitch. Schimbarea de peisaj i-ar fi prins bine. Intenționa să facă chiar mai mult de atît.

Prima zi a lunii mai o găsi îmbrăcată într-o rochie de plajă de un galben strălucitor, așteptînd, alături de bagaje, în fața clădirii unde se afla apartamentul ei. Se uită spre stradă, apoi la ceas. Părinții săi îi promiseseră să fie acolo la unu. Era unu și un sfert. De obicei, nu întîrziau.

După ce-i spuse ceva portarului, se întoarse în apartamentul ei, formă numărul de telefon al părinților și așteptă, dar telefonul suna în gol. Presupunînd că ei se aflau pe drum, se întoarse la parter. Ceea ce găsi acolo o îngheță. Cu ajutorul portarului, bagajele ei erau așezate în portbagajul unui Audi cafeniu, strălucitor, pe care nu-l recunoscu.

Dar îl recunoscu pe bărbatul care se ocupa de ele. Era bronzat şi arăta splendid, în pulover şi pantaloni albi de doc, atît de chipeş şi de viril, şi foarte, foarte mulţumit de sine. Înainte să îşi fi putut recăpăta glasul, el deschise portiera din spate a maşinii şi se aplecă. Cînd se îndreptă, purta în braţe cel mai frumos copil pe care îl văzuse Anne vreodată.

Respiraţia ei deveni sacadată. Cum *putea* să facă asta? Nu juca cinstit, nu era deloc un joc corect – şi el o ştia, dacă surîsul lui răutăcios însemna ceva!

– Bună, Annie! O saluta de parcă nu se întîmplase nimic rău. Sper că nu te-am făcut să aştepţi prea mult. Traficul a fost o nenorocire. Cred că avem toate bagajele tale. Mai este şi altceva?

Poate că Anne fusese stupidă în trecut, dar acum nu mai era! El ştiuse că ea aştepta. Ştiuse la ce oră să vină. Nu ar fi adus niciodată copilul, dacă n-ar fi fost sigur de rezultat. Însemna că părinţii ei se coalizaseră cu el!

Dacă ar fi fost doar Mitch, singur, s-ar fi întors şi ar fi fugit. Dar cînd se uită la copil, se simţi pierdută. Micuţa de şase ani purta o rochiţă scurtă, roz, cu pieptăraş, un jerseu alb şi pantofi albi de sport, curaţi. Braţele şi picioarele îi erau bronzate. Acestea din urmă atîrnau pe lîngă coapsele lui Mitch. Cascade aurii de păr creţ atîrnau pînă la jumătatea spatelui ei, prinse pe după urechi, de-o parte şi de alta a feţei, cu agrafe pictate în tonuri vesele. Dar agrafele erau mici şi nu puteau cuprinde bogăţia părului. Şuviţe scurte scăpaseră din strînsoare, încadrîndu-i faţa. Şi chipul acela? Dacă Anne n-ar fi fost deja îndrăgostită de rest, chipul acela ar fi făcut-o să o îndrăgească. Obrajii i se rotunjeau uşor şi erau îmbujoraţi, cu cîţiva pistrui încîntători la baza năsucului, iar ochii melancolici, de culoarea ciocolatei, se uitau la ea.

– Oh, Dumnezeule! rosti Mitch. Aproape am uitat să fac prezentările, în graba mea de a pleca. Anne, aceasta e fiica mea, Rachel Anderson. Rachel, ea e Anne Boulton.

Cu mai multă stăpînire de sine decît Anne, copilul întinse o mînă mică:

– Salut, Anne! Sînt încîntată să te cunosc. Tati mi-a spus totul despre tine.

Anne îi apucă mîna, iubindu-i fragilitatea şi căldura:

– Sper că numai lucruri de bine!

Ochii lui Rachel se rotunjiră repede:

– Oh, tati n-ar spune niciodată nimic rău despre tine! El...

– E de ajuns, dovlecel! i-o reteză Mitch, cu o strînsoare uşoară. Nu poţi da în vileag acum toate secretele noastre, nu-i aşa?

Fetiţa zîmbi larg, arătîndu-şi dinţii mici şi albi, cu urma unui dinte lipsă chiar în faţă.

Anne era încîntată.

– Acolo pare să fie o gaură. Ţi-a adus zîna cea bună ceva drăguţ pentru dintele acela?

Încă un zîmbet, şi cu ochii, de această dată:

– Am primit cîte un dolar pentru fiecare din ei. Tati spune că el a primit doar un sfert de dolar, cînd era băieţel, dar zîna asta s-a temut că aş putea înghiţi moneda, aşa că mi-a dat o hîrtie. Sînt chiar bucuroasă, îngăimă ea şi coborî vocea, confesîndu-i-se, fi'ncă pot cumpăra mai multe decît cu un sfert de dolar.

Anne rîse:

– Eşti o fetiţă isteaţă!

Mitch părea să fie de acord. Mîndria i se citea pe chip, şi avea dreptate să fie mîndru. Dar de propriile lui maniere nu se ocupase, totuşi. Pentru început, ar fi trebuit să se ruşineze de el însuşi pentru că îşi folosise fetiţa drept scut.

– Uh, poate că totuşi, doamnelor, sînteţi gata de plecare. Cu cît părăsim mai repede oraşul, cu atît mai repede sîntem la cabană.

La cabană? Inima ei se opri. Nu putea să meargă la cabană!

Dar ochii lui Rachel erau lipiţi de ai ei, iar ai lui Mitch o avertizau foarte limpede.

– Rachel! începu ea, blînd, privind înapoi, peste umăr. Crezi că ai putea aştepta aici, în vreme ce tatăl tău mă ajută să aduc ceva jos? Maurice, portarul, îţi va ţine companie.

Copilul îşi privi tatăl, pentru a primi încuviinţarea. El o sărută şi o aşeză pe bancheta din spate a maşinii.

– Venim jos într-o clipă!

Vorbea amabil, repetînd acelaşi lucru pentru portar. Luînd-o pe Anne de cot, o însoţi înăuntru. Imediat ce dădură colţul şi se aflară în afara razei vizuale a fetiţei, Anne se întoarse spre el:

– Ai aranjat asta cu părinţii mei, nu-i aşa?

El rînji, satisfăcut:

– Sînt nişte oameni minunaţi! Cînd le-am explicat situaţia, au fost mai mult decît bucuroşi să mă ajute.

– Ei bine, e grozav, dar eu nu merg! Cu toată mulţumirea ta de sine şi micul tău plan viclean, nu merg!

Rînjetul îi muri:

– I-am spus lui Rachel că îţi vei petrece săptămîna cu noi.

– N-aveai niciun drept s-o faci!

– Dar am făcut-o! Ea crede că vei fi acolo! Vrei s-o dezamăgeşti?

Anne era exasperată:

– Cum de te poţi folosi de ea în felul ăsta? Ştii că nu sînt în stare să o rănesc!

– Mă bizuiam pe asta!

– Atunci vei ieşi de aici – ea arătă cu un deget tremurător spre stradă – şi îi vei spune că nu pot merge!

– Ba da! Bagajele tale sînt deja în maşină. Eşti liberă, pentru următoarele două săptămîni. Nu există nimic care să te reţină aici!

Anne se simţea prinsă în capcană. Cu un oftat obosit, se sprijini de perete:

– De ce nu mă laşi în pace? Chiar nu poţi să vezi că nu vreau să fiu cu tine?

El deveni sobru:

– Asta e fiindcă nu vrei să asculţi de raţiune. Am încercat să îţi explic, de mai multe ori, dar nu vrei să îmi răspunzi la telefon sau să mă laşi să intru, cînd îţi bat la uşă. Nu vrei să îmi acorzi favoarea să mă asculţi. Aşa că acum îţi cer, de dragul lui Rachel, să vii cu noi. Doar de data asta. Dacă, la sfîrşitul săptămînii, vei simţi la fel, te voi lăsa în pace.

Anne se întreba dacă era singura cale de scăpare. Nu putea purta povara gîndului de a răni un copil, care fusese deja aşa de rău lovit de viaţă. Şi micuţa i-ar fi fost însoţitoare. Ce era rău în asta?

– Este o promisiune? întrebă ea, cu precauţie.

– Da!

Nu mai exista niciun motiv de discuţie în această privinţă. Oftînd învinsă, se depărtă de perete şi se întoarse la maşină, împreună cu Mitch.

10

În aproximativ o oră, lăsaseră traficul oraşului în urma lor şi goneau spre nord.

– De cînd ai o maşină nouă? întrebă Anne, încercînd să încropească o conversaţie cu Mitch, în vreme ce Rachel stătea îngenuncheată pe bancheta din spate, studiind felul în care se îndepărta linia orizontului.

– De aproape o săptămînă. Acesta este voiajul ei de inaugurare. Honda era un pic cam mică, pentru trei. Felul în care Anne îşi arcuise sprînceana era subtil, denotînd că se minuna de presupunerea lui. Dacă cifra „trei" o includea pe ea, plătise o mulţime de bani pentru o singură excursie!

Rachel îşi vîrî capul de aur între cele două tetiere şi îşi frecă obrazul de velurul moale:

– Îmi place maşina asta! Tati spune că are culoarea ochilor mei.

– Aşa şi este! spuse Anne, cu un zîmbet cald. Cum să nu-i zîmbeşti unui copil care debordează de gingăşie, cum era acela?! Se ruga să nu existe strîmbături, răutăţi şi proaste dispoziţii în săptămîna ce urma. Altfel, s-ar fi aflat într-o mare încurcătură.

N-au fost nici strîmbături, nici răutăți sau proaste dispoziții și Anne devenea din ce în ce mai atașată de copil. Chiar știind că Mitch ar fi scos-o și singur la capăt, Anne încercă plăcerea unor lucruri simple, precum baia fetiței, pieptănatul acelor bucle lungi, blonde, ajutorul dat pentru a lega șireturile, ceea ce se întîmpla după ce Rachel le lega ea însăși într-un mod foarte complicat. Existau modalități de a-și arăta iubirea, precum a coace prăjituri, a hoinări împreună prin pădure și a-i citi povești seara, dinaintea focului.

Și dacă Anne o îndrăgise, simțea iubirea venind ca răspuns din partea lui Rachel. Atît de nevinovată, de sinceră, afecțiunea aceasta oferită de bunăvoie însemna cel mai prețios lucru din lume.

A rămîne indiferentă în privința lui Mitch era o problemă, dar ea încerca să se descurce cum putea mai bine, și, spre meritul lui, el nu o presa. Ea dormea sus, el dormea la parter, iar Rachel într-un sac de dormit, pe podeaua camerei lui. Dar miercuri dimineața, totuși, Anne se simțea încordată de starea emoțională creată de Mitch, care o urmărea cu privirea de dimineață pînă seara, încercînd să-i ghicească intențiile.

Amintirile nu îi dădeau pace. Își aducea aminte de minunatele perioade cînd se aflase acolo, împreună cu Mitch, inocente momente de plenitudine și dragoste. Putea să le ignore la New York, dar aici erau mai veridice și mai greu de făcut să dispară!

Dar încerca.

– Mă duc să mă plimb! anunță ea, după micul dejun, frămîntată de gînduri și îndoieli.

– E o idee bună! spuse Mitch fără ironie, dar blîndețea lui era și ea o parte din tortură. Stai cît vrei. Cred că mă pot descurca cu Rachel, vreo cîteva ore!

În pofida protestelor fetiței, Anne plecă. Era pentru prima oară cînd se afla singură, de la sosirea lor aici, şi nevoia de singurătate era cumplită. Se simțea de parcă s-ar fi destrămat în bucăți, dar mai rămăseseră doar două zile din săptămînă. Trebuia să găsească o modalitate de a supraviețui.

Primăvara se afla pretutindeni. Ceea ce, în urmă cu o lună, fusese umed şi cenuşiu, devenise acum de un verde proaspăt şi viu. Mirosul renaşterii la viață urca în sus, răspîndindu-se pretutindeni, din covorul luxuriant de iarbă nouă, apoi printre frunzele ce îmbrăcau crengile copacilor. Sunetele erau încîntătoare – ciripit de păsări, de la un cuib la altul, foşnetul viețuitoarelor pădurii prin pădurea nouă. Pîraiele săltau în voie pe deasupra pietrelor şi mîlului, alergînd cu forțe sporite de zăpada care se topea sus, în munți. Pajiştile străluceau de galbenul păpădiilor şi rozul florilor de meri sălbatici. Era ținutul veseliei şi al făgăduinței!

Nu la fel era şi inima ei. Prin contrast, tristețea devenea şi mai dureroasă. Prundişul scîrțîia sub paşii ei tîrşîiți. Se lovea de bolovanii pe care îi întîlnea în cale. Cînd, în cele din urmă, îşi îngropă capul în palme, lacrimile țîşniră la fel de repezi şi nestăpînite ca rîul din spatele ei. Dar în vreme ce acesta îşi urma drumul spre libertate, cu ea se întîmpla exact contrariul. Se afla prinsă într-o temniță a emoțiilor. Iubirea pentru Mitch o ținea astfel!

După o vreme, îngenunche pe pietre şi îşi spălă fața. Apa era atît de rece, încît icni, dar suferința deveni suportabilă şi înviorarea era bine-venită. Se îndreptă încet spre cabană, pe cărările care şerpuiau prin pădure, uşurată fizic datorită plînsului, dar nicidecum mai aproape de o soluție.

În căldura soarelui de amiază, ajunse acasă într-o neașteptată liniște. Imaginîndu-și că tatăl și fiica plecaseră și ei să se plimbe în pădure trecu prin bucătărie spre living, dar se opri brusc la vederea lui Mitch, care stătea în fața ferestrei. Mîinile și le vîrîse în buzunarele jeanșilor, și părea mai nepăsător decît ar fi fost de așteptat, dată fiind prezența plină de vioiciune a fetiței de șase ani.

– Unde-i Rachel? îl întrebă.

El își întoarse fața spre ea.

– A plecat!

– A plecat? Dar nu părea supărat. Ce vrei să spui prin *plecat?*

– Au venit părinții mei și au luat-o. Se duc la Montreal, pentru cîteva zile.

– Vrei să spui că nu mai este aici? Conștientiza foarte încet implicația acestui fapt.

– Da! Ochii lui zăboveau asupra ei. Ai plîns!

– Nu! Se simțea îndreptățită să mintă. O păcălise din nou!

– Ochii îți sînt roșii! o contrazise el cu blîndețe.

– Am alergie la fîn! rosti ea mușcător, simțind o furie crescîndă. Tu ai plănuit asta, nu-i așa? Ai aranjat totul cu părinții tăi! Ai dirijat întreaga situație, folosind-o pe Rachel ca să mă aduci aici, apoi ai făcut-o dispărută într-o manieră convenabilă!

Fiecare mușchi al trupului îi era încordat.

– Da! recunoscu el, fără să îi ofere vreo scuză.

Ochii lui Anne se aprinseră:

– Și tu chiar crezi că eu voi mai rămîne aici, acum, că ea a plecat? La dracu', Rachel a fost singurul motiv pentru care am acceptat să vin!

El începu să se apropie de ea.

– Aşa este, Anne? Aşa e, cu adevărat? Fii cinstită cu tine însăţi!

Pe neaşteptate, i se făcu frică.

– Sînt! De aceea am venit aici! Ridică o mînă, ca să îl avertizeze, şi făcu un pas înapoi. Nu te mai apropia! Să nu îndrăzneşti să mă atingi sau...

– Sau ce? N-am mai trecut prin asta înainte? Ne aflăm în punctul din care am plecat, Annie! Niciun copil! Nicio depoziţie de făcut! Nicio altă pretenţie! Doar tu şi cu mine!

– Nu e chiar aşa de simplu! ţipă ea şi mai făcu un pas înapoi. El era atît de înalt, atît de atrăgător, atît de aproape!... Nu pot uita celelalte lucruri! Sînt toate aici, chiar dacă tu încerci să le negi şi nimic nu poate schimba faptul că nu vreau să te mai văd, că nu vreau să mai am de-a face cu tine!

Dar trupul îi tremura. Îi reamintea cum îl simţise şi riposta la apropierea lui.

El continuă să se apropie, pînă cînd ea se lipi de zid.

– Nu te cred! o anunţă el, pe un ton egal. Cred că doreşti contrariul.

Anne scutură din cap, în semn de negare:

– Nu, Mitch! Pleacă de lîngă mine!

Dar protestul ei era doar o şoaptă. Se afla între Mitch şi perete, între o stîncă şi un loc tare. Se întreba încotro s-o ia, cînd el îşi ţintui mîinile pe perete, de-o parte şi de alta a umerilor ei.

– Treaba asta durează de prea multă vreme! Acum, eu o să vorbesc şi tu ai să asculţi. Răbdarea mea e pe sfîrşite!

– Răbdarea ta? strigă ea, ridicînd ochii spre el. Dar a mea? Şi cum rămîne cu sentimentele mele? Dar pe tine nu

te-a preocupat niciodată ce se va întîmpla cu mine, după ce vei fi obținut ceea ce îți doreai! Eşti cel mai egoist, arogant, bădăran...

Lista cuvintelor acuzatoare ar fi continuat, dacă el nu ar fi oprit-o cu gura lui. Încercă să se tragă înapoi, să îşi dea capul pe spate, să îl împingă. Dar el era mai mare, mai puternic şi hotărît. O trase de lîngă perete şi o strînse în brațe, sărutînd-o aşa de pătimaş încît îi tăie respirația. În clipa cînd credea că se va prăbuşi, el slăbi strînsoarea, respirînd greoi, înainte să-i prindă buzele din nou.

De data asta, a fost altfel. Gura îi era mai persuasivă acum. Mişcîndu-se cu tandrețe şi siguranță senzuală. Anne ar fi putut rezista forței, dar un sărut drăgăstos însemna cu totul altceva. În vreme ce brațele continuau să îl împingă, buzele o trădară. Treptat, se înmuiară, apoi se deschiseră, apoi îi băură, neputincioase, sărutul.

Cînd, în cele din urmă, el îşi înălță capul, ea şi-l lăsă pe al ei în jos şi izbucni în lacrimi de neputință.

– Nu plînge, Annie! Te rog! Tulburat, o ținu strîns în brațe, pînă cînd ea se linişti. Nu vreau să te rănesc. Te rog, crede-mă, iubito! N-am avut niciodată de gînd să te fac să suferi! Vreau doar să asculți ce vreau să îți spun.

– Am de ales? şopti ea, într-un tîrziu.

El zîmbi:

– Nu!

Docilă, se lăsă condusă spre fotoliul dinaintea şemineului rece. Aceleaşi apărători, care o protejaseră odată împotriva întunericului, acum păreau să fie un tampon între ea şi Mitch.

El îşi trecu o mînă prin păr.

– Îmi închipui ce trebuie să crezi despre mine, dar greşeşti. E incorect din partea ta să mă condamni pentru ce i s-a întîmplat lui Jeff.

Anne nu îl acuzase *niciodată* pe el pentru prăbuşirea avionului. Dar, înainte ca ea să îi poată spune asta, el continuă:

– În februarie, cînd tu erai aşa de bolnavă şi ai avut coşmarul acela despre accident şi ai menţionat despre audierea la tribunal, am început să mă întreb dacă exista vreo legătură. Împotriva presupunerii tale, nu am alergat imediat la New York ca să verific. Se apropie de cămin şi, cu un braţ sprijinit pe poliţa acestuia, rămase tăcut timp de cîteva minute. Nu am vrut să ştiu! spuse el, în cele din urmă. Sentimentele mele de vinovăţie pentru acel accident erau destul de apăsătoare şi fără să port dispreţul tău.

Dar el omitea esenţialul! Ea nu îl condamnase niciodată pentru accident! Nu aceasta era problema!

El continuă, fără să se întoarcă:

– M-am torturat, venind aici în martie. Ştiam că trebuie să fiu cu tine, dar mai ştiam şi că, poate, mă vei urî încă şi mai mult după aceea. Îşi trecu din nou mîna prin păr. Urma să afli singură adevărul, mai devreme sau mai tîrziu. Doream să ţi-l spun eu însumi. Dar, pur şi simplu... nu am putut!

Încet, îşi întoarse faţa spre ea. Ochii îi erau plini de o durere profundă:

– Cînd făceam dragoste, Anne, era magnific! Poate că ne-am certat din pricina unor lucruri mărunte, dar cînd am fost împreună în ziua aceea, era paradisul! Mi-am închipuit că dacă ştii cît de mult te iubesc, mă vei ierta. Dacă aş fi putut preveni acel accident, spuse el, pe un ton de apărare, aş fi făcut-o, crede-mă, aş fi făcut-o!

– Nu te-am blamat niciodată pentru prăbuşirea avionului!

– Vinovăția era insuportabilă! continuă el, de parcă nu ar fi auzit-o. E irațional şi nejustificat, dar este adevărat. Tu habar n-ai! Între maşină şi avion... Clătină din cap.

Anne realiză că îi scăpase ceva. Cu calm, întrebă:

– Ce maşină?

El se trase la o parte, inspiră profund şi vorbi cu resemnare:

– Soția mea a murit într-un accident de maşină, cu trei săptămîni înainte de prăbuşirea avionului. S-a întîmplat noaptea, tîrziu. Şoselele erau înghețate. Maşina noastră a fost lovită din față de unul care băuse prea mult. O privi peste umăr. Eu eram la volan!

Anne se uita la el, amuțită, şi brusc ea fu cea copleşită de supărare. Nu întrebase niciodată cum murise soția lui Mitch, deoarece aceasta era împotriva regulilor pe care le stabiliseră. Dar ar fi trebuit să ştie că moartea tinerei femei trebuia să fi fost tragică, indiferent cum se întîmplase.

– Nu era vina ta! îi argumentă ea.

Ochii lui scăpărară:

– Eu conduceam! Dacă măcar aş fi condus mai încet sau mai repede, sau aş fi luat-o pe alt drum! Îşi lăsă capul în jos. Cînd îl ridică, mînia i se risipise. Îți aminteşti coşmarul pe care l-ai avut? Al meu nu a fost vis. Am reuşit s-o scot pe Bev din maşină, doar pentru a o vedea murind în brațele mele. Nu puteam să mai fac nimic! Un braț rănit a fost singura mea pedeapsă. Prăbuşirea avionului a părut o prelungire a acesteia. Apoi – el îşi muşcă buzele –, apoi te-am întîlnit pe tine.

Anne înghițea cu greutate. El umbla prin încăpere, aparent fără țintă, de parcă nu avea nicio importanță încotro se îndrepta. Nu îl văzuse niciodată astfel, nu îi auzise niciodată vocea sunînd atît de trist.

– M-am îndrăgostit de tine cu mult înainte de a face legătura între moartea lui Jeff şi compania mea de transport aerian. Într-un fel ciudat, simţeam că eşti singura mea şansă de a fi fericit, de a-mi clădi o nouă viaţă. Eram îngrozit că te-aş putea pierde! Nu ştiam ce se va întîmpla, cînd ţi-aş fi spus ceea ce aflasem. Doream să cred că vei înţelege, dar miza era prea mare.

Îşi întoarse faţa spre ea, foarte serios acum.

– Nu te-am minţit niciodată în legătură cu prăbuşirea avionului, Anne! Doar că nu ţi-am spus adevărul în totalitate! M-a chinuit multe luni. Dar, cu cît mai mult se prelungea înşelăciunea, păcatul meu devenea mai grav şi riscul de a clarifica situaţia, mai important. Mă temeam că, odată ce vei afla, mă vei dispreţui! O privi un lung şi sfîşietor moment. Apoi blestemă încet. Ah, cu asta m-am ales! S-a întîmplat şi o merit! Am fost prea orbit de propria mea dorinţă ca să o văd pe a ta! Respira greu. Mă întrebam doar cînd se va sfîrşi pedeapsa!

Întorcîndu-se pe călcîie, ieşi din cameră, lăsînd-o pe Anne singură şi în stare de şoc.

Pocnetul uşii din spate o izbi, dureros, dar chiar şi după aceea a mai durat o vreme pînă să se poată mişca. Ridicîndu-se brusc, alergă după el afară din casă, cu mers împleticit, încercînd să îl ajungă din urmă. Inima îi bătea puternic, îngreunîndu-i respiraţia, dar nu se opri.

Mitch dispăru repede în pădure. Ea îl urmă, înnebunită, alergînd, pînă ajunse la o poiană. El se oprise acolo, cu spatele spre ea, trăindu-şi nefericirea printre florile galbene de păpădie. Soarele îi strălucea, scînteietor, în păr, dar trupul îi era gîrbovit.

– Mitch!

Anne se tîrî mai aproape.

– Mitch, îmi pare rău, îmi pare aşa de rău! Încercă să îl atingă, dar se trase înapoi cînd el tresări. Aşa că se îndepărtă puţin şi spuse: Am greşit! Te rog, iartă-mă! A fost o cruzime din partea mea să nu te ascult şi nici să nu te întreb, dar mă doare să ştiu că existau aşa de multe lucruri pe care nu le cunosc, după tot ce am trăit împreună. Şi tocmai pentru tot ce am trăit împreună ar fi trebuit să îţi ofer şansa să-mi explici, dar te iubeam aşa de mult! Aflînd cine erai, în felul acela, a fost îngrozitor pentru mine! Încearcă să înţelegi!

De această dată, cînd ea îi atinse umărul, el nu se mai retrase.

– Am fost mereu o naivă! îi explică ea, nu ca să se scuze, ci pentru ca Mitch să afle mai mult. Viaţa mea era uşoară, şi fericită, şi încîntătoare! Poate că mă simţeam imună la nenorocire. N-am cunoscut niciodată vreuna, pînă cînd s-a prăbuşit avionul, iar apoi n-am putut crede că Jeff a murit. Nu mi se putea întîmpla mie!

Se apropie mai mult de el.

– Apoi te-am găsit pe tine. Te iubesc, Mitch! M-am luptat cu asta multă vreme. Mă temeam să mai îndur aceeaşi durere pe care am trăit-o, iubindu-l pe Jeff şi apoi pierzîndu-l! Cînd te-am văzut în biroul avocatului, cele două lumi s-au unit. Trebuia să fi avut încredere în tine! Trebuia să fi ştiut că există o explicaţie! Dar mă temeam să ascult. Poate că m-am pedepsit singură. Poate că m-am simţit vinovată de a-mi fi aflat fericirea, alături de tine!

Vocea i se frînse. Ochii lui îi întîlniră pe ai ei, plini de aceeaşi vulnerabilitate pe care o simţea Anne şi care îi dădu puterea de a încheia:

– Pentru Dumnezeu, Mitch, noi doi nu am suferit destul? Nu e timpul ca pedeapsa să ia sfîrşit? Te iubesc!

– Chiar mă iubeşti, Anne? întrebă el, cu voce răguşită, nesigură, plină de speranţă. Mă iubeşti îndeajuns încît să vrei să te trezeşti în braţele mele în fiecare zi, ştiind că fac greşeli?

– Ştiind că eşti uman? Asta e o uşurare, ştii?

Sunetul care urcă din gîtul, nu, din sufletul lui, era atît de profund, şi o cuprinse în braţe, strivind-o la pieptul lui:

– Te iubesc, Annie! şopti el cu fervoare. Niciodată, niciodată să nu te mai îndepărtezi de mine! Să nu mă mai alungi! N-aş putea supravieţui!

El o sărută, apoi se trase înapoi şi îşi atinse buzele:

– Sare?

Ea zîmbi.

– Sînt lacrimi de fericire! Va trebui să te obişnuieşti cu mine!

– Cred că mă pot descurca! rosti el cu o infinită gingăşie şi îi şterse lacrimile de pe obraji. Te iubesc!

Îi arătă cît de mult o iubea chiar acolo, în lumina soarelui, venerînd-o pentru început îmbrăcată, apoi fără haine, făcînd dragoste cu ea pe covorul moale de iarbă nouă şi puf de păpădie. A fost mai fierbinte, mai puternic, mai dulce decît fusese vreodată, o prevestire a ceea ce putea fi în următorii douăzeci sau treizeci de ani.

Mai tîrziu, în vreme ce încă mai stăteau întinşi, lăsînd soarele să le mîngîie trupurile goale, ea spuse:

– Acesta e paradisul!

El o bătu uşor pe fund:

– Să sperăm că nu există iederă otrăvitoare prin preajmă!

Cînd ea îşi arcui trupul în sus, el izbucni în rîs.

– Există? întrebă ea.

Mitch o trase înapoi la pieptul lui:

– Niciun pic de iederă otrăvitoare! Doar eu!

– O să-mi dai o urticarie?

El rîse din nou:

– Sper că o foarte specială mîncărime, acum şi din nou! Niciodată o urticarie!

Anne se strînse lîngă el, mulţumită să îl audă rîzînd şi să ştie că se întîmpla din cauza ei.

– Habar n-ai cît de mult te iubesc!

– Nu la fel de mult cît te iubesc eu!

– Nu? Vrei să pariem?

– O să pierzi! spuse el şi se rostogoli deasupra ei, ca să i-o dovedească.

În dimineaţa următoare, Anne se trezi în lumina strălucitoare a soarelui şi se strecură fără zgomot din pat. După ce îşi trase pe ea cămaşa largă, se duse la uşa din faţă. Cînd o deschise, mirosul suav al liliacului o copleşi. În vîltoarea acelei săptămîni, nici nu îl observase pînă atunci. Acum, zîmbea de încîntare la vederea ciorchinilor încărcaţi cu flori roz-purpurii, puternic mirositori.

Rupse unul mic, se întoarse în dormitor, îşi scoase cămaşa şi se întinse în tăcere în pat, între cearşafuri. Stătea pe burtă şi îl privea pe Mitch dormind, văzînd pe chipul lui aceeaşi pace pe care o simţea înlăuntrul ei.

Un ochi de culoarea alunei, somnoros, se deschise. Îi zîmbi alene.

Ea îi agită crenguţa plină de flori sub nas:

– A înflorit liliacul! A venit primăvara!

În vreme ce mîna lui iubitoare o trăgea spre el, pentru un sărut de bună dimineaţa, ea ştiu că primăvara venise cu adevărat.

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Îndrăgita scriitoare BARBARA DELINSKY revine în forță, oferindu-ne nu una, ci două emoționante romane despre dragoste, durere şi despre puterea de a te ridica atunci cînd totul pare pierdut, înfruntîndu-ți fără teamă soarta.

Protagoniştii primului dintre acestea, *Chloe* şi *Ross*, se reîntîlnesc după unsprezece ani şi descoperă că, uneori, viața îți poate oferi o a doua şansă pentru a găsi acel ceva pe care îl credeai definitiv pierdut. Vor reuşi cei doi să treacă peste regretele şi remuşcările ce par să le umbrească relația?

În ceea ce-i priveşte pe *Anne* şi *Mitch*, eroii din al doilea roman, ei sunt doi străini loviți de soartă, care se îndrăgostesc nebuneşte unul de altul, înainte de a şti prea multe despre viața celuilalt. Va fi posibil ca cei doi să-şi clădească un viitor împreună, ignorînd secrete întunecate din trecutul lor?

Răspunsurile le veți afla citind aceste minunate poveşti despre dragoste şi suferință, implicare şi trădare, dar şi despre mirajul unui nou început.

EDITURA ORIZONTURI

ISBN (10) 973-736-047-8
ISBN (13) 978-973-736-047-2

Preț 32,9 RON (29,6 + 2,71 TVA + 0,59 T.L.)